

КИТОБИ ИРМИЁИ НАБӢ БОБИ ЯКУМ

Сарсухан.

1. СУХАНОНИ Ирмиё ибни Ҳилқиё, аз коҳиноне ки дар Анотӯт, дар замини Бинёмин буданд,
2. Ки дар айёми Йӯшиё ибни Амӯн подшоҳи Яҳудо, дар соли сздаҳуми подшоҳии вай, каломи Парвардигор бар ӯ нозил шуд,
3. Ва дар айёми Еҳӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо, то охири соли ёздаҳуми Сидқиё ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо, то вақте ки Ерусалим дар моҳи панҷум ба асирӣ бурда шуд.

Даъват шудани Ирмиё.

4. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
5. «Пеш аз он ки туро дар батн ба вучуд оварам, Ман Туро шинохтам, ва пеш аз он ки ту аз шикам берун оӣ, туро тақдис намудам, туро барои халқҳо набӣ таъин кардам».
6. Ва ман гуфтам: «Ё Худоё Парвардигоро! Ман, охир, наметавонам сухан ронам, зеро ки амраде ҳастам».
7. Вале Парвардигор ба ман гуфт: «Нагӯ: "Ман амраде ҳастам", балки сӯи ҳар касе ки туро бифиристам, хоҳӣ рафт, ва ҳар чиро, ки ба ту амр фармоям, хоҳӣ гуфт.
8. Аз онҳо натарс, зеро Ман бо ту ҳастам, то ки туро халосӣ диҳам», – гуфт Парвардигор.
9. Ва Парвардигор дасти Худро дароз карда, ба даҳанам расонд, ва Парвардигор ба ман гуфт: «Инак, суханони Худро дар даҳони ту гузоштам.
10. Бидон, ки туро имрӯз бар халқҳо ва бар мамлакатҳо баргумоштам, то ки решакан кунӣ ва вайрон намоӣ, талаф кунӣ ва хароб намоӣ, обод кунӣ ва ниҳол шинонӣ».

Руъёи шоҳаи дарахти бодом ва дег.

11. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй Ирмиё, чӣ чизе ту мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Шоҳаи дарахти бододро мебинам».
12. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Хуб дидаӣ; зеро ки Ман бар каломи Худ ба хубӣ диққат мекунам, то ки онро ба амал оварам».

13. Ва каломи Парвардигор бори дигар бар ман нозил шуда, гуфт: «Чӣ чизе ту мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Деги ҷӯшоне мебинам, ки рӯи он аз ҷониби шимол аст».

14. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Мусибате аз шимол бар ҳамаи сокинони ин замин хоҳад омад.

15. Зеро инак, Ман ҳамаи қабилаҳои мамлакатҳои шимолро даъват хоҳам намуд, – гуфт Парвардигор, – ва онҳо омада, ҳар яке тахти худро дар даҳани дарвозаи Ерусалим, ва назди ҳамаи деворҳои он гирдогирд, ва назди ҳамаи шахрҳои Яҳудо барқарор хоҳанд кард.

16. Ва бар онҳо барои тамоми шарораташон доварӣ хоҳам кард, барои он ки онҳо Маро тарк намуда, ба худоёни дигар бухур сӯзонданд, ва ба маснӯи дастҳои худ сачда карданд.

17. Пас, ту камари худро бибанд, ва бархоста, ҳар он чиро Ман ба ту амр фармоям, ба онҳо бигӯй; аз онҳо натарс, мабодо туро пеши онҳо ба изтироб оварам.

18. Ва инак, Ман туро имрӯз шаҳри истехкомдоре ва сутуни оҳанине ва ҳисори мисине бар тамоми ин замин, ба муқобили подшоҳони Яҳудо, ба муқобили мирони он, ба муқобили қоҳинони он ва ба муқобили қавми ин замин гардондам.

19. Ва онҳо бо ту ҷанг хоҳанд кард, вале бар ту ғолиб нахоҳанд омад, зеро ки Ман бо ту ҳастам, – гуфт Парвардигор, – то ки туро халосӣ диҳам».

БОБИ ДУЮМ

Ирмиё ба Яҳудо фиристода шуд.

1. ВА каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

2. «Бирав ва ба гӯши Ерусалим хитоб намуда, бигӯй: Парвардигор чунин мегӯяд: меҳри айёми ҷавонӣ ва муҳаббати давраи арӯсии туро, вақте ки аз қафои Ман дар биёбон, дар замини нокишта мерафтӣ, барои ту дар хотир дорам.

3. Исроил барои Парвардигор қудс аст, ва навбари меваҳои Ё; онҳое ки онро бихӯранд, маҳкум хоҳанд шуд, ва мусибате бар онҳо хоҳад омад», – мегӯяд Парвардигор.

4. Каломи Парвардигорро бишнавед, эй хонадони Яъқуб ва ҳамаи қабилаҳои хонадони Исроил!

5. Парвардигор чунин мегӯяд: «Падарони шумо дар Ман чӣ ноинсофӣ ёфтанд, ки аз Ман дур шуданд, ва аз қафои ҳечу пуч рафта, худашон ба батолат мубаддал гардиданд?

6. Ва нагуфтанд: "Кучост Парвардигоре ки моро аз замини Миср берун овард, ва моро дар биёбон, дар замини вайрона ва пур аз ҳафраҳо, дар замини харобазор ва зулмот бурд, дар заmine ки касе аз он гузар накардааст, ва касе дар он сокин набуд?"
7. Ва Ман шуморо ба боғистон овардам, то ки мевачот ва неъматҳои онро бихӯред; вале шумо омада, замини Маро палид кардед, ва мероси Маро зишт гардондед.
8. Коҳинон нагуфтанд: "Парвардигор кучост?" Ва шариатдонон Маро нашинохтанд, ва ҷӯпонон ба Ман осӣ шуданд; ва анбиё ба номи Баал нубувват карданд, ва аз қафои чизҳое рафтанд, ки ғоида намебахшад.
9. Бинобар ин боз бар шумо доварӣ хоҳам кард, – мегӯяд Парвардигор, – ва бар писарони писарони шумо доварӣ хоҳам кард.
10. Пас, бар ҷазираҳои Киттим гузар кунед ва бубинед, ва ба Қедор бифиристедед ва дурустакак назар андозед, ва бубинед, ки оё чизе монанди ин воқеа шудааст?
11. Оё халқе худоёни худро иваз кардаанд, агарчи онҳо худо нестанд? Вале қавми Ман ҷалоли худро ба он чи ғоида намебахшад, иваз кардаанд.
12. Ба ин таачҷуб намоед, эй афлок, ва ба ҳаяҷон омада, бағоят дар даҳшат афтед! – мегӯяд Парвардигор.
13. Зеро ки қавми Ман ду кори бад карданд: Маро, ки чашмаи оби ҳаёт ҳастам, тарк карда, барои худ сардобаҳо канданд, сардобаҳои қафидае ки наметавонад обро нигоҳ дорад.
14. Оё Исроил ғулом аст? Ё хоназод аст? Пас чаро вай ба ғанимат гирифта шудааст?
15. Шерони ҷавон бар вай наъра зада, овози худро баланд карданд, ва замини онро ба биёбон табдил доданд; шаҳрҳои он сӯхта, ғайримаскун шудааст.
16. Писарони Нӯф ва Тахфанҳес низ фарқи саратро зада шикастанд.
17. Оё ин осеб ба ту аз он сабаб нарасид, ки ту Парвардигор Худои худро, вақте ки туро бо роҳи рост мебурд, тарк кардӣ?
18. Ва акнун туро бо роҳи Миср ҷӣ кор аст, – то ки аз оби Шихӯр бинӯшӣ? Ва туро бо роҳи Ашшур ҷӣ кор аст, – то ки аз оби наҳр бинӯшӣ?
19. Шарорати ту туро ҷазо медиҳад, ва муртадии ту туро мазаммат менамояд; пас, бидон ва бубин, ки ҷӣ гуна бад ва талх аст он ки ту Парвардигор Худои худро тарк кардаӣ, ва тарси Ман дар ту нест, – мегӯяд Парвардигор Худои лашкарҳо.

20. Аз қадимулайём юғи худро шикастӣ ва бандҳои худро баркандӣ, ва гуфтӣ: "Бандагӣ нахоҳам кард", зеро ки ту бар ҳар теппаи баланд ва зери ҳар дарахти сабз хобида, зино кардӣ.
21. Аммо Ман туро ҳамчун рази асил, ҳамчун тухме ки комилан некӯст, кошта будам; пас, чӣ тавр ту барои Ман ба токи ёбоие мубаддал шудай?
22. Пас, ҳарчанд худро бо ишқор бишӯӣ ва собуни зиёде барои худ ба кор барӣ, доғҳои гуноҳи ту пеши назари Ман намоён аст, – мегӯяд Парвардигор Худо.
23. Чӣ гуна метавонӣ бигӯӣ: "Худро палид накардаам, аз қафои Баал нарафтаам"? Ба рафторе ки ту дар водӣ кардӣ, назар андоз ва он чиро, ки ба амал овардӣ, дарк намо, эй модашутури сабукпое ки роҳҳои худро қач мекунад!
24. Ту мисли гӯрхари модаи ба биёбон одаткардае ҳастӣ, ки он дар айни пурзӯр шудани шахвати дилаш канда-канда нафас мекашад, ва кист, ки онро аз шавқи он боздошта тавонад? Ҳамаи толибони он хаста нахоҳанд шуд: онро дар моҳи он хоҳанд ёфт.
25. Пой худро аз бараҳнагӣ ва гулӯи худро аз ташнагӣ нигоҳ дор. Вале ту гуфтӣ: "Не, умеди нест! Зеро ки бегонаҳоро дӯст медорам ва аз қафои онҳо хоҳам рафт".
26. Чунон ки дузд ҳангоми ба даст афтоданааш шармсор мешавад, ончунон хонадони Исроил: худашон, подшоҳашон, миронашон ва қоҳинонашон ва анбиёяшон шармсор шуданд.
27. Ба чӯб мегӯянд: "Ту падари ман ҳастӣ", ва ба санг: "Ту маро зоидай"; зеро ки пуштро ба Ман гардонданд, ва на рӯйро; вале дар вақти мусибати худ мегӯянд: "Барҳез ва моро начот дех!"
28. Пас, худоёни ту, ки барои худ сохтаӣ, кучоянд? Бигзор онҳо барҳезанд, агар туро дар вақти мусибатат начот дода тавонанд; зеро ки худоёни ту, эй Яҳудо, баробари шумораи шахрҳои ту ҳастанд.
29. Чаро бо Ман талош мекунад? Ҳамаатон ба Ман осӣ шудаед, – мегӯяд Парвардигор.
30. Бар абас писарони шуморо зарба задаам: онҳо сабақе нагирифтанд; шамшери шумо, мисли шери дарранда, анбиёи шуморо хӯрдааст.
31. Эй шумо, ки насли ин даврон ҳастед! Ба каломии Парвардигор диққат диҳед: оё Ман барои Исроил биёбон будам? Ё кишвари торикии зулмот? Пас, чаро қавми Ман гуфтанд: "Мо аз ту дур шудаем, дигар назди ту нахоҳем омад"?

32. Оё бокира зевари худро, ва арӯс тасмаи ороиши худро фаромӯш мекунад? Вале қавми Ман рӯзҳои бешуморе Маро фаромӯш карданд.

33. Чӣ гуна моҳирона роҳи худро пайдо мекуни, то ки ба ишқбозӣ ноил гарди! Бинобар ин ба зиштҳо низ роҳҳои худро таълим додай.

34. Дар домани либосат низ хуни ҷонҳои мискинони бегуноҳ ёфт шуд: агарчи онҳоро дар вақти дуздӣ наёфтаӣ, бо вучуди ҳамаи инҳо,

35. Ту мегӯӣ: "Азбаски бегуноҳ ҳастам, ғазаби Ё аз ман баргардонида хоҳад шуд". Инак, Ман туро доварӣ хоҳам намуд барои он ки ту мегӯӣ: "Ман гуноҳ накардаам".

36. Чаро ин қадар ба залолат афтада, роҳи худро тағйир медиҳӣ? Чунон ки аз Ашшур хичил шудай, ончунон аз Миср низ хичил хоҳӣ шуд;

37. Аз вай низ, дастҳоятро бар сарат гузошта, берун хоҳӣ рафт, зеро Парвардигор аз онҳое ки пушту паноҳат медонӣ, нафрат дорад, ва ту бо онҳо муваффақият нахоҳӣ ёфт».

БОБИ СЕЮМ

Ирмиё ба тавба даъват менамояд.

1. ГУФТ: «Агар марде зани худро талоқ диҳад, ва вай аз ӯ чудо шуда, ба шавҳари дигаре расад, оё ӯ аз нав сӯи ин зан бармегардад? Оё он замин тамоман палид намешавад? Вале ту бо ёрони зиёде зино кардай, ва бо ин ҳама сӯи Ман мецоҳӣ баргарди – гуфт Парвардигор. –

2. Чашмони худро ба тепаҳо баланд кун ва бубин, ки дар кучо бо ту хуфту хоб накардаанд? Ба сари роҳҳо дар ихтиёри онҳо, мисли араб дар биёбон, нишастӣ, ва заминро бо зинои худ ва бо шарорати худ палид карди.

3. Ва боришҳо боздошта шуд, борони баҳорӣ ҳам наборид; вале туро пешонии зани фоҳишае буд, – ту шарму ҳаёро аз худ дур карди.

4. Оё навакак Маро нахонди: "Эй Падари ман, Ту ёри ҷавонии ман ҳастӣ!

5. Оё ғазаби Ё ба сурати абади хоҳад буд? Оё Ё онро то абад нигоҳ хоҳад дошт?" Чунин сухан ронди, – ва аъмоли бади худро, ҳар қадар аз дастат ояд, давом медиҳӣ».

Ирмиё бори дуҷум назди яҳудиёни ҷудогардида фиристода шуд.

6. Ва Парвардигор дар айёми подшоҳ Йӯшиё ба ман гуфт: «Оё ту дидӣ, ки Исроили муртад чиҳо кард? Вай ба ҳар кӯҳи баланд ва зери ҳар дарахти сабз рафта, дар он ҷо зино мекард.
7. Ва Ман гуфтам: "Баъд аз он ки ҳамаи ин корҳоро кард, сӯи Ман хоҳад баргашт". Вале вай барнагашт; ва хоҳари хоини вай, Яҳудо, инро дид.
8. Ва Ман дидам, ки баъд аз он ки барои тамоми зинокории Исроили муртад Ман вайро бадар рондам ва талокнома ба вай додам, хоҳари хоини вай, Яҳудо, натарсид, балки худаш низ рафта, ба зино дода шуд.
9. Ва воқеъ шуд, ки вай дар зинои худ сабукрафторӣ карда, заминро палид намуд, ва бо санг ва чӯб зино кард.
10. Ва бо вучуди ҳамаи ин, хоҳари хоини вай, Яҳудо, бо тамоми дили худ сӯи Ман рӯчӯъ накард, балки фақат бо риёкорӣ», – мегӯяд Парвардигор.
11. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Ҷони Исроили муртад аз Яҳудои хоин одилтар баромад.
12. Бирав ва ин суханонро ба ҷониби шимол эълон намо, ва бигӯй: "Баргард, эй Исроили муртад! – мегӯяд Парвардигор, – Рӯи Худро ба шумо турш нахоҳам кард, зеро ки Ман раҳим ҳастам, – мегӯяд Парвардигор, – ҳашми Худро ба сурати абадӣ нигоҳ нахоҳам дошт.
13. Фақат ба гуноҳи худ иқрор шав, ки ту ба Парвардигор Худои худ осӣ шудай, ва бо бегонагон зери ҳар дарахти сабз басо ишқбозӣ кардай, ва ба овози Ман шумо гӯш надодаед, – мегӯяд Парвардигор.
14. Баргардед, эй писарони муртад, – мегӯяд Парвардигор, – зеро ки Ман ҳукмфармои шумо ҳастам, ва шуморо як нафар аз шаҳре ва ду нафар аз қабиле хоҳам гирифт, ва шуморо ба Сион хоҳам овард,
15. Ва ба шумо ҷӯпононро ба дилхоҳи Худ хоҳам дод, ки онҳо шуморо бо дониш ва ҳикмат хоҳанд ҷаронид.
16. Ва воқеъ хоҳад шуд, ки чун шумо бар замин афзун ва борвар гардед, дар он айём, – мегӯяд Парвардигор, – дигар дар бораи сандуқи паймони Парвардигор сухан нахоҳанд ронд, ва он ба хотир нахоҳад омад, ва онро зикр нахоҳанд кард, ва мавҷуд набудани онро ҳис нахоҳанд кард, ва он бори дигар сохта нахоҳад шуд.
17. Дар он замон Ерусалимро тахти Парвардигор хоҳанд номид, ва ҳамаи халқҳо ба хотири номи Парвардигор дар он ҷо, дар Ерусалим ҷамъ хоҳанд шуд, ва дигар саркашии дилҳои шарии худро пайравӣ нахоҳанд кард.

18. Дар он айём хонадони Яхудо бо хонадони Исроил роҳ хоҳанд рафт, ва якчоя аз замини шимол ба заmine ки ба падарони шумо мерос додаам, хоҳанд омад.

19. Ва Ман гуфтам: чӣ гуна туро дар миёни писарон ҷойгир кунам, ва замини матлуберо, ки мероси дилписанди халқҳои зиёд аст, ба ту бидиҳам? Ва гуфтам: ту Маро Падари худ хоҳӣ хонд, ва аз Ман рӯй нахоҳӣ гардонд;

20. Аммо дар ҳақиқат, чунон ки зан ба ёри худ хиёнат мекунад, ончунон шумо низ, эй хонадони Исроил, ба Ман хиёнат кардед – мегӯяд Парвардигор"».

21. Овозе бар теппаҳо шунида мешавад, овози гиря ва тазарруи банӣ Исроил, ки роҳи худро қач сохта, Парвардигор Худои худро фаромӯш кардаанд.

22. «Баргардед, эй писарони муртад, ва Ман муртадиҳои шуморо шифо хоҳам дод!» «Инак, мо назди Ту меоем, зеро ки Ту Парвардигор Худои мо ҳастӣ.

23. Дар ҳақиқат, умеди мо аз теппаҳо ва анбӯҳи кӯҳҳо бар абас будааст; дар ҳақиқат, начоти Исроил дар Парвардигор Худои мост.

24. Аз айёми ҷавонии мо ин қабохат меҳнати падарони моро: гӯсфандони онҳо ва говони онҳоро, писарони онҳо ва духтарони онҳоро хӯрдааст.

25. Пас, дар қабохати худ бихобем, ва расвоии мо моро хоҳад пӯшонид, зеро ки мо пеши Парвардигор Худои худ гуноҳ кардаем, – мо ва падарони мо, аз ҷавонии мо ва то ҳамин рӯз; ва ба овози Парвардигор Худои мо гӯш надодаем».

БОБИ ЧОРУМ

Давоми он.

1. «АГАР ту, эй Исроил, – мегӯяд Парвардигор – баргардӣ, агар сӯи Ман баргардӣ, ва агар қабохатҳои худро аз пеши Ман дур кунӣ, оворагард нахоҳӣ шуд.

2. Ва агар дар ростӣ, инсоф ва адолат "ба ҳаёти Парвардигор!" гӯён қасам ёд кунӣ, он гоҳ халқҳо дар вай баракат хоҳанд хост ва бо вай фахр хоҳанд кард».

3. Зеро ки Парвардигор ба мардони Яхудо ва Ерусалим чунин мегӯяд: «Киштзори худро шудгор кунед, ва дар миёни хорҳо накоред.

4. Худро барои Парвардигор махтун намоед ва ғилофаки дилҳои худро дур кунед, эй мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим, мабодо ғазаби Ман, ба сабаби бади аъмоли шумо, мисли оташ берун омада, аланга занад, ва касе набошад, ки онро хомӯш кунад.
5. Дар Яҳудо эълон намоед, ва дар Ерусалим бишнавонед ва бигӯед, ва бар замин шох навозед, ва бо овози баланд хитоб намуда, бигӯед: "Чамъ шавед, то ки ба шаҳрҳои истехкомдор паноҳ барем".
6. Байраке ба ҷониби Сион барафрозед, сӯи истехкомҳо биравед, таваккуф накунед, зеро ки Ман мусибате ва таҳлукаи бузурге аз шимол меоварам.
7. Шере аз бешаи худ боло баромадааст, ва талафқунандаи халқҳо ҳаракат карда, аз макони худ берун омадааст, то ки замини туро ба биёбон табдил диҳад, ва шаҳрҳои ту хароб шуда, ғайримаскун гардад».
8. Бинобар ин палос пӯшида, мотам гиред ва навҳа кунед, зеро ки оташи ғазаби Парвардигор аз мо барнагаштааст.
9. «Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, – мегӯяд Парвардигор, – ки дили подшоҳ ва дили мирон афсурда хоҳад шуд; ва қоҳинон маъюс хоҳанд гардид, ва анбиё дар ҳайрат хоҳанд афтод».
10. Ва гуфтам: «Ё Худоё Парвардигоро! Дар асл Ту ин қавм ва Ерусалимро фирефта карда, гуфтаӣ: "Шуморо осоиштагӣ хоҳад буд", ва ҳол он ки шамшер ба ҷон расидааст».
11. Дар он замон ба ин қавм ва ба Ерусалим гуфта хоҳад шуд: «Боди самум аз теппаҳои биёбон бар роҳи духтари қавми Ман мевазад, на барои бод додани хирман ва на барои тоза кардани он.
12. Боди шадиде аз он ҷо барои Ман хоҳад омад; акнун Ман низ бар онҳо довариҳо эълон хоҳам кард».
13. Инак, вай мисли абрҳо боло мебарояд, ва аробаҳояш мисли тундбод аст, ва аспонаш аз уқобон чобуктаранд; вой бар мо, зеро ки гирифтори тороч хоҳем шуд!
14. Дили худро аз шарорат шустушӯй намо, эй Ерусалим, то ки начот ёбӣ; то ба кай фикру хаёлҳои бади ту андаруни ту сокин бошад?
15. Зеро овозе аз ҷониби Дон, ва хабари мусибат аз кӯҳи Эфроим меояд:
16. «Ба халқҳо хотиррасон намоед, ба Ерусалим хабар диҳед, ки аз кишвари дурдаст муҳосиракунандагон меоянд, ва шаҳрҳои Яҳудоро бо овози худ пур мекунад.

17. Онҳо мисли посбонони киштзор вайро ихота менамоянд, зеро ки вай Маро ба хашм овардааст, – мегӯяд Парвардигор.
18. Роҳи ту ва аъмоли ту ин чизҳоро бар ту овардааст; ин бадии туст, ки сабаби талхкомии ту гардида, то ба дили ту расидааст».
19. Амъои ман, амъои ман! Маро ларза гирифтааст! Пардаҳои дили ман! Дили ман андаруни ман ба ҳаяҷон омадааст, наметавонам хомӯш монам; зеро ки ту, эй ҷони ман, овози шох ва нидоҳои чангро шунидаӣ.
20. Таҳлука бар таҳлука рӯй дода, тамоми замин валангор шудааст; хаймаҳои ман ногаҳон гирифтори тороч гардида, чодарҳои ман дар як он барбод рафтааст.
21. То ба кай ман байрақро бубинам ва овози шохро бишнавам?
22. «Зеро ки қавми Ман беақланд, Маро намешиносанд; онҳо писарони ҷоҳиланд ва фаҳме надоранд; ба бадӣ кардан ақлашон мерасад, вале кардани кори нек аз дасташон намеояд».
23. Ба замин нигоҳ кардам, ва инак, дар ҳолати ҳарҷумарҷ аст; ва сӯи осмон нигаристам, ва ҳеч нур надошт;
24. Ба кӯҳҳо нигоҳ кардам, ва инак, онҳо меларзанд, ва ҳамаи тепаҳо ба ҷунбиш омадаанд.
25. Нигоҳ кардам, ва инак, касе нест, ва ҳамаи мурғони осмон парада рафтаанд.
26. Нигоҳ кардам, ва инак, боғистон ба биёбон мубаддал шудааст, ва ҳамаи шаҳрҳои он аз ҳузури Парвардигор, аз оташи ғзаби ӯ хароб шудааст.
27. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: «Тамоми замин валангор хоҳад шуд, вале онро комилан несту нобуд нахоҳам кард.
28. Замин дар ин хусус мотам хоҳад гирифт, ва осмон аз боло тира хоҳад шуд, зеро ки Ман инро гуфтам ва азм намудам, ва пушаймон нахоҳам шуд, ва аз ин азм нахоҳам гашт».
29. Аз ғулғулаи саворон ва тирандозон тамоми аҳли шаҳрҳо мегурезанд: ба ҷангалҳои анбӯҳ дохил мешаванд ва бар кӯҳпораҳо мебароянд; ҳамаи шаҳрҳо тарк карда мешаванд, ва касе дар онҳо боқӣ наместонад.
30. Ва ту, эй торочшуда, чӣ хоҳӣ кард? Агарчи либоси қирмизӣ мепӯшӣ, агарчи худро бо зеварҳои тилло оро медиҳӣ, агарчи ба чашмони худ сурма мекашӣ, лекин бар абас худро зинат медиҳӣ: хушдоронат аз ту нафрат пайдо кардаанд, ва қасди ҷони ту доранд.
31. Зеро овозе ба гӯшам мерасад, мисли фарёди зане ки дарди зоиш дорад ва ҳамчун зани навзой азоб мекашад, яъне овози духтари

Сион, ки базӯр нафас гирифта ва дастҳои худро дароз карда, фиғон мекашад: «Эй вой бар ман, ки чонам аз дасти қотилон бемаҷол шудааст!»

БОБИ ПАНЧУМ

Ирмиё гуноҳҳои қавмро фош намуда, доварии Худоро пешгӯӣ мекунад.

1. «ДАР кӯчаҳои Ерусалим гардиш кунед, ва бубинед, ва бифаҳмед, ва дар майдонҳояш бичӯед, ки оё касеро, ки аз рӯи инсоф амал кунад ва толиби ростӣ бошад, метавонед ёфт, то ки Ман онро биомурзам?
2. Ва агарчи онҳо "ба ҳаёти Парвардигор!" мегӯянд, лекин қасамашон бардурӯғ аст».
3. Парвардигоро! Чашмони Ту, охир, сӯи ростӣ нигаронида шудааст. Онҳоро зарба задӣ, вале дардро ҳис накарданд; онҳоро талаф намудӣ, панд гирифтанд нахостанд; рӯйҳои худро аз саҳра саҳттар гардонданд, намехоҳанд ручӯъ намоянд.
4. Ва ман гуфтам: «Инҳо, охир, мардуми бенавоянд, гирифтори ҷаҳолатанд, чунки роҳи Парвардигорро, аҳкоми Худои худро намедонанд».
5. Пас, ман назди ақобир рафта, бо онҳо гуфтугӯ мекунам, зеро ки онҳо роҳи Парвардигорро, аҳкоми Худои худро медонанд, аммо онҳо саросар юғро шикаста, бандҳоро баркандаанд.
6. Бинобар ин шере аз ҷангал онҳоро талаф хоҳад намуд, гурги биёбон онҳоро тороч хоҳад кард, паланг назди шаҳрҳои онҳо камин хоҳад гирифт: ҳар кӣ аз онҳо берун равад, дарида хоҳад шуд; зеро ки гуноҳҳои онҳо афзун шуда, муртадиҳои онҳо пурзӯр гардидааст.
7. «Чӣ гуна Ман туро барои ин аъмоли бад биомурзам? Писарони ту Маро тарк карданд ва ба чизҳое ки худо нестанд, қасам мехӯранд; ва онҳоро сер кардам, вале онҳо ба зинокорӣ дода шуданд, ва гурӯҳ-гурӯҳ ба хонаҳои фоҳишагон даромаданд.
8. Онҳо мисли аспони охурӣ аз шаҳват маст шуданд: ҳар яке аз онҳо барои зани ёри худ шеҳа мезанад.
9. Оё барон чунин аъмол ҷазо нахоҳам дод? – мегӯяд Парвардигор. – Ва оё ҷони Ман аз чунин халқ интиқом нахоҳад гирифт?
10. Бар деворҳои тоқзори он баромада, онҳоро хароб намоед, вале комилан несту нобуд накунад; шоҳаҳояшро барканед, чунки онҳо аз он Парвардигор нестанд;

11. Зеро ки хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо дар ҳаққи Ман бисёр хиёнат карданд, – мегӯяд Парвардигор.
12. Онҳо Парвардигорро инкор карда, гуфтанд: "Ў нест, ва мусибате бар мо нахоҳад омад, ва мо шамшер ва қаҳтиро нахоҳем дид;
13. Ва анбиё барбод хоҳанд рафт, ва калом дар онҳо нест; бигзор ин бар худашон воқеъ шавад!"»
14. Бинобар ин Парвардигор Худои лашкарҳо чунин мегӯяд: «Барои он ки шумо чунин сухан гуфтед, инак Ман суханони Худо дар даҳони ту ба оташ, ва ин қавмро ба ҳезум табдил хоҳам дод, ва онҳоро вай хоҳад хӯрд.
15. Инак, Ман бар шумо, эй хонадони Исроил, халқеро аз дурдаст хоҳам овард, – мегӯяд Парвардигор, – ки халқи зӯроваранд, халқи қадиманд, халқи ки забонашонро намедонӣ, ва гуфторашонро нахоҳӣ фаҳмид.
16. Тиркаши онҳо мисли қабри кушода мебошад; ҳамаашон чанговарони часуранд.
17. Ва онҳо ҳосилоти ту ва нони туро хоҳанд хӯрд, писарон ва духтарони туро хоҳанд хӯрд, бузу гӯсфандон ва говони туро хоҳанд хӯрд, ангури ту ва анцири туро хоҳанд хӯрд; шахрҳои истеҳкомдори туро, ки ба онҳо таваккал менамоям, бо шамшер валангор хоҳанд кард».
18. «Вале дар ҳамон рӯзҳо низ, – мегӯяд Парвардигор, – шуморо комилан несту нобуд нахоҳам кард.
19. Ва агар шумо бигӯед: "Аз барои чӣ Парвардигор Худои мо ҳамаи ин балоҳоро бар мо овардааст?" – ба онҳо бигӯй: "Чунон ки шумо Маро тарк намудед ва ба худоёни бегона дар замини худ хизмат кардед, ончунон ба бегонаҳо дар заmine ки аз они шумо набошад, хизмат хоҳед кард".
20. Инро дар хонадони Яъқуб эълон карда ва дар Яҳудо хабар дода, бигӯед:
21. Инро бишнавед, эй қавми нодон ва бефаҳм, ки чашм доред, вале намебинед, гӯш доред, вале намешунавед!
22. Оё аз Ман наметарсед? – мегӯяд Парвардигор. – Оё аз ҳузури Ман ба ларза намеоед? Ман, охир, регро ҳудуди баҳр, қонуни ҷовидоние барояш қарор додаам, ки аз он намегузарад; ва мавҷҳояш талотум менамояд, вале ғолиб намешавад, ва ҳарчанд ба ғалаён меояд, наметавонад аз он бигзарад.

23. Валекин ин қавм дили беитоат ва исёнкор доранд; онҳо муртад шуданду рафтанд
24. Ва дар дили худ нагуфтанд: "Аз Парвардигор Худои худ битарсем, ки Ў борони аввал ва охириро дар сари вақт меборонад, ҳафтаҳои барои дарав таъиншударо барои мо нигоҳ медорад".
25. Гуноҳҳои шумо инро ақиб андохтааст, ва хатоҳои шумо некиро аз шумо дур кардааст.
26. Зеро дар миёни қавми Ман шарирон пайдо шудаанд, ки мисли сайёдон камин гирифта, дом мегузоранд ва одамонро сайд мекунанд.
27. Чунон ки қафас пур аз паррандагон аст, ончунон хонаҳои онҳо пур аз фиреб аст; бинобар ин онҳо бузург ва сарватдор шудаанд.
28. Фарбеҳ ва сергӯшт шудаанд, дар бадкорӣ аз ҳад гузаштаанд, даъвоҳоро, алалхусус даъвои ятимонро намесанчанд, то ки онҳо комёб шаванд, ва бенавоёнро аз рӯи инсоф доварӣ намекунанд.
29. Оё барои чунин аъмол чазо нахоҳам дод? – мегӯяд Парвардигор. – Ва оё чони Ман аз чунин халқ интиқом нахоҳад гирифт?»
30. Чизи даҳшатангез ва зишт дар ин замин ба вуқӯъ меояд:
31. Анбиё бардурӯғ нубувват менамоянд, ва қоҳинон бо ёриҳои онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва қавми Ман инро дӯст медоранд. Ва шумо дар охири ин чӣ хоҳед кард?

БОБИ ШАШУМ

Давоми он.

1. Эй банӣ Бинёмин! Аз даруни Ерусалим бигрезед, ва дар Тақӯо шох навозед, ва бар Байт-Ҳақерем аломате бо оташ баланд кунед, зеро ки мусибате аз қониби шимол ва таҳлукаи бузурге падида меояд.
2. Ман духтари Сионро, ки чамил ва латиф мепиндоштам, нобуд хоҳам кард.
3. Чӯпонон бо рамаҳои худ назди вай хоҳанд омад, гирдогирди вай хаймаҳо хоҳанд барафрошт, ҳар яке дар қитъаи худ хоҳанд чаронид.
4. «Барои ҷанг ба муқобили вай омода шавед!» – «Бархезед, то ки дар нимирузӣ бароем!» – «Вой бар мо, ки рӯз ба охир расида, сояҳои шом дароз мешавад!»
5. «Бархезед, то ки шабона баромада, қасрҳои шумо несту нобуд кунем!»

6. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Дарахтонро бурида, хокрезе бар зидди Ерусалим барпо кунед: ин шаҳр бояд ба чазо гирифта шавад, чунки саросар пур аз зулм аст.
7. Чунон ки чашма обҳояшро беист ҷорӣ менамояд, ончунон вай шарорати худро торафт меафзояд: ситам ва тороч андаруни вай шунида мешавад, ҷароҳат ва шаллоқ ҳамеша пеши назари Ман аст.
8. Ба ақл ой, эй Ерусалим, мабодо ҷони Ман аз ту дур шавад, мабодо туро биёбоне, замини ғайримаскуне гардонам».
9. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Бақияи Исроилро мисли шингилҳои боқимондаи тоқ хоҳанд чид: дасти худро мисли ангурчин ба шингилҳо дароз кун».
10. Ба кӣҳо сухан гӯям ва кӣҳоро таъкид намоям, то ки бишнаванд? Инак, гӯши онҳо номахтун аст, ва наметавонанд бишнаванд; инак, каломи Парвардигор барои онҳо нангин гардидааст, ва онро толиб нестанд.
11. Ва ман аз ғазаби Парвардигор пур шудаам, ва аз нигоҳ доштани он лакот гардидаам. «Пас, онро дар кӯча бар кӯдакон ва бар маҷлиси ҷавонон якбора бирез; мард бо зан низ гирифта хоҳанд шуд, ва мӯйсафед бо шахси солхӯрда.
12. Ва хонаҳои онҳо, бо якҷоягии киштзорҳо ва занонашон, насиби дигарон хоҳанд шуд, чунки Ман дасти Худро ба муқобили сокинони ин замин дароз хоҳам кард», – мегӯяд Парвардигор.
13. «Зеро ки ҳамаи онҳо, аз хурд то калон, ба тамаъкорӣ дода шудаанд, ва аз набӣ гирифта то коҳин, саросар козибона рафтор мекунанд.
14. Ва марази духтари қавми Маро сабуқфикрона шифо дода, "Осоиштагӣ! Осоиштагӣ!" мегӯянд, вале осоиштагӣ нест.
15. Оё онҳо шарм медоранд, вақте ки корҳои зишт мекунанд? Не, шарм ҳам надоранд, аз ҳаё ҳам беҳабаранд; бинобар ин дар миёни афтадагон хоҳанд афтод, ва дар рӯзе ки онҳоро доварӣ намоям, пешпо хоҳанд хӯрд», – мегӯяд Парвардигор.
16. Парвардигор чунин мегӯяд: «Дар роҳҳо биистед ва назар андозед, ва дар бораи тариқҳои қадимӣ бипурсед, ки роҳи нек кадом аст, ва бо он биравед, ва барои ҷони худ оромӣ хоҳед ёфт. Вале онҳо гуфтанд: "Нахоҳем рафт".
17. Ва Ман бар шумо посбононро гузоштам: "Ба садои шох гӯш диҳед!" Вале онҳо гуфтанд: "Гӯш нахоҳем дод".
18. Бинобар ин, эй халқҳо, бишнавед, ва эй ҷамоат, бидонед, ки чӣҳо ба онҳо рӯй хоҳад дод.

19. Бишнава, эй замин! Инак, Ман мусибате бар ин қавм меоварам, ки самари афкори онҳост; зеро ки онҳо ба суханони Ман гӯш надоданд, ва шариати Маро рад карданд.
20. Лебӯное ки аз Шабо, ва найи атрогине ки аз кишвари дурдаст оварда мешавад, ба Ман чӣ лозим аст? Қурбониҳои сӯхтаниии шумо таъби дил нест, ва забҳҳои шумо ба Ман хуш намеояд.
21. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: "Инак, Ман пеши ин қавм монеаҳо мегузорам, ва падарону писарон якҷоя, ҳамсоя ва ёри вай пешпо хӯрда, талаф хоҳанд шуд"».
22. Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, қавме аз замини шимол меоянд, ва халқи бузурге аз ақсои замин бармехезанд.
23. Онҳо камон ва мизроқ дар дасташон доранд; сангдил ҳастанд ва раҳм намекунанд; овозашон мисли баҳр меҳурӯшад, ва бар аспон савор мешаванд; чун як тан барои ҷанг ба зидди ту, эй духтари Сион, саф бастаанд».
24. Овозаи вайро шунидем, ва дастҳои мо суст шуд: азоб ва дард моро, мисли зане ки мезояд, дар бар гирифт.
25. Ба сахро набароед, ва дар роҳ равона нашавед, зеро ки шамшери душман ва даҳшат аз ҳар тараф аст.
26. Эй духтари қавми ман! Палос бипӯш ва хокистар бар худ бипош; мисли зане ки писари ягонааш мурда бошад, мотам бигир ва зор-зор гиря бикун, зеро ки торочгар ногаҳон бар мо меояд.
27. «Туро дар миёни қавми Худ имтиҳонкунанда ва заршинос қарор додаам, то ки роҳи онҳоро бидонӣ ва имтиҳон намоӣ.
28. Ҳамашон муртадҳои гузаро ҳастанд, ва бӯхтон зада мегарданд; онҳо мис ва оҳан мебошанд, ва ҳамашон фасодпешаанд.
29. Дами заргарӣ нимсӯхта шуд; сурб дар оташ фано шуд; заргар бар абас гудохт, чунки шарирон ҷудо нашуданд.
30. Онҳоро нуқраи мардуд меноманд, зеро ки Парвардигор онҳоро рад намудааст».

БОБИ ҲАФТУМ

Калом назди дарвозаи хонаи Парвардигор.

1. КАЛОМЕ ки аз ҷониби Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:
2. «Назди дарвозаи хонаи Парвардигор биист ва дар он ҷо ин каломро эълон намуда, бигӯй: эй ҳамаи яҳудиёне ки ба ин дарвоза

дохил мешавед, то ки ба Парвардигор сачда намоед, каломи Парвардигорро бишнавед!

3. Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: роҳҳои худ ва аъмоли худро ислоҳ намоед, ва Ман шуморо дар ин макон сокин хоҳам гардонид.

4. Ба суханони дурӯғи онҳое ки "ин маъбади Парвардигор, маъбади Парвардигор, маъбади Парвардигор" мегӯянд, таваккал накунед,

5. Балки агар роҳҳои худ ва аъмоли худро ҳақиқатан ислоҳ намоед, агар дар миёни касе ва ёри вай инсофро дуруст ба амал оваред,

6. Ғариб, ятим ва бевазанро ба танг наоваред, ва хуни бегуноҳеро дар ин макон нарезед, ва худоёни бегонаро ба зарари худ пайравӣ накунед, –

7. Он гоҳ шуморо дар ин макон, дар замине ки ба падаронатон аз азал то абад бахшидаам, сокин хоҳам гардонид.

8. Инак, шумо ба суханони дурӯғе ки манфиате намебахшад, таваккал мекунад.

9. Оё равоӣ, ки шумо ба дуздӣ, қатл ва зино машғулед, ва қасами дурӯғ мехӯред, ва барои Баал бухур месӯзонед, ва худоёни дигарро, ки намешнохтед, пайравӣ менамоед,

10. Баъд аз ин омада, ба ҳузури Ман дар ин хонае ки ба номи Ман номида шудааст, биистед ва бигӯед: "Мо начот ёфтем!", то ки ҳамаи ин корҳои зиштро боз ба амал оваред?

11. Оё ин хонае ки ба номи Ман номида шудааст, дар назари шумо ба дуздхона табдил ёфтааст? Инак, Ман низ инро дидаам, – мегӯяд Парвардигор.

12. Пас, ба макони Ман, ки дар Шилӯ буд, ва номи Худо аввал дар он ҷо сокин гардонидам будам, биравед ва он чиро, ки ба сабаби шарорати қавми Ман – Исроил ба он кардаам, бубинед.

13. Ва алҳол, аз барои он ки шумо тамоми ин аъмолро ба ҷо овардед, – мегӯяд Парвардигор, – ва Ман ҳар рӯз аз субҳидам ба шумо сухан рондам, вале гӯш накардед, ва шуморо хондам, вале ҷавоб надодед, –

14. Ба ин хонае ки ба номи Ман номида шудааст, ва шумо ба он таваккал менамоед, ва ба маконе ки ба шумо ва падарони шумо бахшидаам, ончунон ки ба Шилӯ амал кардам, амал хоҳам кард.

15. Ва шуморо аз ҳузури Худ хоҳам ронд, ончунон ки ҳамаи бародарони шуморо, тамоми насли Эфроимро рондам.

16. Ва ту барои ин қавм дуо нагӯй, ва барои онҳо овози тазарруъ ва истиғоса баланд накун, ва назди Ман шафоат нанамо, зеро ки Ман туро иҷобат нахоҳам кард.
17. Оё ту намебинӣ, ки онҳо дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим чӣ корҳо мекунанд?
18. Писарон ҳезум чамъ меоваранд, ва падарон оташ дармедиханд, ва занон ҳамин мекунанд, то ки санбӯсаҳо барои маликаи осмон бипазанд, ва ҳадияҳои рехтанӣ барои худоёни дигар рехта, Маро хашмгин созанд.
19. Оё онҳо Маро хашмгин месозанд? – мегӯяд Парвардигор. – Не, балки худашонро, то ки рӯйҳои худро нангин созанд.
20. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: инак, хашми Ман ва ғазаби Ман бар ин макон, бар одам ва бар ҳайвон, ва бар дарахти саҳро ва бар меваи замин рехта мешавад, ва он хоҳад сӯхт ва хомӯш нахоҳад шуд».
21. Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: «Қурбониҳои сӯхтаниҳои худро бар забҳҳои худ илова намоед ва гӯшт бихӯред;
22. Зеро ки ба падарони шумо, дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср берун овардам, дар бораи қурбониҳои сӯхтаниӣ ва забҳҳо сухан нагуфтаам ва амр нафармудаам,
23. Балки ба онҳо чунин амр фармуда, гуфтаам: "Овози Маро бишнавед, ва Ман Худои шумо хоҳам буд, ва шумо қавми Ман хоҳед буд; ва ба ҳар роҳе ки ба шумо амр фармоям, биравед, то ки барои шумо хуб бошад".
24. Валекин онҳо нашинданд ва гӯши худро ҳам накарданд, балки бар тибқи машваратҳо ва саркашии дили шарии худ рафтор карданд, ва ба қафо рӯ оварданд, на ин ки ба пеш,
25. Аз ҳамон рӯзе ки падарони шумо аз замини Миср берун омаданд, то ҳуди имрӯз; ва Ман ҳамаи бандагони Худо – анбиёро назди шумо фиристодам, – ҳар рӯз аз субҳидам равона намудам,
26. Вале онҳо Маро нашинданд ва гӯши худро ҳам накарданд, ва гардани худро саҳт карда, аз падарони худ бадтар рафтор карданд.
27. Ту низ ҳамаи ин суханонро ба онҳо бигӯй, гарчанде ки туро нахоҳанд шунид; ва онҳоро бихон, гарчанде ки ба ту ҷавоб нахоҳанд дод.
28. Ва ба онҳо бигӯй: "Инҳо халқе ҳастанд, ки овози Парвардигор Худои худро намешунаванд ва панд намегиранд; ростӣ барбод рафта, аз даҳонашон нест шудааст.

29. Мӯйсари худро тарошида, бипарто, ва бар теппахо навҳа бизан, чунки Парвардигор аз насле ки Ёро ба ғазаб овард, нафрат намуда, онро тарк кардааст".

30. Зеро ки банӣ Яхудо он чиро, ки дар назари Ман бад аст, ба амал оварданд, – мегӯяд Парвардигор, – ва чизҳои зишти худро дар хонае ки ба номи Ман номида шудааст, гузоштанд, то ки онро палид кунанд;

31. Ва минбарҳои Тӯфетро, ки дар водии Бен-Ҳиннӯм воқеъ аст, бино карданд, то ки писарон ва духтарони худро дар оташ бисӯзонанд, ки инро Ман амр нафармудаам, ва ин ба хаёлам наомадааст.

32. Бинобар ин, – мегӯяд Парвардигор, – инак, айёме фаро мерасад, ки он дигар Тӯфет ва водии Бен-Ҳиннӯм гуфта нахоҳад шуд, балки водии қатл; ва ба сабаби камии ҷой дар Тӯфет дафн хоҳанд кард.

33. Ва ҷасадҳои мурдаи ин қавм хӯроки мурғони осмон ва ҳайвоноти замин хоҳад шуд, ва касе набошад, ки онҳоро гурезонад.

34. Ва Ман аз шаҳрҳои Яхудо ва аз кӯчаҳои Ерусалим садои шодмонӣ ва садои хурсандӣ, овози домод ва овози арӯсро нест хоҳам кард, зеро ки ин замин биёбон хоҳад шуд».

БОБИ ҲАШТУМ

Давоми он.

1. «ДАР он замон, – мегӯяд Парвардигор, – устухонҳои подшоҳони Яхудо, ва устухонҳои мирони он, ва устухонҳои қоҳинон, ва устухонҳои анбиё, ва устухонҳои соқинони Ерусалимро аз қабрҳои онҳо берун хоҳанд овард;

2. Ва он устухонҳоро пеши офтоб ва моҳ ва тамоми лашкари осмон, ки онҳоро дӯст медоштанд, ва ибодат ва пайравӣ ва ҷустуҷӯ намуда, пеши онҳо сачда мекарданд, паҳн хоҳанд кард; он устухонҳо чамъ оварда ва дафн карда нахоҳад шуд, балки мисли ахлоте бар рӯи замин хоҳад буд.

3. Ва тамоми бақияе ки аз ин қабилаи шарир боқӣ мемонад, дар ҳар маконе ки боқӣ монда бошад, ва Ман онҳоро ба он ҷо бадар ронда бошам, мамотро аз ҳаёт афзал хоҳанд донист, – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.

4. Ва ба онҳо бигӯй: Парвардигор чунин мегӯяд: магар меафтанд ва намехезанд? Магар муртад мешаванд ва рӯчӯъ намекунанд?

5. Пас чаро ин қавм, яъне аҳли Ерусалим, бо муртадии доимӣ муртад шудаанд? Онҳо ба фиреб маҳкам часпидаанд ва намехоҳанд ручӯъ намоянд.
6. Бодикқат гӯш додам, аммо суханони онҳо аз самими қалб нест: ҳеч кас аз шарорати худ пушаймон шуда, намегӯяд: "Чӣ корест, ки ман кардаам!" – балки ҳар яке, мисли аспе ки ба ҷанг медавад, дартоз ба роҳи худ ручӯъ менамояд.
7. Лайлак низ дар осмон мӯҳлатҳои худро медонад, ва қумрӣ ва фароштурук ва турна замони омадани худро риоя мекунанд, Вале қавми ман аҳкоми Парвардигорро намедонанд.
8. Чи гуна шумо метавонед бигӯед: "Мо хирадманд ҳастем, ва шариати Парвардигор бо мост"? Дар ҳақиқат қалами козиби китобдонон онро ба чизи дурӯғе табдил медиҳад.
9. Хирадмандон шармсор ва ошуфтахотир гардида, ба дом афтоданд; инак, онҳо аз каломи Парвардигор нафрат карданд; пас хирадмандии онҳо аз чӣ иборат аст?
10. Бинобар ин занони онҳоро ба дигарон хоҳам дод, киштзорҳои онҳоро – ба ворисони ғайр; зеро ки ҳамаи онҳо, аз хурд то калон, ба тамаъкорӣ дода шудаанд, аз набӣ гирифта то коҳин, саросар козибона рафтор мекунанд.
11. Ва марази духтари қавми Маро сабукфикрона шифо дода, "Осоиштагӣ! Осоиштагӣ!" мегӯянд, вале осоиштагӣ нест.
12. Оё онҳо шарм медоранд, вақте ки корҳои зишт мекунанд? Не, шарм ҳам надоранд, аз ҳаё ҳам беҳабаранд; бинобар ин дар миёни афтодагон хоҳанд афтод, ва дар рӯзе ки онҳоро доварӣ намоям, пешпо хоҳанд хӯрд – мегӯяд Парвардигор.
13. Онҳоро комилан талаф хоҳам кард, – мегӯяд Парвардигор. – На ангуре бар тоқ боқӣ хоҳад монд, на анҷире бар дараҳти анҷир; ва барғҳо пажмурда хоҳад шуд, ва он чи ба онҳо додаам, ба дасти дигарон хоҳад гузашт».
14. Пас, мо чаро нишастаем? "Ҷамъ шавед, то ки ба шаҳрҳои истехкомдор равам, ва дар он ҷо талаф шавем; зеро ки Парвардигор Худои мо моро гирифтори ҳалокат кардааст, ва моро оби захрдор нӯшонидаст, чунки пеши Парвардигор гуноҳ кардаем.
15. Осоиштагиро умедвор шудем, вале некие ҳосил нашуд; замони шифоро интизор шудем, ва инак, даҳшат фаро расид.
16. «Аз ҷониби Дон фах-фаҳи аспони вай шунида мешавад; аз садои шеҳаи аспони зӯровараш тамоми замин ба ларза меояд; ва

онҳо омада, замин ва ҳар чиро, ки дар он аст, – шаҳр ва сокинонашро талаф мекунанд.

17. Зеро, инак, Ман бар шумо морони афъиро мефиристам, ки онҳоро афсун кардан мумкин нест, ва онҳо шуморо захр хоҳанд зад», – мегӯяд Парвардигор.

18. Кошки бар андӯҳи худ ғолиб меомадам! Аммо дилам андаруни ман сӯзиш мекунад.

19. Инак, истиғосаи духтари қавми худро аз кишвари дурдаст мешунавам: «Магар Парвардигор дар Сион нест? Магар Подшоҳаш дар он нест?» – «Чаро онҳо Маро бо бутҳои худ, бо батолатҳои бегона ба ғазаб оварданд?»

20. «Мавсими дарав гузашт, тобистон тамом шуд, вале мо наҷот наёфтаем».

21. Аз шикасти духтари қавми худ шикастадил ҳастам, тирарӯй гардидаам; даҳшат маро фаро гирифтааст.

22. Оё баласон дар Чилъод нест? Оё табибе дар он ҷо нест? Пас чаро духтари қавми ман шифо наёфтааст?

БОБИ НҶҲУМ

Давоми он.

1. КОШКИ сари ман чашмаи об мебуд, ва чашмонам – чашмаи ашк! Рӯзу шаб барои шаҳидони духтари қавми худ мегиристам.

2. Кошки дар биёбон мусофирхонае меёфтам! Қавми худро тарк карда, аз пешашон мерафтам, чунки ҳамашон зинкоранд, анбӯҳи хоинонанд.

3. «Забони худро барои дурӯғ мисли камон зех мекунанд, ва бар замин на аз барои ростӣ пурзӯр шудаанд, зеро ки аз як шарорат ба шарорати дигар мегузаранд, вале Маро намешиносанд», – мегӯяд Парвардигор.

4. Ҳар яке аз ёри худ барҳазар бошад, ва ба ҳеҷ бародар эътимод накунад, зеро ки ҳар бародар пойпечак медиҳад, ва ҳар ёр бӯхтон зада мегардад.

5. Ва ҳар яке ёри худро фиреб медиҳанд, ва сухани рост намегӯянд: забони худро ба дурӯғгӯӣ одат кунондаанд, то ба дараҷаи хастагӣ қачравӣ менамоянд.

6. «Маскани ту андаруни макр аст; аз боиси макр намехоҳанд Маро бишносанд», мегӯяд Парвардигор.

7. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Инак, Ман онҳоро гудохта, имтиҳон хоҳам намуд, зеро ки нисбат ба духтари қавми Худ чӣ гуна метавонам амал кунам?
8. Забони онҳо тири қотил аст, бо макр сухан меронад; бо даҳони худ ба ёри худ суханони сулҳомез мегӯянд, вале дар дили худ бар вай камин мегиранд.
9. Оё барои чунин аъмол ҷазо нахоҳам дод? – мегӯяд Парвардигор. – Ва оё ҷони Ман аз чунин халқ интиқом нахоҳад гирифт?»
10. Барои кӯҳҳо гиря ва нола мекунам, ва барои чарогоҳҳои биёбон – навҳагарӣ, зеро онҳо сӯхтааст, ба тавре ки касе аз он ҷо гузар намекунад, ва садои рамаҳо шунида намешавад: аз мурғони осмон гирифта то чорпоён пароканда шуда рафтаанд.
11. «Ва Ман Ерусалимро ба сангтӯдаҳо, ба маъвои шағолон табдил хоҳам дод, ва шаҳрҳои Яхудоро биёбони ғайримаскуне хоҳам гардонид».
12. Кист марди хирадманд, ки инро тавонад фаҳм кунад, ва даҳони Парвардигор ба ӯ сухан гуфта бошад, ва ӯ эзоҳ диҳад, ки чаро замин талаф шуда, мисли биёбоне сӯхтааст, ба тавре ки касе аз он ҷо гузар намекунад?
13. Ва Парвардигор мегӯяд: «Чунки онҳо шариати Маро, ки дар пешашон гузошта будам, тарк карданд, ва ба овози Ман гӯш надоданд, ва бар тибқи он рафтор накарданд,
14. Балки ба саркашии дили худ пайравӣ намуданд, ва ба Баалҳо низ, чунон ки падаронашон онҳоро таълим додаанд».
15. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: «Инак, Ман онҳоро, яъне ин қавмро, явшон хоҳам хӯронид, ва онҳоро оби заҳрдор хоҳам нӯшонид.
16. Ва онҳоро дар миёни халқҳои ки онҳо ва падаронашон намешинохтанд, пароканда хоҳам кард, ва шамшерро аз қафои онҳо хоҳам фиристод, то ки онҳоро талаф намоям».
17. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Дикқат диҳед, ва занони навҳагарро бихонед, то ки биёянд, ва назди занони хирадманд бифиристанед, то ки биёянд;
18. Бигзор онҳо шитоб намуда, барои мо навҳагарӣ кунанд, то ки аз чашмони мо сиришк резад, ва аз миҷғони мо об ҷорӣ шавад.
19. Зеро ки садои навҳа аз Сион шунида мешавад: "Чӣ сон мо тороҷ шудаем! Мо бағоят шармсор гардидаем, зеро ки заминро тарк кардаем, ва масканҳои мо фуру ғалтидааст"».

20. Пас, эй занон, каломи Парвардигорро бишнавед, ва бигзор гӯши шумо каломи даҳони Ёро бипазирад; ва шумо ба духтарони худ навҳаро таълим диҳед, ва ҳар зан ба дугонаи худ – овозандозиро.

21. Зеро ки мамот ба тирезаҳои мо баромада, ба кӯшкҳои мо дохил шудааст, то ки тифлонро аз кӯчаҳо ва ҷавонро аз майдонҳо талаф намояд.

22. Бигӯй: «Парвардигор чунин мегӯяд: "Ва ҷасадҳои одамон мисли ахлоте бар рӯи саҳро, ва мисли бандҳо дар қафои даравгар афтадааст, ва касе нест, ки онҳоро ҷамъ кунад"».

23. Парвардигор чунин мегӯяд: «Бигзор хирадманд бо хиради худ наболад, ва зӯровар бо зӯри худ наболад, ва сарватдор бо сарвати худ наболад,

24. Балки каси боланда фақат бо ин биболад, ки Маро фаҳм мекунад ва мешиносад, ки Ман Парвардигор ҳастам, ки марҳамат, инсоф ва адолатро бар замин ба амал меоварам, зеро фақат ҳамин барои Ман матлуб аст», – мегӯяд Парвардигор.

25. «Инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман ҳамаи онҳоро, ки дар ҷисм махтун ҳастанд, ҷазо хоҳам дод:

26. Миср ва Яҳудо, ва Адӯм ва банӣ Аммуън ва Муъоб, ва ҳамаи онҳоро, ки мӯи чаккаҳошонро метарошанд ва дар биёбон сокинанд; зеро ки ҳамаи ин халқҳо номахтунанд, ва тамоми хонадони Исроил дили номахтун доранд».

БОБИ ДАҲУМ

Охири каломи назди дарвоза: Худо бутҳоро несту нобуд карда, қавми Худро ҷазо хоҳад дод.

1. КАЛОМЕРО, ки Парвардигор ба шумо, эй хонадони Исроил, мегӯяд, бишнавед.

2. Парвардигор чунин мегӯяд: «Роҳи халқҳоро таълим нагиред ва аз аломоти осмон натарсед, чунон ки халқҳо аз онҳо метарсанд;

3. Зеро ки фароизи қавмон ҳечу пуч аст: дарахте аз ҷангал мебурранд, ки онро дасти начҷор бо тешае метарошад,

4. Бо нуқра ва тилло онро зинат медиҳад, бо меҳҳо ва болға мустаҳкам мекунад, то ки ночунбон бошад.

5. Онҳо мисли хӯсае дар полиз мебошанд, ва наметавонанд сухан ронанд; онҳоро бардошта бурдан лозим аст, чунки наметавонанд қадам зананд. Аз онҳо натарсед, зеро ки наметавонанд осебе расонанд, валекин некӣ кардан ҳам аз дасташон намеояд».

6. Монанди Ту, эй Парвардигор, нест! Ту бузург ҳастӣ, ва номи Ту дар кудрат бузург аст.
7. Кист, ки аз Ту, эй Подшоҳи халқҳо, натарсад? Зеро ки Ту сазовори ин ҳастӣ; чунки дар миёни ҳамаи хирадмандони халқҳо ва дар тамоми мамоликашон монанди Ту нест.
8. Онҳо аз як сар чоҳил ва беақл мебошанд; таълимоташон ҳечу пуч аст: аз ғӯлачӯб иборат аст.
9. Нукраи тахтагӣ аз Таршиш оварда шудааст, ва тилло – аз Уфоз; маснӯи начҷор ва амали дасти заргар аст; матои лочвард ва арғувон либоси онҳост; ҳамаи онҳо маснӯоти ҳунармандон аст.
10. Вале Парвардигор Худои ростист; Ё Худои Ҳай ва Подшоҳи ҷовидонист; аз ғазаби Ё замин ба ларза меояд, ва халқҳо ба қаҳри Ё наметавонанд тоб оваранд.
11. Ба онҳо чунин бигӯед: худоёне ки осмон ва заминро наофариданд, аз рӯи замин ва аз зери осмон нест хоҳанд шуд.
12. Ё заминро бо қуввати Худ офарид, дунёро бо ҳикмати Худ барқарор намуд, ва осмонро бо хиради Худ густаронид.
13. Ҳамин ки Ё овоз диҳад, обҳо дар осмон ғулғула меандозад, ва Ё абрҳоро аз ақсои замин боло мебардорад, барқҳоро барои борон ба вучуд меоварад, ва бодро аз маҳзанҳои Худ берун меоварад.
14. Ҳар одам аз ақл бегона, ва ҳар заргар аз санами ки сохтааст, шармсор хоҳад шуд, зеро ки бутҳои вай чизи дурӯғ аст, ва ҳеч нафасе дар онҳо нест.
15. Онҳо ҳечу пуч аст, амали фиребгарист; чун ба доварӣ дучор оянд, нест хоҳанд шуд.
16. Ё, ки насибаи Яъқуб аст, мисли онҳо нест, зеро ки Ё Офаринандаи тамоми мавҷудот аст, ва Исроил сибти мероси Ёст; номи Ё Парвардигори лашкарҳост.
17. Эй, ки дар муҳосира нишастай, бору буди худро аз замин бардор,
18. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, Ман ҳамин дафъа сокинони ин заминро дур хоҳам андохт, ва онҳоро ба танг хоҳам овард, то ки фаҳм кунанд».
19. Вой бар ман дар ин шикасти ман! Цароҳати ман саҳт аст; вале ман гумон карда будам, ки ин фақат нотобист, ва ман онро паси сар хоҳам кард.
20. Хаймаи ман хароб гардид, ва ҳамаи танобҳоям канда шуд; писаронам аз пеши ман рафтанд, ва онҳо нестанд: дигар касе нест, ки хаймаи маро бигустаронад ва пардаҳои маро биовезад;

21. Зеро ки чӯпонон аз ақл бегона шуданд, ва Парвардигорро чустучӯ накарданд, бинобар ин муваффақият наёфтанд, ва тамоми рамаи онҳо пароканда шуд.

22. Инак, овозае ба гӯш мерасад, ва ғулғулаи азиме аз кишвари шимоли, то ки шаҳрҳои Яҳудоро ба биёбон, ба маъвои шағолон мубаддал намояд.

23. Ман, эй Парвардигор, медонам, ки роҳи одам дар ихтиёри вай нест, ва касе ки роҳ меравад, қадамҳои худро наметавонад ҳидоят намояд.

24. Маро, эй Парвардигор, ҷазо бидеҳ, аммо аз руи инсоф, на аз рӯи ғазаби Худ: мабодо маро кам кунӣ.

25. Ғазаби Худро бар халқҳои бирез, ки Туро намешиносанд, ва бар қабилаҳои ки номи Туро намехонанд; зеро ки онҳо Яъқубро хӯрдаанд, ва ўро хӯрда, талаф намудаанд, ва манзили ўро хароб кардаанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Мазаммат намудан қавмро барои беимонӣ. Ҳаёти Ирмиё дар хатар.

1. КАЛОМЕ ки бар Ирмиё аз ҷониби Парвардигор нозил шуда, гуфт:

2. «Суханони ин паймонро бишнавед ва ба мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим бигӯед.

3. Ва ба онҳо бигӯй: Парвардигор, Худои Исроил чунин мегӯяд: малъун бод касе ки суханони ин паймонро нашнавад,

4. Ки онро ба падарони шумо дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср, аз кӯраи оҳан берун овардам, амр фармуда, гуфтам: овози Маро бишнавед ва ҳар он чиро, ки ба шумо амр фармоям, ба ҷо оваред, – ва шумо қавми Ман хоҳед буд, ва Ман Худои шумо хоҳам буд,

5. То қасамеро, ки ба падарони шумо хӯрдаам, ба ҷо оварам, яъне заминеро, ки шир ва асал дар он ҷорист, чунон ки имрӯз аст, ба онҳо бидиҳам». Ва ман дар ҷавоб гуфтам: «Омин, эй Парвардигор».

6. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Ҳамаи ин суханонро дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим эълон намо ва бигӯй: суханони ин паймонро бишнавед ва онҳоро ба ҷо оваред.

7. Зеро ки Ман падарони шуморо, аз рӯзе ки онҳоро аз Миср берун овардам, то имрӯз саҳт таъкид намудам; ҳар рӯз аз субҳидам онҳоро таъкид намуда, гуфтам: овози Маро бишнавед.

8. Валекин онҳо нашниданд ва гӯши худро ҳам накарданд, балки ҳар яке бар тибқи саркашии дили шарири худ рафтор карданд; ва Ман ҳамаи суханони ин паймонро бар онҳо овардам, ки иҷро кардани онро Ман ба онҳо амр фармуда будам, вале онҳо иҷро накарданд».

9. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Суиқасде дар миёни мардуми Яҳудо ва сокинони Ерусалим вучуд дорад:

10. Онҳо ба гуноҳҳои аҷдоди худ, ки аз шунидани суханони Ман рӯ тофта буданд, баргаштанд, ва онҳо худоёни дигарро пайравӣ карданд, то ки ба онҳо ибодат намоянд. Хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо паймони Маро, ки бо падаронашон баста будам, поймол карданд.

11. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман мусибате бар онҳо хоҳам овард, ки аз он натавонанд раҳо шаванд, ва сӯи Ман истиғоса хоҳанд бурд, вале Ман онҳоро иҷобат нахоҳам кард.

12. Ва он гоҳ шаҳрҳои Яҳудо ва сокинони Ерусалим рафта, ба худоёне ки барояшон бухур месӯзонанд, истиғоса хоҳанд бурд, вале он худоён онҳоро дар вақти мусибаташон ба ҳеҷ вачҳ наҷот нахоҳанд дод.

13. Зеро ки худоёни ту, эй Яҳудо, баробари шумораи шаҳрҳои ту ҳастанд; ва баробари шумораи кӯчаҳои Ерусалим шумо барои қабоҳат қурбонгоҳҳо барпо кардаед, яъне қурбонгоҳҳо аз баҳри сӯзонидани бухур барои Баал.

14. Ва ту барои ин қавм дуо нагӯӣ, ва барои онҳо овози тазарруъ ва истиғоса баланд накун, зеро вақте ки онҳо ба сабаби мусибати худ сӯи Ман бихонанд, иҷобат нахоҳам кард.

15. Маҳбуби Маро дар хонаи Ман чӣ кор аст, дар сурате ки ӯ бисёр корҳои бад кардааст? Ва оё гӯшти пок метавонад гуноҳҳоятро аз ту дур кунад, ки дар вақти бадкирдории худ ин қадар вачд менамоӣ?

16. Парвардигор туро зайтуни сарсабзи хушсамар ва хушманзар номидааст, ва алҳол Ӯ бо садои ғулғулаи азиме бар вай оташ зад, ва шоҳаҳои он шикаст.

17. Ва Парвардигори лашкарҳо, ки ниҳоли туро шинондааст, мусибате бар ту фармуд, аз боиси бадие ки хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо ба муқобили худашон карданд, яъне барои Баал бухур сӯзонида, Маро ба ғазаб оварданд».

18. Ва Парвардигор ба ман маълум кард, ва ман дониستم: он гоҳ Ту аъмоли онҳоро ба ман нишон додӣ.

19. Ва ман мисли барраи дастомӯзе будам, ки онро ба забҳ мебаранд; ва намедонистам, ки бар зидди ман ниятҳои баде доранд: «Дарахтро бо меваи он талаф намоем, ва аз арсаи ҳаёт онро барканем, то ки номаш дигар зикр наёбад».

20. Вале Ту, эй Парвардигори лашкарҳо, ки довари одил ҳастӣ, ва ботину дилро меозмой, чунин бикун, ки аз онҳо интиқом гирифтатро бубинам, зеро ки даъвои худро пеши Ту зоҳир намудаам.

21. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд дар ҳақи мардуми Анотӯт, ки қасди ҷони ту дошта, мегӯянд: «Ба номи Парвардигор нубувват накун, то ки аз дасти мо намирӣ».

22. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Инак, онҳоро чазо хоҳам дод: чавононашон ба дами шамшер хоҳанд мурд, писаронашон ва духтаронашон аз қаҳтӣ хоҳанд мурд».

23. Ва бақияе аз онҳо нахоҳад монд, зеро ки Ман бар мардуми Анотӯт дар соли чазои онҳо мусибате хоҳам овард».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Ҷош кардани гуноҳҳои қавм.

1. Ту, эй Парвардигор, одил хоҳӣ баромад, агар ман бо Ту мубоҳиса намоям, аммо бо Ту дар бораи доварӣ сухан хоҳам ронд: чаро роҳи шарирон муваффақиятнок аст, ва ҳамаи хоинон некрӯзанд?

2. Ту ниҳоли онҳоро шинондаӣ, ва онҳо реша давондаанд, ва нашъунамо ёфта, мева ҳам додаанд; Ту ба даҳони онҳо наздик ҳастӣ, валекин аз ботинашон – дур.

3. Ва Ту, эй Парвардигор, маро медонӣ, ва маро дидаӣ, ва дили маро нисбат ба Худат имтиҳон намудаӣ. Пас онҳоро мисли гӯсфандон барои забҳ берун овар, ва онҳоро барои рӯзи қатл таъин намо.

4. То ба кай замин мотам хоҳад гирифт, ва алафи ҳамаи сахроҳо хушк хоҳад шуд? Чорпоён ва мурғон аз боиси шарорати сокинони он талаф мешаванд, зеро ки он шахсон мегӯянд: «Ў ояндаи моро нахоҳад дид».

5. «Агар ту бо пиёдагардон давида, хаста шуда бошӣ, чӣ гуна бо аспаворон мусобиқа хоҳӣ кард? Ва агар дар сарзамини осоишта ту ба ҳарос афтада бошӣ, дар ҷангалистони анбӯҳи Урдун чӣ гуна рафтор хоҳӣ кард?»

6. Зеро ки ҳатто бародаронат ва хонадони падарат, ҳатто онҳо ба ту хиёнат менамоянд, ҳатто онҳо аз қафоят бо овози баланд хитоб мекунанд; ба онҳо, вақте ки ба ту суханони нек гӯянд, бовар накун».
7. «Хонаи Худро тарк кардам; мероси Худро партофтам; чононаи Худро ба дасти душманонаш супурдам.
8. Мероси Ман барои Ман мисли шери ҷангал шуд: овозашро ба Ман баланд кард, бинобар ин аз вай нафрат намудам.
9. Оё мероси Ман бози рангин аст, ки бозони дигар аз ҳар тараф ба он ҳамла карданд? Рафта, тамоми ҳайвоноти саҳроро чамъ кунед, ва омада, гӯшти онро бихӯред.
10. Чӯпонони бисёр тоқзори Маро хароб карданд, қитъаи Маро поймол сохтанд; қитъаи маҳбуби Маро ба биёбони вайронае табдил доданд.
11. Онро вайрона карданд, ва он вайрона шуда, пеши Ман мотам гирифтааст; тамоми замин вайрона шудааст, зеро касе нест, ки инро дар дили худ роҳ диҳад.
12. Ба ҳамаи теппаҳои биёбон торочгарон омаданд, чунки шамшери Парвардигор аз як канори замин то канори дигари замин талаф менамояд: барои ҳеч башаре осоиштагӣ нест.
13. Гандум коштанд, вале хор даравиданд; заҳмат кашида, манфиате надиданд; ва шумо аз маҳсулоти худ, ба сабаби оташи хашми Парвардигор, хичил гардед».
14. Парвардигор дар бораи ҳамаи ҳамсоягони шарири Худ, ки таҷовуз менамоянд ба мулке ки Ё ба қавми Худ – Исроил мерос додааст, чунин мегӯяд: «Инак, Ман онҳоро аз заминашон хоҳам барканд, ва хонадони Яҳудоро аз миёни онҳо хоҳам барканд.
15. Ва баъд аз он ки онҳоро барканам, Ман рӯчӯъ намуда, ба онҳо раҳм хоҳам кард, ва ҳар якеро ба мулки вай, ва ҳар якеро ба замини вай хоҳам баргардонид.
16. Ва агар онҳо роҳҳои қавми Маро ба хубӣ таълим гирифта, ба номи Ман, яъне "ба ҳаёти Парвардигор" гӯён қасам ёд кунанд, – чунон ки онҳо ба қавми Ман таълим дода буданд, ки ба Баал қасам ёд кунанд, – дар он сурат онҳо дар миёни қавми Ман ҷойгир хоҳанд шуд.
17. Вале агар нашнаванд, он гоҳ чунин халқро барканда, талаф хоҳам намуд», – мегӯяд Парвардигор.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Камарбанди катон – симои қавми фосидишуда.

1. ПАРВАРДИГОР ба ман чунин гуфт: «Бирав ва барои худ камарбанди катоне бихар ва онро бар камари худ бибанд, вале онро дар об нағӯтон».
2. Ва ман камарбандро мувофиқи каломи Парвардигор харидам, ва онро ба камари худ бастам.
3. Ва каломи Парвардигор дафъаи дуюм бар ман нозил шуда, гуфт:
4. «Камарбандеро, ки харидӣ, ва он бар камари туст, бигир, ва бархоста, сӯи Фурот рав ва онро дар шикофи сахра пинҳон кун».
5. Ва ман рафта, онро назди Фурот пинҳон кардам, чунон ки Парвардигор ба ман амр фармуд.
6. Ва баъд аз гузаштани рӯзҳои зиёде Парвардигор ба ман гуфт: «Бархоста, сӯи Фурот рав, ва камарбандеро, ки ба ту амр фармуда будам, ки дар он ҷо пинҳон кунӣ, аз он ҷо бигир».
7. Ва ман сӯи Фурот рафта, кофтам, ва камарбандро аз ҷое ки пинҳон карда будам, гирифтам, ва инак, камарбанд пӯсида буд, ба тавре ки мутлақо кор намеомад.
8. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
9. «Парвардигор чунин мегӯяд: кибри Яҳудо ва кибри азими Ерусалимро ҳамин тавр талаф хоҳам намуд.
10. Ин қавми шарир, ки аз шунидани суханони Ман гардан метобанд, саркашии дилҳои худро пайравӣ менамоянд, ва аз қафои худоёни бегона мераванд, то ки ба онҳо ибодат ва сачда кунанд, мисли ин камарбанде ки мутлақо кор намеояд, хоҳанд шуд.
11. Зеро, чунон ки камарбанд ба камари одам мечаспад, ончунон Ман тамоми хонадони Исроил ва тамоми хонадони Яҳудоро ба Худам часпонидам, – мегӯяд Парвардигор, – то ки барои Ман қавм, ва ном, ва фахр, ва зинат бошанд, валекин нашниданд.
12. Ва ту ба онҳо ин каломро бигӯй: Парвардигор, Худои Исроил чунин мегӯяд: "Ҳар машк аз шароб пур хоҳад шуд". Ва онҳо ба ту хоҳанд гуфт: "Оё мо намедонем, ки ҳар машк аз шароб пур хоҳад шуд?"
13. Ва ту ба онҳо бигӯй: "Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман ҳамаи сокинони ин заминро бо подшоҳоне ки бар тахти Довуд нишастаанд, ва коҳинон ва анбиё ва ҳамаи сокинони Ерусалимро аз шароб то ба дараҷаи мастӣ пур хоҳам кард,
14. Ва онҳоро, яъне падарон ва писаронро, ба якдигар зада, пора-пора хоҳам кард; дар вақти талаф сохтани онҳо дилсӯзӣ, шафқат ва раҳм нахоҳам кард"».

15. Бишнавед ва гӯш диҳед ва ҳавобаландӣ накунед! Зеро ки Парвардигор сухан меронад.
16. Парвардигор Худои худро чалол диҳед пеш аз он ки Ў торикиро падида оварад, ва пеш аз он ки пойҳои шумо бар кӯҳҳои тираранг билағжад; ва шумо рӯшноиро интизор хоҳед шуд, вале Ў онро зулмот хоҳад гардонид ва ба абри сиёҳе мубаддал хоҳад кард.
17. Ва агар шумо инро нашнавед, чони ман аз дидани ғурури шумо ба таври пинҳонӣ гирия хоҳад кард; ва чашми ман зор-зор гирифта, ашк хоҳад рехт, зеро ки рамаи Парвардигор ба асирий бурда шудааст.
18. Ба подшоҳ ва ба модари ӯ бигӯй: «Поёнтар биншинед, чунки аз сархотон тоҷи шавкати шумо афтадааст.
19. Шаҳрҳои чанубӣ баста шудааст, ва касе нест, ки онҳоро бикшояд; тамоми Яҳудо ба асирий бурда шудааст, комилан ба асирий бурда шудааст.
20. Чашмони худро баланд кунед ва онҳоро, ки аз шимол меоянд, бубинед; рамае ки ба ту дода шуда буд, он рамаи шавкати ту кучост?
21. Ту чӣ хоҳӣ гуфт, чун Ў туро танбех намояд? Худат, охир, онҳоро омӯхта кардай, ки бар ту сардор бошанд; оё дардҳо туро, мисли зане ки мезояд, фаро намегирад?
22. Ва агар дар дили худ бигӯй: "Чаро ин чизҳо ба ман рӯй додааст?" – ба сабаби гуноҳҳои зиёди ту доманат кушода шудааст, пошнаҳоят бо зӯрӣ бараҳна гардидааст.
23. Оё ҳабашӣ метавонад пӯсти худро дигаргун созад, ва паланг – доғҳои худро? Ончунон шумо низ, ки ба бадкорӣ омӯхта шудаед, оё метавонед кори нек бикунед?
24. Ва Ман онҳоро мисли коҳрезае ки бо боди биёбон бурда мешавад, пароканда хоҳам кард.
25. Насибаи ту, қисмате ки барои ту аз ҷониби Ман чен карда шудааст, ҳамин аст, – мегӯяд Парвардигор, – аз он сабаб, ки ту Маро фаромӯш кардай ва ба дурӯғ эътимод намудай.
26. Ва Ман низ доманатро бар рӯи ту бардоштам, ва аврати ту намудор шуд.
27. Фиску фучури ту ва вачди шаҳвонии ту, зиштии зинокории ту ва қабоҳатҳои туро бар теппаҳои саҳро дидаам. Вой бар ту, эй Ерусалим! Пас аз ин ту то ба кай пок нахоҳӣ шуд?»

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Пешгӯӣ дар бораи хушксолӣ ва қажтӣ.

1. КАЛОМИ Парвардигор, ки дар бораи хушксолӣ бар Ирмиё нозил шудааст.
2. «Яҳудо мотам гирифтааст, ва дарвозаҳояш вайрон шуда, бар замин хобидааст, ва истиғосаи Ерусалим баланд мешавад.
3. Ва акобирашон навкарони худро барои об мефиристанд; онҳо назди ҳавзҳо меоянд, аммо об намеёбанд; бо зарфҳои холӣ бармегарданд; ошуфта ва хичил гардида, сарҳои худро мепӯшонанд.
4. Азбаски замин кафидааст, зеро дар мамлакат борон наборидааст, бинобар ин зироаткорон ошуфта гардида, сарҳои худро мепӯшонанд.
5. Ҳатто ғизол дар саҳро зоида, бачаашро тарк мекунад, чунки сабзае нест.
6. Ва гӯрхарон бар теппаҳо истода, мисли шағолон ҳаворо фурӯ мебаранд; чашмони онҳо хира шудааст, чунки алафе нест».
7. Агарчи гуноҳҳои мо бар зидди мо шаҳодат медиҳад, Ту, эй Парвардигор, ба хотири номи Худ амал намо; зеро ки муртадиҳои мо бисёр шудааст, ва мо пеши Ту гуноҳкор ҳастем.
8. Эй умеди Исроил, ки вайро дар вақти тангӣ начот медиҳӣ! Чаро Ту дар ин замин мисли бегонае мебошӣ, ва мисли меҳмоне ки барои шабгузаронӣ омада бошад?
9. Чаро Ту мисли шахси саргаранге мебошӣ, ва мисли паҳлавоне ки наметавонад начот диҳад? Валекин Ту, эй Парвардигор, дар миёни мо ҳастӣ, ва мо ба номи Ту номида шудаем, пас моро тарк накун.
10. Парвардигор дар бораи ин қавм чунин мегӯяд: «Чунон ки онҳо ба овора гаштан муҳаббат дошта, пойҳои худро нахостанд боздоранд, ончунон Парвардигор ба онҳо тавачҷӯҳ накард, ва алҳол гуноҳашонро ба ёд оварда, онҳоро барои маъсияташон ҷазо медиҳад».
11. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Барои манфиати ин қавм дуо нагӯй.
12. Агар онҳо рӯза доранд, тазарруашонро нахоҳам шунид; ва агар қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияҳои ордӣ биёранд, онро қабул нахоҳам кард, балки Ман онҳоро бо шамшер ва қаҳтӣ ва вабо талаф хоҳам намуд».
13. Ва ман гуфтам: ё Худоё Парвардигоро! Инак, анбиё ба онҳо мегӯянд: "Шамшерро нахоҳед дид, ва қаҳтӣ ба шумо воқеъ нахоҳад шуд, балки осоиштагии пайдоре ба шумо дар ин макон хоҳам дод".
14. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Анбиё ба номи Ман бардурӯғ нубувват мекунанд; Ман онҳоро нафиристодаам ва ба онҳо амр

нафармудаам ва сухане нагуфтаам; онҳо рӯъёи дурӯғ ва ҷоду ва батолат ва макри дили худро ба шумо нубувват мекунанд.

15. Бинобар ин Парвардигор дар бораи анбиё чунин мегӯяд: онҳо ба номи Ман нубувват мекунанд, ва ҳол он ки Ман онҳоро нафиристодаам, ва онҳо мегӯянд: "Шамшер ва қаҳтӣ дар ин замин воқеъ нахоҳад шуд"; ин анбиё аз шамшер ва қаҳтӣ талаф хоҳанд шуд.

16. Ва қавме ки онҳо барояшон нубувват мекунанд, ба сабаби қаҳтӣ ва шамшер дар кӯчаҳои Ерусалим партофта хоҳанд шуд, ва касе нахоҳад буд, ки онҳо ва занони онҳо ва писарон ва духтарони онҳоро дафн кунад; ва Ман шарорати онҳоро бар онҳо хоҳам рехт.

17. Ва ин каломро ба онҳо бигӯй: "Бигзор чашмонам шабу рӯз ашк резад, ва ашкаш хотима наёбад; зеро ки духтари бокираи қавми ман бо шикасти азиме шикаст хӯрдааст, бо зарбае ки ҳалокатовар аст.

18. Агар ба саҳро бароям, – инак, шаҳидони шамшер; ва агар ба шаҳр дароям, – инак, гирифтронии қаҳтӣ; зеро ки ҳам набӣ ва ҳам коҳин бар замин овора шуда мегарданд ва ҳеҷ чизро намедонанд"».

19. Магар Ту Яхудоро тамоман рад кардаӣ? Магар ҷони Ту аз Сион нафрат намудааст? Чаро моро тавре зарба задаӣ, ки барои мо ҳеҷ шифое нест? Осоиштагиро умедвор шудем, ва ҳеҷ хайре нест; ва замони шифоро интизор шудем, ва инак, даҳшат падид омад.

20. Мо, эй Парвардигор, ба шарорати худ, ба маъсияти падарони худ иқрор мебошем, зеро ки пеши Ту гуноҳ кардаем.

21. Ба хотири номи Худ моро рад нанамо; тахти ҷалоли Худро беобрӯ накун; паймони Худро, ки бо мо бастай, ба ёд овар ва онро нашикан.

22. Оё дар миёни бутҳои халқҳо ба вучуд оварандагони борон ҳастанд? Ва оё осмон худ аз худ метавонад борон биборонад? Ин, охир, Ту, эй Парвардигор, Худои мо ҳастӣ, ва мо ба Ту умед хоҳем баст, зеро ки Ту ҳамаи ин чизҳоро офаридаӣ.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Ҳалокати қавм ногузир аст.

1. ВА Парвардигор ба ман гуфт: «Ҳатто агар Мусо ва Самуил ба ҳузури Ман биистанд, ҷони Ман ба ин қавм моил нахоҳад шуд; онҳоро аз ҳузури Ман дур андоз, то бираванд.

2. Ва агар ба ту бигӯянд: "Ба кучо биравем?" – ба онҳо бигӯй: Парвардигор чунин мегӯяд: "Он ки маҳкум ба марг аст – ба марг, ва

он ки маҳкум ба шамшер аст – ба шамшер, ва он ки маҳкум ба қаҳтист – ба қаҳтӣ, ва он ки маҳкум ба асирист – ба асирӣ дучор хоҳад шуд".

3. Ва Ман бар онҳо чор навъ мусибатро амр хоҳам фармуд, – мегӯяд Парвардигор: – Шамшерро барои куштан, ва сагонро барои даридан, ва мурғони осмон ва ҳайвоноти сахроро барои хӯрдан ва талаф кардан.

4. Ва Ман онҳоро барои ҳамаи мамлакатҳои замин ба даҳшат табдил хоҳам дод, аз боиси Менашше ибни Ҳизқиё подшоҳи Яҳудо ва корҳое ки ӯ дар Ерусалим кардааст.

5. Кист, ки бар ту, эй Ерусалим, раҳм кунад, ва кист, ки ба ту ҳамдари изҳор намояд, ва кист, ки омада, аҳволи туро бипурсад?

6. Ту Маро тарк кардӣ, – мегӯяд Парвардигор, – ақиб гаштӣ; бинобар ин Ман дасти Худро бар ту дароз карда, туро талаф хоҳам намуд: аз пушаймон шудан безорам.

7. Ва Ман онҳоро назди дарвозаҳои замин бо ғалбер бод хоҳам дод; қавми Худро аз фарзандҳои маҳрум сохта, талаф хоҳам намуд, чунки онҳо аз роҳҳои худ нагаштанд.

8. Бевазанони онҳо пеши назари Ман аз реги дарё зиёдтаранд; бар онҳо, бар модари ҷавонон, торочгареро хоҳам овард, ки дар нимирузӣ тороч мекунад; онҳоро ногаҳон дар тарс ва даҳшат хоҳам андохт.

9. Зане ки ҳафт бача зоидааст, беҳуш гардида, ҷон медиҳад; офтоби вай дар миёнаи рӯз ғуруб намуда, вай шармсор ва хичил шудааст; бақияи онҳоро низ пеши назари душманонашон ба дами шамшер хоҳам супурд», – мегӯяд Парвардигор.

10. Вой бар ман, эй модарам, ки ту маро марде зоидай, ки тамоми аҳли замин бо ман низоъ ва нифоқ мекунанд! На ба касе қарз додаам, ва на аз касе қарз гирифтаам, лекин ҳама ба ман лаънат мехонанд.

11. Парвардигор мегӯяд: «Оё Ман туро ба манфиати ту таквият надодам? Оё дар замони мусибат ва дар замони тангӣ душманонатро пеши ту мағлӯб накардам?

12. Оё метавонанд оҳан, яъне оҳани шимолӣ, ва мисро бишкананд?

13. Сарвати ту ва хазинаҳои туро аз боиси ҳамаи гуноҳҳои ки ту дар тамоми ҳудуди худ кардӣ, муфт ба тороч хоҳам дод.

14. Ва туро бо душманонат ба заmine ки намедонӣ, хоҳам кӯчонид, зеро ғазаби Ман оташ гирифтааст, ва он бар шумо аланга хоҳад зад».

15. Ту, эй Парвардигор, инро медонӣ; пас, маро ба ёд овар ва тафаққуд намо, ва интиқоми маро аз таъқибкунандагонам бигир; ба сабаби пурсабрии Худ маро талаф накун; бидон, ки ба хотири Ту бори нангро бардоштаам.

16. Суханони Ту пайдо шуд, ва ман онҳоро фурӯ бурдам, ва каломи Ту шодии ман ва хурсандии дили ман гардид, зеро ки ман ба номи Ту, эй Парвардигор Худои лашкарҳо, номида шудаам.

17. Дар маҷлиси бозигарон нанишастаам ва дилхушӣ накардаам; аз дасти Ту танҳо нишастам, зеро ки Ту маро аз ғазаб пур кардӣ.

18. Чаро дарди ман доимист, ва захми ман сахт аст, ба тавре ки шифоро намепазирад? Ту барои ман чашмаи яъсовар, оби бевафо будӣ.

19. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: «Агар ту баргардӣ, Ман туро қабул хоҳам кард, он гоҳ ба ҳузури Ман хоҳӣ истод; ва агар гаронбахоро аз ночиз берун оварӣ, мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; онҳо назди ту хоҳанд баргашт, вале ту назди онҳо нахоҳӣ баргашт.

20. Ва Ман туро барои ин қавм ҳисори мустаҳками мисин хоҳам гардонид; ва онҳо ба муқобили ту хоҳанд чангид, вале бар ту ғолиб нахоҳанд омад, зеро Ман бо ту ҳастам, то ки туро начот диҳам ва раҳо кунам, – мегӯяд Парвардигор. –

21. Ва туро аз дасти шарирон раҳо хоҳам кард, ва туро аз дасти ситамгарон халосӣ хоҳам дод».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Валангор шудани мамлакат ва ба асирӣ рафтани қавм. Ирмиё бояд бе зан бимонад.

1. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

2. «Барои худ зан нагир, ва туро дар ин макон писарон ва духтарон набошанд.

3. Зеро Парвардигор дар бораи писарон ва духтароне ки дар ин макон зоида мешаванд, ва дар бораи модарони онҳо, ки онҳоро мезоянд, ва дар бораи падарони онҳо, ки онҳоро дар ин замин ба вучуд меоваранд, чунин мегӯяд:

4. Онҳо аз бемориҳои сахт хоҳанд мурд; барои онҳо касе навҳа нахоҳад кард, ва онҳо дафн карда нахоҳанд шуд, балки мисли ахлоте бар рӯи замин хоҳанд буд; ва ба дами шамшер ва аз қаҳтӣ талаф хоҳанд шуд, ва ҷасадҳои мурдаи онҳо хӯроки мурғони осмон ва ҳайвоноти замин хоҳад шуд.

5. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: ба хонаи мотам надаро, ва барои навҳа кардан нарав, ва ба онҳо таъзия баён накун; зеро ки Ман, – мегӯяд Парвардигор, – озоиштагии Худо, яъне эҳсон ва марҳаматро аз ин қавм дур кардам.
6. Ва калонон ва хурдон дар ин замин хоҳанд мурд, ва дафн карда нахоҳанд шуд, ва барои онҳо навҳагарӣ нахоҳанд кард, ва бадани худро харошида маҷрӯҳ нахоҳанд намуд, ва барои онҳо мӯйсари худро нахоҳанд тарошид.
7. Ва барои онҳо нон нахоҳанд шикаст, то ки ба мотамдорон дар бораи мурдагонашон таъзия баён кунанд, ва ба онҳо косаи таъзиятро дар бораи падар ё модарашон нахоҳанд нӯшонид.
8. Ба хонаи базм низ надаро, то ки бо онҳо нишаста, бихӯрӣ ва бинӯшӣ.
9. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман дар пеши назари шумо ва дар айёми шумо садои шодӣ ва садои хурсандӣ, овози домод ва овози арӯсро аз ин макон нест хоҳам кард.
10. Ва ҳангоме ки ту ба ин қавм ҳамаи ин суҳанонро баён намоӣ, ва онҳо ба ту бигӯянд: "Аз чӣ сабаб Парвардигор тамоми ин мусибати бузургро бар зидди мо изҳор кардааст? Ва маъсияти мо чист, ва гуноҳе ки пеши Парвардигор Худои худ кардаем, чист?" –
11. Он гоҳ ба онҳо бигӯӣ: аз он сабаб, ки падарони шумо Маро тарк карданд, – мегӯяд Парвардигор, – ва худоёни дигарро пайравӣ намуда, ба онҳо ибодат ва сачда карданд, валекин Маро тарк намуданд, ва шарияти Маро риоя накарданд.
12. Ва шумо аз падарони худ боз ҳам бадтар рафтор кардед, ва ҳар яке аз шумо саркашии дили шарии худро пайравӣ менамояд, бе он ки Маро бишнавад.
13. Ба ин сабаб Ман шуморо аз ин замин ба замине ки шумо ва падаронатон надонистаед, хоҳам партофт, ва шумо дар он ҷо худоёни дигарро рӯзу шаб ибодат хоҳед намуд, зеро ки Ман ба шумо шафқат нахоҳам кард.
14. Бинобар ин, инак айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки дигар гуфта нахоҳад шуд: "Қасам ба ҳаёти Парвардигор, ки банӣ Исроилро аз замини Миср берун овард",
15. Балки: "Қасам ба ҳаёти Парвардигор, ки банӣ Исроилро аз замини шимолӣ ва аз ҳамаи заминҳои онҳоро ба он ҷо бадар ронда буд, берун овард"; зеро ки Ман онҳоро ба замине ки ба падаронашон дода будам, хоҳам баргардонид.

16. Инак, Ман моҳигирони бисёрро хоҳам фиристод, – мегӯяд Парвардигор, – ва онҳоро шикор хоҳанд кард; ва пас аз он сайёрони бисёрро хоҳам фиристод, ва онҳоро аз болои ҳар кӯҳ ва аз болои ҳар теппа ва аз шикофҳои сахраҳо сайд хоҳанд кард.

17. Зеро ки чашмонам бар ҳамаи роҳҳои онҳост: онҳо аз Ман пинҳон нестанд, ва маъсияташон аз чашмони Ман пӯшида нест.

18. Ва Ман аввал барои маъсият ва гуноҳашон подоши дучанд хоҳам дод, чунки замини Маро палид намуда, мероси Маро бо часадҳои бутҳошон ва бо қабоҳатҳошон пур кардаанд».

19. Парвардигоро! Ту қуввати ман ва муттақои ман ва паноҳгоҳи ман дар рӯзи тангӣ ҳастӣ! Назди Ту халқҳо аз ақсои замин омада, хоҳанд гуфт: "Падарони мо фақат чизҳои дурӯғ ва ҳечу пучро, ки манфиате аз онҳо нест, мерос гирифтаанд.

20. Оё одамизод метавонад барои худ худоён бисозад, ва ҳол он ки онҳо худо нестанд?"

21. «Бинобар ин, инак Ман ҳамин дафъа ба онҳо нишон хоҳам дод: дасти Худ ва иқтидори Худро ба онҳо нишон хоҳам дод, ва онҳо хоҳанд донист, ки номи Ман Парвардигор аст».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Давоми он.

1. «ГУНОҲИ Яҳудо бо қалами оҳанин навишта шудааст, бо неши алмос бар лавҳи дилҳои онҳо ва бар шохҳои қурбонгоҳҳои шумо нақш бастааст.

2. Чунон ки писарони худро онҳо дар хотир нигоҳ медоранд, ончунон қурбонгоҳҳои худ ва Ашераҳои худро, ки назди дарахтони сабз, бар теппаҳои баланд мебошанд, дар хотир нигоҳ медоранд.

3. Эй кӯҳи Ман, ки дар сахро ҳастӣ! Сарвати ту ва ҳамаи ҳазинаҳои ту ба тороҷ хоҳам дод, минбарҳои ту низ аз боиси гуноҳе ки дар тамоми худуди худ кардаӣ.

4. Ва ту бо айби худат аз мероси худ, ки Ман ба ту додаам, маҳрум хоӣ шуд, ва ту дар заmine ки намедонӣ, ба дасти душманонат ба бандагӣ хоҳам супурд, зеро ғазаби Ман оташ гирифтааст, ва он то абад аланга хоҳад зад».

5. Парвардигор чунин мегӯяд: «Малъун аст марде ки ба одамизод таваккал мекунад, ва чисро муттақои худ мегардонад, ва дилаш аз Парвардигор дур мешавад.

6. Ва ӯ мисли дарахти аръар дар бодия хоҳад буд, ва нахоҳад дид, ки кай некӣ меояд; ва дар чойҳои хушки биёбон, дар шӯразамини ғайримаскун сокин хоҳад шуд.
7. Муборак аст марде ки ба Парвардигор таваккал мекунад, ва Парвардигор пушту паноҳи ӯст;
8. Ва ӯ мисли дарахте хоҳад буд, ки назди об шинонда шудааст, ва решаҳояшро ба сӯи чӯйҳо равона мекунад, ва аз омадани гармо наметарсад, ва баргҳояш сабз аст, ва дар хушксолӣ ғам намехӯрад, ва аз мева додан бознамемонад.
9. Дил аз ҳама чиз маккортар аст, ва он шифопазир аст; кист, ки онро тавонад дарк кунад?
10. Ман, Парвардигор, дилро тафтиш мекунам ва ботинро меозмоям, то ки ба ҳар кас бар тибқи роҳҳояш, бар ҳасби самари аъмолаш подош диҳам».
11. Кабк бар тухмҳое ки худааш назоидааст, менишинад: чунин аст шахсе ки бо роҳи ғайриодилона сарват меандӯзад; дар нисфи умраш он сарват ӯро тарк хоҳад кард, ва дар охири умраш ӯ нокас хоҳад буд.
12. Тахти ҷалол, ки макони поки мост, аз азал баланд аст.
13. Ту умеди Исроил ҳастӣ, эй Парвардигор! Ҳамаи онҳое ки Туро тарк мекунанд, шармсор хоҳанд шуд; ва онҳое ки аз ман дур мешаванд, бар хок навишта хоҳанд шуд, зеро ки онҳо Парвардигорро, ки чашмаи оби ҳаёт аст, тарк кардаанд.
14. Маро, эй Парвардигор, шифо бидеҳ, ва ман шифо хоҳам ёфт; маро наҷот деҳ, ва ман наҷот хоҳам ёфт, зеро ки Ту ҳамду санои ман ҳастӣ.
15. Инак, онҳо ба ман мегӯянд: "Каломи Парвардигор қучост? Бигзор он ба амал ояд!"
16. Вале ман ба пайравии Ту барои он нашифтаам, ки чӯпон бошам, ва рӯзи мусибатро орзу накардаам, – Ту инро медонӣ; он чи аз даҳони ман берун омадааст, ба ҳузури Ту ошкор аст.
17. Барои ман сабаби тарсу ҳарос набош; Ту дар рӯзи мусибат паноҳгоҳи ман ҳастӣ.
18. Бигзор таъқибкунандагони ман хичил шаванд, вале ман хичил нашавам; бигзор онҳо ҳаросон шаванд, вале ман ҳаросон нашавам; бар онҳо рӯзи мусибатро биёр, ва онҳоро бо шикасти дучанд торумор намо.

Нутқи Ирмиё назди дарвоза дар бораи рӯзи шанбе.

19. Парвардигор ба ман чунин гуфт: «Бирав ва назди дарвозаи писарони қавм, ки подшоҳони Яҳудо аз он медароянд ва аз он мебароянд, ва назди ҳамаи дарвозаҳои Ерусалим биист,
20. Ва ба онҳо бигӯй: "Каломи Парвардигорро бишнавед, эй подшоҳони Яҳудо ва тамоми аҳли Яҳудо ва ҳамаи сокинони Ерусалим, ки аз ин дарвозаҳо медароед!
21. Парвардигор чунин мегӯяд: аз ҷонҳои худ бохабар бошед, ва дар рӯзи шанбе ҳеҷ боре набардоред, ва онро ба дарвозаҳои Ерусалим надароред;
22. Ва дар рӯзи шанбе аз хонаҳотон ҳеҷ боре набароред, ва ҳеҷ коре накунед, балки рӯзи шанbero тақдис намоед, чунон ки Ман ба падарони шумо амр фармудаам;
23. Валекин онҳо нашниданд ва гӯши худро ҳам накарданд, балки гарданкашӣ карданд, то ки нашнаванд ва пандро напазиранд.
24. Ва агар шумо Маро бишнавед, – мегӯяд Парвардигор – ва дар рӯзи шанбе ҳеҷ боре ба дарвозаи ин шаҳр надароред, ва рӯзи шанbero тақдис намуда, дар ин рӯз ҳеҷ коре накунед,
25. Дар он сурат подшоҳон ва мироне ки бар тахти Довуд менишинанд ва бар аробаҳо ва аспон савор мешаванд, – худашон ва вазиронашон, мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим аз дарвозаҳои ин шаҳр дохил хоҳанд шуд, ва ин шаҳр то абад маскун хоҳад буд.
26. Ва аз шаҳрҳои Яҳудо, ва аз атрофи Ерусалим, ва аз замини Бинёмин, ва аз даштрӯя ва кӯҳсор ва ҷануб хоҳанд омад, ва қурбониҳои сӯхтани ва забҳҳо, ва ҳадияҳои ордӣ, ва лебӯно хоҳанд овард, ва қурбониҳои шукронаро ба хонаи Парвардигор хоҳанд овард.
27. Ва агар Маро нашнида, рӯзи шанbero тақдис нанамоянд ва дар рӯзи шанбе боре бардошта, ба дарвозаҳои Ерусалим дароянд, он гоҳ Ман ба дарвозаҳояш оташ хоҳам зад, – ва он қасрҳои Ерусалимро хоҳад сӯзонид ва хомӯш нахоҳад шуд"».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Ирмиё дар хонаи кулолгар.

1. КАЛОМЕ ки бар Ирмиё аз ҷониби Парвардигор нозил шуда, гуфт:
2. «Бархез ва ба хонаи кулолгар фурӯд ой, ва дар он ҷо суханони Худро ба ту хоҳам шунавонид».

3. Ва ман ба хонаи кулолгар фурӯд омадам, ва инак, ӯ бар чархҳо кор мекард.
4. Ва зарфе ки кулолгар аз гил месохт, дар дасти ӯ вайрон шуд, ва ӯ аз нав зарфи дигаре аз он сохт, ба тавре ки ба чашми кулолгар рост омад, ки бисозад.
5. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:
6. «Оё Ман ба шумо, эй хонадони Исроил, мисли ҳамин кулолгар наметавонам рафтор намоям? – мегӯяд Парвардигор. – Инак, чунон ки гил дар дасти кӯзагар аст, ончунон шумо, эй хонадони Исроил, дар дасти Ман мебошед.
7. Баъзан Ман дар бораи халқе ва мамлакате мегӯям, ки онҳоро решақан ва хароб ва талаф хоҳам намуд,
8. Валекин агар халқе ки дар бораи онҳо ин суханро гуфтаам, аз шарорати худ тавба кунанд, Ман он мусибатеро, ки азм доштам бар онҳо оварам, ботил хоҳам кард.
9. Ва баъзан Ман дар бораи халқе ва мамлакате мегӯям, ки онҳоро обод ва устувор хоҳам сохт,
10. Валекин агар онҳо пеши назари Ман бадкорӣ карда, ба овози Ман гӯш надиханд, Ман он некиро, ки мехостам ба онҳо бикунам, ботил хоҳам кард.
11. Ва акнун ту ба мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим муроҷиат намуда, бигӯй: "Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман мусибате барои шумо муҳайё менамоям, ва қасде ба муқобили шумо дорам; пас шумо ҳар яке аз роҳи бади худ баргардед, ва роҳҳо ва аъмоли худро ислоҳ намоед".
12. Вале онҳо мегӯянд: "Не, умеде нест! Зеро ки мо қасдҳои худро пайравӣ хоҳем кард, ва ҳар яке бар тибқи саркашии дили шарии худ рафтор хоҳем намуд".
13. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: дар миёни халқҳо бипурсед: кист, ки чизе монанди ин шунида бошад? Бокираи Исроил маъсияти азиме ба амал овардааст.
14. Оё барфи Лубнон қуллаи кӯхро тарк мекунад? Оё обҳои сарде ки аз ҷойҳои дур ҷорист, хушк мешавад?
15. Аммо қавми Ман Маро фаромӯш карда, барои батолат бухур месӯзонанд, ва он батолат онҳоро дар роҳҳои онҳо, ки тариқҳои қадим аст, пешпо мезанад, то ки бо пайроҳаҳои ҷоддаи нообод қадамгузор шаванд,

16. То ки замини худро ба биёбон табдил дода, боиси мадхушии абадӣ гардонанд, ба тавре ки ҳар касе ки аз он гузар кунад, дар ҳайрат афтада, сари худро хоҳад чунбонид.

17. Ман мисли боди шарқӣ онҳоро пеши душман пароканда хоҳам кард; дар рӯзи ҳалокаташон пуштро ба онҳо нишон хоҳам дод, на ин ки рӯйро».

18. Ва онҳо гуфтанд: «Биёед, бар зидди Ирмиё тадбирҳо биандешем, зеро ки шариат аз коҳин, ва машварат аз хирадманд, ва калом аз набӣ нобуд нахоҳад шуд; пас биёед, ўро бо забон зарба занем, ва ба суханони ў гӯш наандозем».

19. Ба ман, эй Парвардигор, гӯш андоз ва овози мухолифони маро бишнава.

20. Оё ба ивази некӣ бадӣ мекунанд? Онҳо, охир, барои ҷони ман чоҳ мекананд. Ба ёд овар, ки ман ба ҳузури Ту истода будам, то ки дар бораи онҳо суханони нек гуфта, ғазаби Туро аз онҳо баргардонам.

21. Бинобар ин писарони онҳоро ба қаҳтӣ гирифтормо, ва онҳоро ба дами шамшер бисупор; бигзор занони онҳо гумкардафарзанд ва бева шаванд, ва шавҳаронашон куштаи вабо, ва ҷавононашон дар ҷанг қурбони шамшер гарданд.

22. Бигзор аз хонаҳои онҳо нолаю фиғон шунида шавад, вақте ки Ту ногаҳон бар онҳо фавҷе биёри; зеро ки онҳо барои андармон кардани ман чоҳ кандаанд, ва домҳо барои пойҳои ман ба таври ниҳонӣ гузоштаанд.

23. Валекин Ту, эй Парвардигор, тамоми қасди онҳоро, ки барои куштани ман доранд, медонӣ; пас гуноҳи онҳоро наомурз, ва маъсияти онҳоро аз хотири Худ набарор; бигзор онҳо ба ҳузури Ту вожгун гарданд; дар вақти ғазаби Худ бар онҳо доварӣ намоем.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Кӯзаи шикаста – тимсоли валангор шудани Ерусалим.

1. ПАРВАРДИГОР чунин гуфт: «Бирава ва кӯзаи сафолин аз кулолгар бихар, ва баъзе аз пирони қавм ва пирони коҳинонро бо худ бигир.

2. Ва ба водии Бен-Ҳиннӯм, ки дар даҳани дарвозаи Ҳарсит воқеъ аст, баромада, суханонеро, ки ба ту хоҳам гуфт, дар он ҷо эълон намоем,

3. Ва бигӯй: "Каломи Парвардигорро бишнавед, эй подшоҳони Яҳудо ва сокинони Ерусалим! Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак Ман бар ин макон чунон мусибате меоварам, ки ҳар кӣ онро бишнавад, гӯшҳояш садо хоҳад дод,
4. Аз барои он ки Маро тарк карданд, ва ин маконро аз Ман бегона сохтанд, ва дар он барои худоёни дигар, ки худашон ва падаронашон ва подшоҳони Яҳудо намешинохтанд, бухур сӯзониданд, ва ин маконро аз хуни бегуноҳон пур карданд;
5. Ва минбарҳо барои Баал бино карданд, то ки писарони худро ҳамчун қурбониҳои сӯхтанӣ барои Баал дар оташ бисӯзонанд, ки инро Ман амр нафармудаам, ва нагуфтаам, ва ин ба хаёлам наомадааст.
6. Бинобар ин, – мегӯяд Парвардигор, – айёме фаро мерасад, ки ин макон дигар Тӯфет ва водии Бен-Ҳиннӯм номида нахоҳад шуд, балки водии қатл.
7. Ва машварати Яҳудо ва Ерусалимро дар ин макон ботил хоҳам кард, ва онҳоро пеши душманонашон ва бо дасти толибони ҷонашон ба дами шамшер фурӯ хоҳам ғалтонид, ва ҷасадҳои онҳоро хӯроки мурғони осмон ва ҳайвоноти замин хоҳам гардонид.
8. Ва ин шаҳро ба биёбон табдил дода, боиси мадҳушӣ хоҳам гардонид, ба тавре ки ҳар касе ки аз он гузар кунад, дар ҳайрат афтад ва аз дидани ҳамаи захмҳояш мадҳуш шавад.
9. Ва гӯшти писарони онҳо ва гӯшти духтарони онҳоро ба онҳо хоҳам хӯронид, ва дар муҳосира ва тангие ки душманонашон ва толибони ҷонашон бар онҳо хоҳанд овард, онҳо гӯшти якдигарро хоҳанд хӯрд".
10. Ва кӯзаро дар пеши назари одамоне ки бо ту меоянд, бишкан.
11. Ва ба онҳо бигӯй: "Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: ин қавм ва ин шаҳро онҷунон хоҳам шикаст, чунон ки зарфи кулолгарро мешикананд, ва онро дигар дуруст кардан мумкин нест; ва онҳоро, ба сабаби камии ҷои дафн, дар Тӯфет дафн хоҳанд кард.
12. Ба ин макон, – мегӯяд Парвардигор, – ва ба сокинонаш чунин амал хоҳам кард, ва ин шаҳро мисли Тӯфет хоҳам гардонид.
13. Ва хонаҳои Ерусалим ва хонаҳои подшоҳони Яҳудо мисли макони Тӯфет палид хоҳанд шуд, яъне ҳамаи хонаҳое ки бар бомҳашон барои тамоми лашкари осмон бухур сӯзониданд, ва ҳадияҳои рехтанӣ барои худоёни бегона рехтаанд"».

14. Ва Ирмиё аз Тӯфет, ки Парвардигор ўро барои нубувват кардан ба он чо фиристода буд, омад ва дар сахни хонаи Парвардигор истода, ба тамоми қавм гуфт:

15. «Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман бар ин шаҳр ва бар ҳамаи қасабаҳояш тамоми мусибатеро, ки дар бораи он сухан рондаам, хоҳам овард, чунки онҳо гарданкашӣ карда, суханони Маро нашнидаанд».

БОБИ БИСТУМ

Пашхур Ирмиёро таҳқир намуд; пешгӯӣ дар бораи асирии Бобил.

1. Ва Пашхур ибни Имери коҳин, ки сардори нозирон дар хонаи Парвардигор буд, ин суханонро, ки Ирмиё нубувват кард, шунид,

2. Ва Пашхур Ирмиёи набиро зада, дар шиканчагоҳе ки дар дарвозаи болои Бинёмин назди хонаи Парвардигор буд, андохт.

3. Ва фардои он Пашхур Ирмиёро аз шиканчагоҳ баровард, ва Ирмиё ба вай гуфт: «Парвардигор номи туро Пашхур* не, балки Магӯр-Мисавив** хондааст.

4. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман туро барои худат ва барои ҳамаи дӯстонат рамзи даҳшат мегардонам, ва онҳо ба дами шамшери душманони худ фурӯ хоҳанд ғалтид, ва чашмонат инро хоҳад дид; ва Ман тамоми Яхудоро ба дасти подшоҳи Бобил хоҳам супурд, ва ў онҳоро ба Бобил хоҳад бурд, ва онҳоро ба дами шамшер қатл хоҳад кард;

5. Ва тамоми сарвати ин шаҳро, ва тамоми молу мулки онро, ва тамоми ашёи гаронбаҳои онро хоҳам супурд; ва ҳамаи ганчинаҳои подшоҳони Яхудоро ба дасти душманонашон хоҳам дод, ва онҳоро толону тороч карда ва тасарруф намуда, ба Бобил хоҳанд бурд.

6. Ва ту, эй Пашхур, ва ҳамаи сокинони хонаи ту ба асирӣ хоҳед рафт; ва ба Бобил хоҳӣ расид, ва дар он чо хоҳӣ мурд, ва дар он чо дафн карда хоҳӣ шуд, – ту, ва ҳамаи дӯстонат, ки барояшон ту нубуввати бардӯрӯғ мекардӣ».

7. Парвардигоро, Ту маро саргарм кардӣ, ва ман саргарм шудам; Ту аз ман пурзӯртарӣ – ва ғолиб омадӣ; ман тамоми рӯз хандахариш гардидам: ҳар кӣ маро тамасхур мекунад.

*3. *Пашхур* – фароғат дар гирду пеш.

**3. *Магӯр-Мисавив* – даҳшат дар гирду пеш.

8. Зеро, ҳамин ки ба суханронӣ шурӯъ намоям, дар бораи зулм фарёд мезанам, ва дар бораи тороч фиғон мекашам, чунки каломи Парвардигор барои ман нанг ва тамасхури ҳаррӯза гардидааст.
9. Ва ман ба дили худ гуфтам: «Дигар Ёро зикр нахоҳам кард, ва дигар ба номи Ё сухан нахоҳам ронд». Вале он дар дили ман мисли оташи фурӯзон буд, ки дар устухонҳоям ҷойгир шудааст, ва ман онро боздошта, хаста гардидаам, ва натавонистам.
10. Зеро ки аз ҷониби касони бисёр бӯхтон шунидам, ва даҳшат дар гирду пеш буд: «Арз кунед, ва мо аз ӯ шикоят хоҳем намуд». Ҳатто ҳамаи онҳое ки дӯсти худ медонистам, бар ман камин мекунанд: «Шояд саҳве кунад, ва мо бар ӯ ғолиб оем, ва интиқоми худро аз ӯ бигирем».
11. Лекин Парвардигор, мисли ҷаббори пуриқтидор, бо ман аст; бинобар ин таъқибкунандагони ман пешпо хӯрда, ғолиб нахоҳанд омад; бағоят шармсор хоҳанд шуд, чунки аблаҳона рафтор карданд; хичолати абадии онҳо фаромӯш нахоҳад шуд.
12. Вале Ту, эй Парвардигори лашкарҳо, ки одилро меозмоӣ ва ботину дилро мебинӣ, чунин бикун, ки аз онҳо интиқом гирифтаниро бубинам, зеро ки даъвои худро пеши ту зоҳир намудаам.
13. Барои Парвардигор бисароед, Парвардигорро ҳамду сано гӯед, зеро ки Ё ҷони мискинро аз дасти шарирон начот додааст.
14. Малъун бод рӯзе ки дар он зоида шудаам! Муборак мабод рӯзе ки модарам маро зоидааст!
15. Малъун бод шахсе ки ба падарам мужда дода, гуфтааст: «Барои ту фарзанди нарина зоида шуд!» – ва ӯро бағоят шод кардааст.
16. Бигзор аҳволи он шахс мисли шахрҳое бишавад, ки Парвардигор онҳоро вожгун кард ва ҳеч таассуф нанамуд; бигзор вай субҳидам фиғон ва нимирузӣ фарёд бишнавад,
17. Аз боиси он ки вай маро дар худи батн намиронидааст, то ки модарам қабри ман бошад, ва батнаш ҳомилаи абадӣ бимонад.
18. Чаро ман аз батн берун омадаам, то ки машаққат ва андӯх бубинам, ва рӯзҳоям дар хичолат адо шавад?

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Набӣ ба Сидқие асирии Бобилро пешгӯӣ мекунад.

1. КАЛОМЕ ки бар Ирмиё аз ҷониби Парвардигор нозил шуд, вақте ки подшоҳ Сидкиё Пашхур ибни Малкиё ва Сафанё ибни Маъсиёи кохинро назди ӯ фиристода, гуфт:
2. «Лутфан, барои мо аз Парвардигор бипурс, зеро ки Набукаднесар подшоҳи Бобил бар зидди мо ҷанг мекунад; шояд, Парвардигор барои мо чизе монанди тамоми мӯъҷизоти Ӯ ба амал оварад, то ки вай аз мо қафо гардад».
3. Ва Ирмиё ба онҳо гуфт: «Ба Сидкиё чунин бигӯед:
4. "Парвардигор, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман олоти ҷангро, ки дар дасти шумост, ва шумо ба воситаи онҳо бо подшоҳи Бобил ва калдониёне ки шуморо аз беруни ҳисор муҳосира намудаанд, ҷанг мекунед, ба самти дигар хоҳам гардонид, ва онҳоро андаруни ин шаҳр ҷамъ хоҳам овард;
5. Ва Худам бар зидди шумо бо дасти тӯлонӣ ва бозуи қавӣ ва бо ғазаб ва қаҳр ва хашми азиме ҷанг хоҳам кард;
6. Ва сокинони ин шаҳрро – ҳам одамон ва ҳам чорпоёнро – зарба хоҳам зад: онҳо аз вабои бузурге хоҳанд мурд.
7. Ва баъд аз он, – мегӯяд Парвардигор, – Сидкиё подшоҳи Яҳудо, ва бандагонаш, ва ин қавм, ва онҳоеро, ки дар ин шаҳр аз вабо, шамшер ва қаҳтӣ боқӣ мондаанд, ба дасти Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ва ба дасти душмани онҳо, ва ба дасти толибони ҷонашон хоҳам супурд, ва ӯ онҳоро ба дами шамшер қатл хоҳад кард, ва дар ҳаққи онҳо дилсӯзӣ, шафқат ва раҳм нахоҳад намуд".
8. Ва ба ин қавм бигӯй: "Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман ба шумо роҳи ҳаёт ва роҳи мамотро пешниҳод менамоям:
9. Ҳар кӣ дар ин шаҳр бимонад, аз шамшер ва қаҳтӣ ва вабо хоҳад мурд, вале ҳар кӣ баромада, ба калдониёне ки шуморо муҳосира кардаанд, таслим шавад, зинда хоҳад монд, ва ҷонаш барои вай ғанимат хоҳад гардид.
10. Зеро ки рӯи Худо бар ин шаҳр ба бадӣ, ва на ба некӣ, нигаронидаам, – мегӯяд Парвардигор. – Он ба дасти подшоҳи Бобил супурда хоҳад шуд, ва ӯ онро ба оташ хоҳад сӯзонид".
11. Ва ба хонадони подшоҳи Яҳудо: "Каломи Парвардигорро бишнавед!
12. Эй хонадони Довуд! Парвардигор чунин мегӯяд: бомдодон аз рӯи инсоф доварӣ намоед ва ситамкашро аз дасти ситамгар раҳо кунед; мабодо ғазаби Ман, ба сабаби бадии аъмоли шумо, мисли оташ берун омада, аланга занад, ва касе набошад, ки онро хомӯш кунад"».

13. «Инак, Ман зидди ту ҳастам, эй сокинаи водӣ ва эй сахраи ҳомун, – мегӯяд Парвардигор, – зидди онҳое ки мегӯянд: "Кист, ки бар мо ҳучум оварад, ва кист, ки ба масканҳои мо дохил шавад?"

14. Валекин Ман мувофиқи самари аъмолатон шуморо чазо хоҳам дод, – мегӯяд Парвардигор, – ва оташе дар чангали он хоҳам зад, ки тамоми гирду атрофи онро хоҳад сӯзонид».

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Охири нубувват.

1. ПАРВАРДИГОР чунин гуфт: «Ба хонаи подшоҳи Яхудо фурӯд ой ва дар он чо ин каломро ба забон бирон,

2. Ва бигӯй: каломи Парвардигорро бишнав, эй подшоҳи Яхудо, ки бар тахти Довуд нишастай, – ту, ва бандагони ту, ва қавми ту, ки ба ин дарвоза дохил мешаванд.

3. Парвардигор чунин мегӯяд: адолат ва инсофро ба амал оваред ва ситамкашро аз дасти ситамгар раҳо кунед; ва ғариб, ятим ва беваро озор надихед ва зулм накунад, ва хуни бегуноҳро дар ин макон нарезед.

4. Зеро агар шумо ин каломро ҳақиқатан ба чо оваред, он гоҳ подшоҳоне ки бар тахти Довуд менишинанд ва бар аробаҳо ва аспон савор мешаванд, – худашон, ва бандагонашон, ва қавмашон, – ба дарвозаи ин хона дохил хоҳанд шуд.

5. Вале агар шумо ин суханонро нашнавед, ба Зоти Худ қасам мехӯрам, – мегӯяд Парвардигор, – ки ин хона ба харобазор мубаддал хоҳад шуд.

6. Зеро ки Парвардигор дар бораи хонаи подшоҳи Яхудо чунин мегӯяд: ту барои Ман Қильод ва қуллай Лубнон будӣ, аммо ба яқин туро биёбоне мисли шаҳрҳои ғайримаскун хоҳам гардонид,

7. Ва бар зидди ту харобкунандагонро, ки ҳар яке бо олоти худ бошад, тақдис хоҳам намуд, ва онҳо арзҳои гузину туро бурида, дар оташ хоҳанд андохт.

8. Ва халқҳои бисёр аз ин шаҳр хоҳанд гузашт ва ба якдигар хоҳанд гуфт: "Аз чӣ сабаб Парвардигор ба ин шаҳри бузург чунин кардааст?"

9. Ва дар ҷавоб хоҳанд гуфт: "Аз он сабаб, ки паймони Парвардигор Худои худро тарк кардаанд, ва ба худоёни дигар сачда ва ибодат намудаанд"».

10. Барои мурда гиря накунед ва барои ӯ мотам нагиред, балки барои касе ки меравад, зор-зор бигиред, зеро ки ӯ дигар нахоҳад баргашт ва замини зодгоҳи худро нахоҳад дид.

11. Зеро Парвардигор дар бораи Шаллум ибни Йӯшиё, подшоҳи Яхудо, ки ба ҷои падараш Йӯшиё подшоҳ шуда, аз он макон берун рафтааст, чунин мегӯяд: «Ӯ дигар ба он ҷо нахоҳад баргашт,

12. Балки дар маконе ки ӯро ба асирий бурдаанд, хоҳад мурд ва ин заминро дигар нахоҳад дид».

13. «Вой бар касе ки хонаи худро ба ноинсофӣ, ва болохонаҳояшро ба беадолатӣ бино мекунад: ёри худро муфт кор фармуда, музди вайро намедихад,

14. Ва мегӯяд: "Барои худ хонаи калон ва болохонаҳои фарох бино мекунам", – ва тирезаҳо барои худ мекушояд, ва онҳоро бо ҷӯби арз рӯйбаст менамояд ва бо шангарф ранг мекунад.

15. Оё ба он сабаб, ки аз арз биноҳо месозӣ, ту подшоҳӣ хоҳӣ кард? Падарат, охир, меҳӯрд ва менӯшид, вале адолат ва инсофро риоя менамуд, бинобар ин аҳволаш хуб буд.

16. Ӯ ба мискин ва бенаво додрасӣ мекард, бинобар ин аҳволаш хуб буд. Маҳз ҳамин аст шинохтани Ман, – мегӯяд Парвардигор.

17. Аммо чашмони ту ва дили ту фақат ба тамаъкорӣ, ва ба рехтани хуни бегуноҳон, ва ба зулму ситам кардан нигаронида шудааст».

18. Бинобар ин Парвардигор дар бораи Еҳўёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яхудо чунин мегӯяд: «Барои ӯ навҳа нахоҳанд кард: "Эй вой бародарам!" ва "Эй вой хоҳарам!" Барои ӯ навҳа нахоҳанд кард: "Эй вой хоҷа!" ва "Эй вой кибриё!"

19. Мисли дафни хар мадфун хоҳад шуд: часадашро кашида бароварда, дуртар аз дарвозаи Ерусалим хоҳанд партофт».

20. «Бар Лубнон баромада, фарёд зан, ва бар Бошон овозатро баланд кун, ва аз Аборим фарёд зан, зеро ки ҳамаи дӯстдоронат шикаст хӯрдаанд.

21. Дар вақти некрӯзият туро таъкид карда будам, аммо ту гуфтӣ: "Нахоҳам шунид!" Роҳи ту аз ҷавоният ҳамин буд, ки овози Маро нашнавай.

22. Ҳамаи ҷӯпонони туро бод хоҳад бурд, ва дӯстдорони ту ба асирий хоҳанд рафт; он гоҳ аз тамоми шарорати худ хичил ва шармсор хоҳӣ шуд.

23. Эй, ки бар Лубнон нишастаи, ва бар арзҳо лона сохтаи! Вақте ки дардҳо мисли азоби зане ки мезояд, туро фаро гирад, чӣ қадар оху воҳ хоҳӣ кард!»

24. «Ба ҳаёти Ман қасам, – мегӯяд Парвардигор, – ки агарчи Конё ибни Еҳӯёким подшоҳи Яҳудо нигине бар дасти рости Ман мебуд, аз он ҷо ҳам туро мекандам.

25. Ва Ман туро ба дасти толибони ҷонат ва ба дасти касоне ки аз онҳо метарсӣ, ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил ва ба дасти калдониён хоҳам супурд.

26. Ва ту ва модари туро, ки туро зоидааст, ба замини дигаре ки дар он ҷо зоида нашудаед, хоҳам андохт, ва шумо дар он ҷо хоҳед мурд.

27. Ва ба заmine ки ҷонашон орзу дорад ба он ҷо баргарданд, нахоҳанд баргашт».

28. Оё ин шахс, Конё, ҳайкали манфури шикастаест, ё зарфи нодаркорест? Чаро онҳо – ӯ ва насли ӯ – дур андохта, ба заmine ки намедонистанд, партофта шудаанд?

29. Эй замин, эй замин, эй замин! Каломи Парвардигорро бишнав!

30. Парвардигор чунин мегӯяд: «Ин шахсро безоту зуриёт, марди дар умраш комёбнашудае бинависед, зеро ки касе аз наслаш комёб шуда, бар тахти Довуд нахоҳад нишаст ва дар Яҳудо дигар салтанат нахоҳад ронд».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Дар оянда аз нав барқарор шудани Исроил. Ҷазаби Худо бар ҷӯпонони бевафо.

1. «ВОЙ бар ҷӯпононе ки гӯсфандони рамаи Маро гумроҳ ва пароканда мекунанд!» – мегӯяд Парвардигор.

2. Бинобар ин Парвардигор, Худои Исроил ба ҷӯпононе ки қавми маро мечаронанд, чунин мегӯяд: «Шумо рамаи Маро пароканда намудаед ва бадар рондаед, ва ба онҳо нигоҳубин накардаед, – инак, Ман шуморо барои корҳои бадатон ҷазо хоҳам дод, – мегӯяд Парвардигор.

3. Ва Ман бақияи рамаи Худо аз ҳамаи заминҳое ки ба он ҷо бадар рондаам, чамъ хоҳам кард, ва онҳоро ба чарогоҳҳои хоҳам баргардонид, ва онҳо борвар ва афзун хоҳанд шуд.

4. Ва бар онҳо ҷӯпононро таъин хоҳам намуд, ки онҳоро бичаронанд; ва онҳо дигар ҳаросон ва мушавваш ва саргум нахоҳанд шуд, – мегӯяд Парвардигор.

5. Инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман Шохаи одиле барои Довуд барқарор хоҳам намуд, ва Подшоҳе салтанат хоҳад ронд, ва хирадмандона рафтор хоҳад намуд, ва инсофу адолатро дар замин ба амал хоҳад овард.
6. Дар айёми Ў Яхудо начот хоҳад ёфт, ва Исроил дар амният сокин хоҳад шуд; ва ин аст номи Ў, ки бо он хонда хоҳад шуд: "Парвардигор – адолати мо".
7. Бинобар ин, инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки дигар гуфта нахоҳад шуд: "Қасам ба ҳаёти Парвардигор, ки банӣ Исроилро аз замини Миср берун овард",
8. Балки: "Қасам ба ҳаёти Парвардигор, ки банӣ Исроилро аз замини шимолӣ ва аз ҳамаи заминҳое ки онҳоро ба он ҷо бадар ронда буд, берун овард"; ва онҳо дар замини худ сокин хоҳанд шуд».
9. Дар бораи анбиё. Дили ман андаруни ман шикастааст, ҳамаи устухонҳои маро ларза гирифтааст; мисли шахси масте гардидам, ва мисли марде ки шароб бар вай ғолиб омада бошад; ин ҳама аз баҳри Парвардигор аст, аз баҳри суханони поки Ў:
10. Зеро ки замин аз зинокорон пур шудааст; зеро ки замин аз боиси лаънат мотам гирифтааст, ва чарогоҳҳои биёбон хушкидааст; зеро ки шарорат иштиёқи онҳост, ва кизб қуввати онҳост.
11. «Зеро ки ҳам набӣ ва ҳам коҳин риёкорӣ мекунанд; ҳатто дар хонаи Худ шарорати онҳоро ёфтаам, – мегӯяд Парвардигор. –
12. Бинобар ин, роҳашон барои онҳо мисли ҷойҳои лағжонак дар торикӣ хоҳад буд; Онҳоро тела хоҳанд дод, ва онҳо дар он ҷо хоҳанд афтод, зеро ки Ман бар онҳо мусибате дар соли ҷазояшон хоҳам овард.
13. Ва Ман дар миёни анбиёи Сомария чизҳои ҳечу пучро дидам: онҳо ба номи Баал нубувват карда, қавми Ман – Исроилро дар иштибоҳ андохтаанд.
14. Валекин дар миёни анбиёи Ерусалим чизҳои зиштро мебинам: онҳо ба зино дода мешаванд ва дар кизб роҳ мераванд, ва дастҳои шариронро тақвият менамоянд, бе он ки ҳар яке аз шарорати худ баргарданд; ҳамаи онҳо дар назари Ман мисли Садӯм, ва сокинони он мисли Амӯро гардидаанд».
15. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо дар бораи анбиё чунин мегӯяд: «Инак, Ман онҳоро явшон хоҳам хӯронид, ва онҳоро оби захрдор хоҳам нӯшонид, зеро ки аз анбиёи Ерусалим риё дар тамоми замин паҳн шудааст».

16. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Ба суханони анбиё, ки барои шумо нубувват мекунад, гӯш надихед: онҳо шуморо дар иштибоҳ андохта, рӯъёи дили худро баён менамоёнд, на он чиро, ки аз даҳони Худо бошад.

17. Ба бадгӯёни Ман ҳамеша мегӯянд: "Парвардигор гуфт, ки барои шумо осоиштагӣ хоҳад буд". Ва ба ҳамаи онҳое ки ба саркашии дили худ рафтор мекунад, мегӯянд: "Мусибате бар шумо нахоҳад омад"».

18. Зеро, кист, ки дар машварати Парвардигор истода, каломи Ӯро дида ва шунида бошад? Кист, ки ба каломи Ӯ гӯш дода ва сарфаҳм рафта бошад?

19. Икак, тундбод бошиддат вазида, хашми Парвардигор берун омадааст, ва тундбод чарх зада, бар сари шарирон фурӯд хоҳад омад.

20. Оташи ғазаби Парвардигор, то Ӯ муродоти дили Худо ба амал наоварад ва иҷро накунад, фурӯ нахоҳад нишаст; дар оянда шумо инро ба хубӣ фаҳм хоҳед кард.

21. «Ин анбиёро Ман нафиристодаам, балки худашон давидаанд; ба онҳо сухане нагуфтаам, балки худашон нубувват кардаанд.

22. Ва агар онҳо дар машварати Ман меистоданд, мебоист суханони Маро ба қавми Ман мефаҳмонданд, ва онҳоро аз роҳи бадашон ва аз аъмоли шариронашон мегардонданд.

23. Оё Ман фақат аз наздик Худо ҳастам, – мегӯяд Парвардигор, – ва аз дур Худо нестам?

24. Агар касе дар ҷои махфие пинҳон шавад, оё Ман вайро намебинам? – мегӯяд Парвардигор. Оё Ман замин ва осмонро пур намекунам? – мегӯяд Парвардигор.

25. Он чиро, ки ин анбиё ба номи Ман бардурӯғ нубувват кардаанд, шунидаам; онҳо мегӯянд: "Хоб дидаам, хоб дидаам".

26. То ба кай ин дар дили анбиёе ки бардурӯғ нубувват мекунад ва анбиёи фиреби дили худ мебошанд, хоҳад буд,

27. Ки онҳо ба воситаи хобҳои худ, ки ба ҳамдигар нақл мекунад, мехоҳанд қавми Маро ба фаромӯш кардани номи Ман оварда расонанд, чунон ки падарони онҳо номи Маро аз барои Баал фаромӯш карданд?

28. Набие ки хоб дида бошад, бигзор хобашро нақл кунад, ва касе ки каломи Ман дар ўст, каломи Маро ба ростӣ баён намояд; коҳро бо гандум ҷӣ кор аст? – мегӯяд Парвардигор.

29. Каломи Ман, охир, мисли оташ аст, – мегӯяд Парвардигор, – ва мисли болға сахраро пора-пора мекунад.
30. Бинобар ин, инак, Ман, – мегӯяд Парвардигор, – зидди анбиёе ҳастам, ки суханони Маро аз ҳамдигар медузданд.
31. Инак, Ман, – мегӯяд Парвардигор, – зидди анбиёе ҳастам, ки забони худро ба кор андохта, нутқ эрод мекунанд.
32. Инак, Ман, – мегӯяд Парвардигор, – зидди онҳое ҳастам, ки дар асоси хобҳои дурӯғ нубувват мекунанд, ва он хобҳоро нақл намуда, қавми Маро бо дурӯғгӯиҳо ва бемулоҳизагии худ дар иштибоҳ меандозанд, ва ҳол он ки Ман онҳоро нафиристодаам ва амр нафармудаам, ва онҳо ба ин қавм ҳеч манфиате нахоҳанд расонид, – мегӯяд Парвардигор.
33. Ва агар ин қавм, ё набӣ, ё коҳин аз ту пурсида, гӯянд: "Бори* Парвардигор чист?" – пас ба онҳо бигӯй: "Кадам бор? Ман шуморо тарк хоҳам кард, – мегӯяд Парвардигор".
34. Ва ҳар гоҳ набӣ ва коҳин ва қавм бигӯянд: "Бори Парвардигор", – Ман он шахс ва хонаи вайро гирифтори ҷазо хоҳам кард.
35. Ҳар яке ба ёри худ ва бародари худ чунин бигӯед: "Парвардигор чӣ ҷавобе додааст?" ва "Парвардигор чӣ гуфтааст?"
36. Валекин "бори Парвардигор"-ро дигар зикр накунад, зеро ки бор барои кас сухане ки вай мегӯяд, хоҳад буд, ва ҳол он ки шумо суханони Худои Ҳай, Парвардигори лашкарҳо, Худои моро таҳриф намудаед.
37. Ба набӣ чунин бигӯй: "Парвардигор ба ту чӣ ҷавобе додааст?" ва "Парвардигор чӣ гуфтааст?"
38. Ва агар "бори Парвардигор" бигӯед, пас Парвардигор чунин мегӯяд: азбаски шумо ин суханро, яъне "бори Парвардигор"-ро гуфтаед, дар сурате ки Ман назди шумо фиристода, фармудаам, ки "бори Парвардигор" нагӯед, –
39. Бинобар ин инак, Ман шуморо тамоман фаромӯш хоҳам кард, ва шумо ва он шахреро, ки ба шумо ва падаронатон додаам, аз ҳузури Худ рад хоҳам намуд;

*33. Дар нусхаи асли ибронӣ калимаи «массо» ба кор бурда шудааст, ки маънояш ҳам «ваҳй» аст ва ҳам «бор». Агарчи лозим аст, ки «ваҳйи Парвардигор» гӯянд, аммо анбиёи козиб барои истехзо кардан маънои дуҷуми калимаро ба забон оварда, «бори Парвардигор» мегӯянд.

40. Ва нанги абадӣ ва хичолати абади́ро бар шумо хоҳам овард, ки он фаромӯш нахоҳад шуд».

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Масал дар бораи анҷирҳои нек ва бад. Як қисми Яҳудо аз нав барқарор хоҳад шуд.

1. ПАРВАРДИГОР ба ман намоён кард: ва инак, ду сабад анҷир пеши маъбади Парвардигор гузошта шудааст, – пас аз он ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил, Еконё ибни Ехӯёким подшоҳи Яҳудоро бо мирони Яҳудо ва хунармандон ва оҳангарон аз Ерусалим асир карда, ба Бобил бурд.

2. Дар як сабад анҷири бағоят нек мисли анҷири пешпазак буд, ва дар сабади дуюм анҷири бағоят бад буд, ки ба сабаби бадии он хӯрдан мумкин набуд.

3. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Ту, эй Ирмиё, чӣ мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Анҷир! Анҷирҳои нек бағоят нек аст, ва анҷирҳои бад бағоят бад аст, ки ба сабаби бадии он хӯрдан мумкин нест».

4. Ва каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

5. «Парвардигор, Худои Исроил чунин мегӯяд: чунон ки ин анҷирҳо нек аст, ончунон Ман асирони Яҳудоро, ки аз ин макон ба замини калдониён фиристодам, ба некӣ хоҳам шинохт;

6. Ва бар онҳо ба некӣ назар хоҳам кард, ва онҳоро ба ин замин хоҳам баргардонид, ва онҳоро бино намуда, хароб нахоҳам кард, ва мисли ниҳоле шинонида, решакан нахоҳам кард;

7. Ва диле ба онҳо хоҳам бахшид, то Маро бишносанд, ки Ман Парвардигор ҳастам, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, зеро ки онҳо бо тамоми дили худ сӯи Ман хоҳанд баргашт.

8. Ва чунон ки анҷирҳои бадро ба сабаби бадии онҳо хӯрдан мумкин нест, – мегӯяд Парвардигор, – ончунон Ман Сидкиё подшоҳи Яҳудо ва мирони ӯ ва бақияи Ерусалимро, ки дар ин замин боқӣ мондаанд, ва онҳоеро, ки дар замини Миср сокинанд, хоҳам гардонид;

9. Ва онҳоро барои ҳамаи мамлакатҳои замин ба даҳшат ва мусибат, ва дар ҳамаи маконҳои онҳоро ба он чо бадар рондам, ба нанг ва масал, ба масхара ва лаънат табдил хоҳам дод;

10. Ва ба зидди онҳо шамшер, қаҳтӣ ва ваборо хоҳам фиристод, то аз заmine ки ба онҳо ва падаронашон додаам, нест шаванд».

БОБИ БИСТУ ПАНЧУМ

Нубувват дар бораи асирии ҳафтодсола. Таназзули Бобил.

1. КАЛОМЕ ки бар Ирмиё дар бораи тамоми қавми Яҳудо дар соли чоруми Ехўёқим ибни Йўшиё подшоҳи Яҳудо, ки соли якуми Набукаднесар подшоҳи Бобил буд, нозил шуд,
2. Ки онро Ирмиёи набӣ ба тамоми қавми Яҳудо ва ба ҳамаи сокинони Ерусалим баён намуда, гуфт:
3. «Аз соли сздаҳуми Йўшиё ибни Омўн подшоҳи Яҳудо ва то имрӯз, яъне бисту се сол боз, каломи Парвардигор бар ман нозил мешуд, ва ман онро ба шумо мегуфтам, ҳар рӯз аз субҳидам сухан мерондам, валекин шумо нашнидед.
4. Ва Парвардигор ҳамаи бандағони Худ – анбиёро назди шумо фиристод, ҳар рӯз аз субҳидам мефиристод, вале шумо нашнидед ва гӯши худро ҳам накардед, то бишнавед
5. Он чиро, ки ба шумо гуфта шуд: "Ҳар яке аз роҳи бади худ ва аз аъмоли шариронаи худ баргардед, ва ба заmine ки Парвардигор ба шумо ва падаронатон аз азал то абад додааст, сукунат кунед;
6. Ва аз қафои худоёни дигар наравед, то ки ба онҳо ибодат ва сачда намоед; ва Маро бо маснӯи дастҳои худ ба ғазаб наоваред, ва Ман ба шумо осебе нахоҳам расонид".
7. Валекин шумо Маро нашнидед, – мегӯяд Парвардигор, – балки бо маснӯи дастҳои худ Маро ба зарари худ ба ғазаб овардед.
8. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: азбаски шумо суханони Маро нашнидед,
9. Инак, Ман мефиристам ва ҳамаи қабилаҳои шимолро бо бандаи Худ Набукаднесар подшоҳи Бобил гирифта, онҳоро бар ин замин ва бар сокинонаш ва бар ҳамаи халқҳои гирду атрофи он меоварам; ва онҳоро талаф намуда, даҳшат ва масхара ва харобазори абадӣ мегардонам.
10. Ва аз миёни онҳо садои шодӣ ва садои хурсандӣ, овози домод ва овози арӯс, садои дастос ва нури чароғро нест мекунам.
11. Ва тамоми ин замин вайрона ва биёбон хоҳад шуд; ва ин халқҳо ҳафтод сол ба подшоҳи Бобил бандагӣ хоҳанд кард.
12. Ва воқеъ хоҳад шуд, ки баъд аз гузаштани ҳафтод сол Ман, – мегӯяд Парвардигор, – подшоҳи Бобил ва он қавм ва замини калдониёнро барои гуноҳашон гирифтори чазо хоҳам кард, ва онро биёбони абадӣ хоҳам гардонид.

13. Ва бар он замин Ман ҳамаи суҳанони Худро, ки дар бораи он гуфтаам, яъне ҳар чи дар ин китоб навишта шудааст, ки Ирмиё онро дар бораи ҳамаи халқҳо нубувват кардааст, ба амал хоҳам овард,

14. Зеро ки онҳоро низ халқҳои бисёр ва подшоҳони бузург гирифтори асорат хоҳанд кард; ва Ман подоши онҳоро мувофиқи кирдорашон ва бар тибқи амали дастҳошон хоҳам дод».

Масал дар бораи косаи шароби ғазаб.

15. Зеро ки Парвардигор, Худои Исроил ба ман чунин гуфт: «Ин косаи шароби ғазабро аз дасти Ман бигир ва онро ба ҳамаи халқҳои ки туро назди онҳо мефиристам, бинӯшон,

16. То онҳо нӯшида, аз шамшере ки андаруни онҳо мефиристам, ба изтироб оянд ва девона шаванд».

17. Ва ман косаро аз дасти Парвардигор гирифтаам ва ба ҳамаи халқҳои ки Парвардигор маро назди онҳо фиристод, нӯшонидам:

18. Ба Ерусалим ва шаҳрҳои Яҳудо, ва ба подшоҳонаш ва миронаш, то ки онҳоро вайронаю валангор ва мавриди масхараю лаънат гардонам, чунон ки имрӯз аст;

19. Ва ба фиръавн подшоҳи Миср ва бандагонаш ва миронаш ва тамоми қавмаш;

20. Ва ба тамоми халқи махлут, ва ба ҳамаи подшоҳони замини Ус, ва ба ҳамаи подшоҳони замини Фалиштӣ, ва ба Ашқалӯн ва Ғазза ва Эқрӯн ва бақияи Ашдӯд;

21. Ва ба Адӯм ва Мӯоб ва банӣ Аммуни;

22. Ва ба ҳамаи подшоҳони Сӯр, ва ба ҳамаи подшоҳони Сидӯн, ва ба ҳамаи подшоҳони ҷазираҳои ки дар он тарафи баҳр воқеанд;

23. Ва ба Дадон ва Темо ва Буз, ва ба ҳамаи онҳое ки мӯи чаккаи худро метарошанд;

24. Ва ба ҳамаи подшоҳони араб, ва ба ҳамаи подшоҳони халқҳои махлут, ки дар биёбон сокинанд;

25. Ва ба ҳамаи подшоҳони Зимрӣ, ва ба ҳамаи подшоҳони Элом, ва ба ҳамаи подшоҳони Модай;

26. Ва ба ҳамаи подшоҳони шимолии наздик ва дур яке аз паси дигаре, ва ба ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳон, ки бар рӯи замин мебошанд; ва подшоҳи Шешак баъд аз онҳо хоҳад нӯшид.

27. Ва ба онҳо бигӯй: "Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: бинӯшед, ва маст шавед ва қай кунед, ва биафтед, ва аз шамшере ки Ман ба миёни: шумо мефиристам, барнахезед".
28. Ва агар онҳо аз гирифтани коса аз дасти ту ва нӯшидани он шароб рӯй гардонанд, он гоҳ ба онҳо бигӯй: "Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: хатман хоҳед нӯшид!
29. Зеро инак, Ман ба овардани мусибат бар шахре ки ба номи Ман номида шудааст, шурӯъ хоҳам кард, ва оё шумо бечазо хоҳед монд? Бечазо нахоҳед монд! Зеро Ман бар ҳамаи сокинони замин шамшерро хоҳам хонд, – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо".
30. Пас ту дар ҳаққи ҳамашон ҳамаи ин суханонро нубувват намо, ва ба онҳо бигӯй: "Парвардигор аз афроз ғурриш мекунад, ва аз маскани поки Худ овози Худро мебарорад; бар чарогоҳи Худ бошиддат ғурриш мекунад; мисли онҳое ки ангур пахш мекунанд, бар ҳамаи сокинони замин бонг мезанад.
31. Ғулғулаи он то ақсои замин мерасад, зеро ки Парвардигор ба халқҳо даъво дорад: Ё бар ҳар башар доварӣ менамояд, шариронро ба дами шамшер месупорад, – мегӯяд Парвардигор".
32. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: инак, мусибат аз халқе ба халқе мегузарад, ва тундбоди азиме аз ақсои замин бармехезад.
33. Ва дар он рӯз мақтулони Парвардигор аз як канори замин то канори дигари замин хоҳанд буд; барои онҳо мотам нахоҳанд гирифт, ва онҳоро чамъ нахоҳанд кард ва дафн нахоҳанд намуд: онҳо мисли ахлоте бар рӯи замин хоҳанд буд.
34. Нола кунед, эй чӯпонон! Фигон кашида, бар хокистар ғел занед, эй пешвоёни рама! Зеро ки айёми қатли шумо расидааст, ва Ман шуморо шикаста пора-пора хоҳам кард, ва мисли зарфи гаронбахое хоҳед афтод.
35. Ва паноҳгоҳе барои чӯпонон, ва начоте барои пешвоёни рама нахоҳад буд.
36. Садои фигони чӯпонон ва нолаи пешвоёни рама ба гӯш мерасад, зеро ки Парвардигор чарогоҳи онҳоро валангор кардааст.
37. Ва иқоматгоҳҳои осоиштагӣ аз шиддати ғазаби Парвардигор хароб шудааст.
38. Ё мисли шери чавон лонаи Худро тарк кардааст; зеро ки замини онҳо аз хашми ситамгар ва аз оташи ғазаби Ё биёбон гардидааст».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Ирмиё дар саҳни маъбад ба тавба даъват менамояд.

1. ДАР ибтидои подшоҳии Ехӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо ин калом аз ҷониби Парвардигор нозил шуда, гуфт:
2. «Парвардигор чунин мегӯяд: дар сахни хонаи Парвардигор биист ва ба ҳамаи шахрҳои Яҳудо, ки ба хонаи Худо барои сачда кардан меоянд, ҳамаи суханонеро, ки ба ту амр фармудаам, ки ба онҳо бигӯй, бигӯй, ва калимае кам нақун.
3. Шояд онҳо бишнаванд ва ҳар яке аз роҳи бади худ баргарданд, ва он гоҳ Ман мусибатеро, ки мехоҳам бар онҳо барои аъмоли бадашон биёрам, ботил хоҳам кард.
4. Ва ба онҳо бигӯй: "Парвардигор чунин мегӯяд: агар шумо Маро нашнавед дар бораи он ки бар тибқи шариати Ман, ки пеши шумо гузоштаам, рафтор намоед,
5. Ва ба суханони бандагони Ман, анбиёе ки назди шумо мефиристам, гӯш андозед, – ва ҳол он ки ҳар рӯз аз субҳи дам онҳоро мефиристам, вале шумо гӯш наандохтаед, –
6. Пас ин хонаро Ман мисли Шилӯ хоҳам гардонид, ва ин шахрро барои ҳамаи халқҳои замин рамзи лаънат хоҳам сохт"».
7. Ва коҳинон ва анбиё ва тамоми қавм ин суханонро, ки Ирмиё дар хонаи Парвардигор гуфт, шуниданд.
8. Ва чун Ирмиё гуфтани ҳар он чиро, ки Парвардигор амр фармуда буд, ки ба тамоми халқ бигӯяд, ба итмом расонид, коҳинон ва анбиё ва тамоми қавм ўро дастгир карда, гуфтанд: «Ту бояд бимирӣ!
9. Чаро ту ба номи Парвардигор нубувват карда гуфтӣ, ки ин хона мисли Шилӯ хоҳад шуд, ва ин шахр валангор ва ғайримаскун хоҳад гардид?» Ва тамоми қавм дар хонаи Парвардигор дар гирди Ирмиё чамъ омаданд.
10. Ва ҳангоме ки мирони Яҳудо ин чизҳоро шуниданд, аз хонаи подшоҳ баромада, ба даҳани дарвозаи нави хонаи Парвардигор нишастанд.
11. Ва коҳинон ва анбиё ба мирон ва тамоми қавм рӯ оварда, гуфтанд: «Ин шахс сазовори ҳукми қатл аст, зеро ки дар ҳаққи ин шахр нубувват намуд, чунон ки ба гӯшҳои худ шунидед».
12. Валекин Ирмиё ба ҳамаи мирон ва тамоми қавм хитоб намуда, гуфт: «Парвардигор маро фиристодааст, то дар ҳаққи ин хона ва ин шахр ҳамаи суханонеро, ки шунидед, нубувват намоям.
13. Ва акнун роҳҳои худ ва аъмоли худро ислоҳ намоед ва овози Парвардигор Худои худро бишнавед, ва он гоҳ Парвардигор аз мусибате ки дар бораи шумо фармудааст, пушаймон хоҳад шуд.

14. Дар хусуси ман бошад, инак, ман дар дасти шумо ҳастам: он чи ба назари шумо дуруст ва ҳаққонӣ намояд, бо ман бикунед.
15. Аммо яқинан бидонед, ки агар шумо маро ба қатл расонед, хуни бегуноҳеро шумо бар худатон ва бар ин шаҳр ва бар сокинони он хоҳед гузошт, зеро ки ба ростӣ Парвардигор маро фиристодааст, то ки ҳамаи ин суҳанонро ба гӯши шумо баён намоям».
16. Он гоҳ мирон ва тамоми қавм ба коҳинон ва анбиё гуфтанд: «Ин шахс сазовори ҳукми қатл нест, зеро ки ба номи Парвардигор Худои мо ба мо суҳан рондааст».
17. Ва баъзе аз пирони замин бархостанд ва ба тамоми чамъомади қавм рӯ оварда, гуфтаанд:
18. «Михои Мӯраштӣ дар айёми Ҳизқийё подшоҳи Яҳудо нубувват кард ва ба тамоми қавми Яҳудо хитоб намуда, гуфт: "Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: Сион мисли саҳро шудгор карда хоҳад шуд, ва Ерусалим ба харобазор табдил хоҳад ёфт, ва кӯҳи хонаи Парвардигор – ба тепаҳои дарахтзор".
19. Оё Ҳизқийё подшоҳи Яҳудо ва тамоми Яҳудо ўро қатл карданд? Не, вай аз Парвардигор тарсид ва пеши Парвардигор тазаррў намуд, ва Парвардигор аз мусибате ки дар бораи онҳо фармуда буд, пушаймон шуд; валекин мо мусибати азиме бар ҷонҳои худ меоварем!»

Мамоти Уриёи набӣ.

20. Боз Уриё ибни Шамаъё ном шахси дигаре аз Қирят-Еорим буд, ки ба номи Парвардигор нубувват менамуд, ва дар бораи ин шаҳр ва ин замин айнан мисли суҳанони Ирмиё нубувват кард.
21. Ва ҳангоме ки подшоҳ Ехўёқим, ва тамоми акобираш, ва ҳамаи мирон суҳанони ўро шуниданд, подшоҳ хост ўро ба қатл расонад; ва Уриё инро шунида, тарсид ва гурехта, ба Миср рафт.
22. Ва подшоҳ Ехўёқим ба Миср одам фиристод: Элнотон ибни Акбўр ва чанд касро бо вай ба Миср равона кард.
23. Ва онҳо Уриёро аз Миср бароварданд, ва ўро назди подшоҳ Ехўёқим оварданд, ва ўро вай ба дами шамшер қатл кард, ва ҷасади ўро дар қабристони мардуми оддӣ партофт.
24. Аммо дасти Аҳиқом ибни Шофон бо Ирмиё буд, то ки ўро ба дасти қавм барои куштан насупорад.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Масал дар бораи юғ.

1. ДАР ибтидои подшоҳии Ехӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо ин калом бар Ирмиё аз чониби Парвардигор нозил шуда, гуфт:
2. Парвардигор ба ман чунин гуфт: «Бандҳо ва юғҳо барои худ бисоз, ва онҳоро бар гардани худ бимон.
3. Ва онҳоро назди подшоҳи Адӯм, ва подшоҳи Мӯоб, ва подшоҳи банӣ Аммӯн, ва подшоҳи Сӯр, ва подшоҳи Сидӯн ба воситаи қосидоне ки ба Ерусалим назди Сидқие подшоҳи Яҳудо меоянд, бифирист.
4. Ва ба онҳо амр фармо, ки ба хоҷаҳои худ бигӯянд: "Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: ба хоҷаҳои худ чунин бигӯед:
5. Ман замин, одамизод ва чорпоёнеро, ки бар рӯи заминанд, бо қудрати азими Худ ва бозуи тӯлонии Худ ба вучуд овардам, ва онро ба касе ки дар назари Ман писанд омад, додам.
6. Ва алҳол Ман ҳамаи ин заминҳоро ба дасти бандаи Худ Набукаднесар подшоҳи Бобил супурдам; ва ҳайвоноти саҳроро низ ба ӯ додам, то ки хизмати ӯро ба ҷо оваранд.
7. Ва ҳамаи халқҳо ба ӯ, ва ба писараш, ва ба писари писараш хизмат хоҳанд кард, то замоне ки навбати замини ӯ низ бирасад, ва он гоҳ халқҳои бисёр ва подшоҳони бузург ӯро бандаи худ хоҳанд гардонид.
8. Ва агар халқе ва мамлакате ба ӯ, яъне ба Набукаднесар подшоҳи Бобил хизмат кардан нахоҳанд, ва гардани худро зери юғи подшоҳи Бобил ҳам накунанд, Ман, – мегӯяд Парвардигор, – он халқро бо шамшер, қаҳтӣ ва вабо ҷазо хоҳам дод, то онҳоро бо дасти ӯ талаф намоям.
9. Ва шумо ба анбиёи худ, ва ба соҳирони худ, ва ба хобгузорони худ, ва ба фолбинони худ, ва ба чодугарони худ, ки ба шумо мегӯянд: "Ба подшоҳи Бобил хизмат нахоҳед кард", – гӯш надихед,
10. Зеро онҳо ба шумо бардурӯғ нубувват мекунанд, то ки шуморо аз заминатон дур созанд, ва Ман шуморо бадар ронам, ва шумо талаф шавед.
11. Валекин халқе ки гардани худро зери юғи подшоҳи Бобил ҳам карда, ба ӯ хизмат мекунанд, Ман, – мегӯяд Парвардигор, – онҳоро бар заминашон хоҳам гузошт, ва онҳо онро киштукор хоҳанд кард ва дар он сокин хоҳанд шуд"».

12. Ва ба Сидқиё подшоҳи Яҳудо ман ҳамаи ин суҳанонро ба забон оварда, гуфтам: «Гардани худро зери юғи подшоҳи Бобил ҳам кунед, ва ба ӯ ва қавми ӯ хизмат кунед, – ва зинда хоҳед монд.
13. Чаро ту ва қавми ту аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо бимиред, чунон ки Парвардигор дар бораи халқе ки ба подшоҳи Бобил хизмат нахоҳанд кард, гуфтааст?
14. Ва ба суҳанони анбиёе ки ба шумо мегӯянд: "Ба подшоҳи Бобил хизмат нахоҳед кард", гӯш надихед, чунки онҳо ба шумо бардурӯғ нубувват мекунанд.
15. Зеро Ман онҳоро нафиристодаам, – мегӯяд Парвардигор, – балки онҳо ба номи Ман бардурӯғ нубувват мекунанд, то ки Ман шуморо бадар ронам, ва шумо талаф шавед, – шумо ва анбиёе ки ба шумо нубувват мекунанд».
16. Ва ба коҳнон ва тамоми ин қавм ман рӯ оварда, гуфтам: «Парвардигор чунин мегӯяд: ба суҳанони анбиёи худ, ки ба шумо нубувват карда, мегӯянд: "Инак, зарфҳои хонаи Парвардигор акнун ба зудӣ аз Бобил баргардонида хоҳад шуд", гӯш надихед, зеро ки онҳо ба шумо бардурӯғ нубувват мекунанд.
17. Ба онҳо гӯш надихед, ба подшоҳи Бобил хизмат кунед ва зинда монед; чаро ин шаҳр харобазор шавад?
18. Ва агар онҳо анбиё бошанд, ва агар каломи Парвардигор бо онҳо бошад, бигзор пеши Парвардигори лашкарҳо шафоат намоянд, ки зарфҳои ки дар хонаи Парвардигор, ва дар хонаи подшоҳи Яҳудо, ва дар Ерусалим боқӣ мондааст, ба Бобил бурда нашавад.
19. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд дар бораи сутунҳо ва обанбор ва пояҳо ва дигар зарфҳои ки дар ин шаҳр боқӣ мондааст,
20. Ки онҳоро Набукаднесар подшоҳи Бобил нагирифтааст, ҳангоме ки Еконё ибни Ехўёқим подшоҳи Яҳудо ва ҳамаи мирони Яҳудо ва Ерусалимро аз Ерусалим ба Бобил ба асирӣ бурдааст, –
21. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил дар бораи зарфҳои ки дар хонаи Парвардигор ва дар хонаи подшоҳи Яҳудо ва дар Ерусалим боқӣ мондааст, чунин мегӯяд:
22. Онҳо ба Бобил бурда хоҳад шуд ва то рӯзе ки Ман онҳоро тафаққуд намоям, дар он ҷо хоҳад монд, – мегӯяд Парвардигор; – ва он гоҳ онҳоро берун оварда, ба ин макон хоҳам баргардонид».

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Давоми масал дар бораи юғ. Нубуввати дурӯғи Ҳананъё ва мамоти ӯ.

1. Ва дар ҳамон сол, – дар ибтидои подшоҳии Сидқиё подшоҳи Яхудо, дар соли чорум, дар моҳи панҷум, – Ҳананё ибни Азури набӣ, ки аз Цибъун буд, дар хонаи Парвардигор, дар пеши назари коҳинон ва тамоми қавм ба ман рӯ оварда, гуфт:
2. «Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: юғи подшоҳи Бобилро дарҳам хоҳам шикаст:
3. Баъд аз ду сол Ман ҳамаи зарфҳои хонаи Парвардигорро, ки Набукаднесар подшоҳи Бобил аз ин макон гирифта ба Бобил бурд, ба ин макон хоҳам баргардонид.
4. Ва Еконё ибни Еҳўёқим подшоҳи Яхудо ва ҳамаи асирони Яхудоро, ки ба Бобил рафтаанд, Ман ба ин макон хоҳам баргардонид, – мегӯяд Парвардигор, – зеро ки юғи подшоҳи Бобилро дарҳам хоҳам шикаст».
5. Ва Ирмиёи набӣ ба Ҳананёи набӣ дар пеши назари коҳинон ва дар пеши назари тамоми қавме ки дар хонаи Парвардигор истода буданд, гуфт –
6. Ва Ирмиёи набӣ гуфт: «Омин! Бигзор Парвардигор чунин бикунад! Бигзор Парвардигор суханони туро, ки бо онҳо нубувват кардӣ, ба амал оварда, зарфҳои хонаи Парвардигор ва ҳамаи асиронро аз Бобил ба ин макон баргардонад!
7. Аммо ин каломро, ки ман ба гӯши ту ва гӯши тамоми қавм мегӯям, бишнава:
8. Анбиёе ки аз қадимулайём, пеш аз ман ва пеш аз ту буданд, барои заминҳои бисёр ва мамлакатҳои бузург ҷанг ва мусибат ва ваборо нубувват кардаанд.
9. Аммо набиёе ки осоиштагиро нубувват мекунад, фақат баъд аз он ки каломи ин набӣ ба амал ояд, ӯ ҳамчун набиёе шинохта хоҳад шуд, ки ӯро ҳақиқатан Парвардигор фиристодааст».
10. Он гоҳ Ҳананёи набӣ юғро аз гардани Ирмиёи набӣ гирифт, ва онро дарҳам шикаст.
11. Ва Ҳананё дар пеши назари тамоми қавм хитоб намуда, гуфт: «Парвардигор чунин мегӯяд: юғи Набукаднесар подшоҳи Бобилро баъд аз ду сол аз гардани ҳамаи халқҳо ҳамин тавр дарҳам хоҳам шикаст». Ва Ирмиё ба роҳи худ рафт.

12. Ва баъд аз он ки Ҳананёи набӣ юғро аз гардани Ирмиёи набӣ гирифта дарҳам шикаст, каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

13. «Бирав ва ба Ҳананё бигӯй: "Парвардигор чунин мегӯяд: юғҳои чӯбинро шикастӣ, вале ба ҷои онҳо юғҳои оҳанин хоҳӣ сохт.

14. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: Ман юғи оҳанин бар гардани ҳамаи ин халқҳо гузоштам, то ки ба Набукаднесар подшоҳи Бобил хизмат кунанд, ва онҳо хизмат хоҳанд кард; ва ҳайвоноти саҳроро низ ба ӯ додам"».

15. Ва Ирмиёи набӣ ба Ҳананёи набӣ гуфт: «Бишна, эй Ҳананё! Парвардигор туро нафиристодааст, ва ту қавро бардурӯғ умедвор мекуни.

16. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: "Инак, Ман туро аз рӯи замин дур меандозам! Имсол ту хоҳӣ мурд, зеро ки бар хилофи Парвардигор сухан рондай"».

17. Ва Ҳананёи набӣ ҳамон сол, дар моҳи ҳафтум мурд.

БОБИ БИСТУ НҲҲУМ

Номаи Ирмиё ба бародароне ки дар асирии Бобил буданд.

1. ВА ин аст суҳанони номае ки Ирмиёи набӣ аз Ерусалим ба бақияи пируни асирон, ва ба коҳинон ва анбиё ва тамоми қавме ки Набукаднесар аз Ерусалим ба Бобил ба асирӣ бурда буд, фиристод,

—

2. Баъд аз он ки подшоҳ Еконё ва малика ва ҳоҷасароён, мирони Яҳудо ва Ерусалим, ва ҳунармандон ва оҳангарон аз Ерусалим берун омаданд, —

3. Ба воситаи Эльосо ибни Шофон ва Ҷамарё ибни Ҳилқиё, ки онҳоро Сидқиё подшоҳи Яҳудо назди Набукаднесар подшоҳи Бобил ба Бобил фиристода буд:

4. «Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил ба ҳамаи асироне ки Ман аз Ерусалим ба Бобил ба асирӣ фиристодам, чунин мегӯяд:

5. Хонаҳо бино карда, дар онҳо сокин шавед, ва боғҳо парвариш намуда, меваи онҳоро бихӯред.

6. Занон гирифта, писарон ва духтарон ба дунё оваред, ва занон барои писарони худ бигиред, ва духтарони худро ба шавҳар бидиҳед, то ки писарон ва духтарон ба дунё оваранд; ва дар он ҷо биафзод ва кам нашавед.

7. Ва осоиштагии он шахрро, ки Ман шуморо ба он чо ба асирӣ фиристодаам, биталабед, ва барои он пеши Парвардигор дуо гӯед, зеро ки дар осоиштагии он барои шумо осоиштагӣ хоҳад буд.

8. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: бигзор анбиёи шумо, ки дар миёни шумо ҳастанд, ва соҳирони шумо шуморо фирефта накунад, ва ба хобгузори худ, ки ба дилхоҳи шумо хоб диданашонро мехоҳед, гӯш надихед,

9. Чунки онҳо барои шумо бардурӯғ ба номи Ман нубувват мекунад, дар сурате ки Ман онҳоро нафиристодаам, – мегӯяд Парвардигор.

10. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: вақте ки ба Бобил ҳафтод сол пур шавад, Ман шуморо тафаққуд хоҳам кард, ва каломии неки Худо дар ҳаққи шумо ба амал хоҳам овард, то ки шуморо ба ин макон баргардонам.

11. Зеро фикрхоеро, ки Ман дар бораи шумо дорам, Ман медонам, – мегӯяд Парвардигор, – фикрхое ки ба осоиштагӣ оид аст, на ба бадӣ, то ки ба шумо ояндаи нек ва умедворӣ бибахшам.

12. Ва шумо Маро хоҳед хонд, ва омада пеши Ман дуо хоҳед гуфт, ва Ман шуморо иҷобат хоҳам намуд.

13. Ва Маро хоҳед чувт, ва пайдо хоҳед кард, ба шарте ки бо тамоми дили худ Маро чувтучӯ намоед.

14. Ва Ман барои шумо ёфт хоҳам шуд, – мегӯяд Парвардигор, – ва шуморо аз асирӣ хоҳам баргардонид, ва шуморо аз миёни ҳамаи халқҳо ва аз ҳамаи маконхое ки шуморо ба он чо бадар рондаам, чамъ хоҳам кард, – мегӯяд Парвардигор, – ва шуморо ба маконе ки аз он чо шуморо ба асирӣ фиристодаам, хоҳам баргардонид.

15. Шумо мегӯед: "Парвардигор барои мо дар Бобил анбиё ба майдон овардааст".

16. Парвардигор дар бораи подшоҳе ки бар тахти Довуд нишастааст, ва дар бораи тамоми қавме ки дар ин шахр сокинад, яъне дар бораи бародарони шумо, ки ҳамроҳи шумо ба асирӣ бурда нашудаанд, чунин мегӯяд, –

17. Оре, Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: инак, Ман бар онҳо шамшер ва қаҳтӣ ва вабо мефиристам, ва онҳоро мисли анҷирҳои баде ки ба сабаби бадии онҳо хӯрдан мумкин нест, мегардонам;

18. Ва онҳоро бо шамшер, қаҳтӣ ва вабо таъқиб хоҳам намуд, ва онҳоро барои ҳамаи мамлакатҳои замин ба даҳшат, ва дар миёни ҳамаи халқхое ки онҳоро ба он чо бадар рондаам, ба лаънат ва воҳима ва масхара ва нанг табдил хоҳам дод, –

19. Чунки онҳо суханони Маро нашниданд, – мегӯяд Парвардигор, – вақте ки бандағони Худ – анбиёро назди онҳо фиристодам, – ҳар рӯз аз субҳидам фиристодам, вале шумо нашнидед, – мегӯяд Парвардигор.

20. Ва шумо, эй ҳамаи асироне ки аз Ерусалим ба Бобил фиристодаам, каломи Парвардигорро бишнавед!

21. Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил дар бораи Аҳъоб ибни Қўлоё ва дар бораи Сидкиё ибни Маасиё, ки ба номи Ман ба шумо бардурӯғ нубувват мекунад, чунин мегӯяд: инак, Ман онҳоро ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил хоҳам супурд, ва ӯ онҳоро дар пеши назари шумо хоҳад кушт.

22. Ва номи онҳоро ҳамаи асирони Яҳудо, ки дар Бобил мебошанд, барои лаънат ба забон гирифта, хоҳанд гуфт: "Парвардигор туро мисли Сидкиё ва Аҳъоб гардонад, ки подшоҳи Бобил онҳоро дар оташ бирён карда буд".

23. Чунки онҳо дар Исроил кори зиште карданд: бо занони ёрони худ зино карданд ва ба номи Ман сухани дурӯғ гуфтанд, ки онро Ман ба онҳо амр нафармудаам; ва Ман аз ин вукуф дорам ва шоҳид ҳастам, – мегӯяд Парвардигор.

24. Ва ба Шамаъи Неҳеломӣ бигӯй:

25. Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: азбаски ту аз номи худ ба тамоми қавме ки дар Ерусалим мебошанд, ва ба Сафанё ибни Маасиёи коҳин, ва ба ҳамаи коҳинон номаҳо фиристода, гуфтаӣ:

26. "Парвардигор туро ба ҷои Еҳўёдои коҳин ба коҳинӣ гузоштааст, то ғамхорӣ намоӣ дар бораи он ки дар хонаи Парвардигор бар ҳар шаҳси мачнун ва нубувваткунанда нозирон бошанд, ва ту вайро дар шиканчагоҳ ва дар ишкел андозӣ;

27. Пас чаро ту бар Ирмиёи Анотўтӣ, ки назди шумо худро набӣ вонамуд мекунад, итоб нанамудай?

28. Зеро ки ӯ назди мо низ ба Бобил фиристода, гуфтааст: асирӣ муддати дуру дароз давом хоҳад кард; хонаҳо бино карда, дар онҳо сокин шавед, ва боғҳо парвариш намуда, меваи онҳоро бихӯред"».

29. Ва Сафанёи коҳин ин номаро ба гӯши Ирмиёи набӣ хонд.

30. Ва каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

31. «Назди ҳамаи асирон фиристода, бигӯй: "Парвардигор дар бораи Шамаъи Неҳеломӣ чунин мегӯяд: азбаски Шамаъё ба шумо нубувват мекунад, ва ҳол он ки Ман ӯро нафиристодаам, ва ӯ шуморо бардурӯғ умедвор менамояд, –

32. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман Шамаъи Неҳеломӣ ва насли ӯро чазо хоҳам дод: ӯро касе нахоҳад буд, ки дар миёни ин қавм сокин бошад, ва он некиро, ки Ман барои қавми Худ мекунам, ӯ нахоҳад дид, – мегӯяд Парвардигор, – зеро ки ӯ бар хилофи Парвардигор сухан рондааст"».

БОБИ СИЮМ

Пешгӯӣ дар бораи халосӣ ёфтани Исроил ва Яҳудо.

1. КАЛОМЕ ки бар Ирмиё аз ҷониби Парвардигор нозил шуда, гуфт:
2. «Парвардигор, Худои Исроил сухан ронда, чунин мегӯяд: ҳамаи суханонро, ки Ман ба ту гуфтаам, барои худ дар тӯмори китобат бинавис.
3. Зеро инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман қавми Худ – Исроил ва Яҳудоро аз асирий хоҳам баргардонид, – мегӯяд Парвардигор, – ва онҳоро ба замине ки ба падаронашон додаам, хоҳам баргардонид, ва онҳо онро тасарруф хоҳанд кард».
4. Ва ин аст суханоне ки Парвардигор дар бораи Исроил ва Яҳудо гуфтааст:
5. «Парвардигор чунин мегӯяд: садои хавотирноке шунидем: тарсу ҳарос аст, ва осоиштагӣ нест.
6. Бипурсед ва бубинед, ки оё мард мезояд? Пас чаро ҳар мардро мебинам, ки мисли зани зоянда дастҳояш бар камараш мебошад, ва ҳамаи чеҳраҳо кабуд шудааст?
7. Оҳ, чӣ гуна азим аст он рӯз, ки мисл надорад! Ва ин барои Яъқуб замони тангист, вале аз он ӯ наҷот хоҳад ёфт.
8. Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Ман, – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, – юғи вайро, ки бар гардани туст, дарҳам хоҳам шикаст, ва бандҳои туро хоҳам барканд; ва дигар ба аҷнабиён хизмат нахоҳанд кард,
9. Балки ба Парвардигор Худои худ ва ба Довуд подшоҳи худ, ки барои онҳо аз нав барқарор хоҳам намуд, хизмат хоҳанд кард.
10. Вале ту, эй бандаи Ман Яъқуб, натарс, – мегӯяд Парвардигор, – ва эй Исроил, ҳаросон нашав, зеро инак, Ман туро аз ҷои дурдаст, ва насли туро аз замини асирии онҳо наҷот хоҳам дод; ва Яъқуб баргашта, дар амният ва осоиштагӣ хоҳад зист, ва касе ӯро нахоҳад тарсонид.

11. Зеро Ман бо ту ҳастам, – мегӯяд Парвардигор, – то ки туро начот диҳам; зеро Ман ҳамаи халқҳоеро, ки дар миёнашон туро пароканда намудаам, талаф хоҳам кард, аммо туро талаф нахоҳам кард, балки туро аз рӯи инсоф ҷазо хоҳам дод, вале туро тамоман бечазо нахоҳам монанд.
12. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: шикасти ту беилоҷ аст, зарбаи ту ҳалокатовар аст.
13. Касе нест, ки даъвои туро муҳокима намояд, то туро шифо диҳад; давоҳои шифобахш барои ту нест.
14. Ҳамаи дӯстдоронат туро фаромӯш кардаанд, аҳволатро наменурсанд, зеро ки Ман туро зарбаи душманона ва танбеҳи бераҳмона барои бисёрии маъсияти ту додаам, барои он ки гуноҳҳои ту афзудааст.
15. Чаро ту дар бораи шикасти худ, дар бораи дарди бедавои худ фиғон мекашӣ? Барои бисёрии маъсияти ту, барои он ки гуноҳҳои ту афзудааст, Ман ин корҳоро ба ту кардаам.
16. Бинобар ин ҳамаи онҳое ки туро мехӯранд, хӯрда хоҳанд шуд, ва ҳамаи бадхоҳони ту саросар ба асирӣ хоҳанд рафт, ва онҳое ки туро яғмо мекунанд, яғмо хоҳанд шуд, ва ҳамаи торочкунандагонатро гирифтори тороч хоҳам кард,
17. Зеро туро даво хоҳам кард, ва ҷароҳатҳои туро шифо хоҳам дод, – мегӯяд Парвардигор, – чунки туро мардуд номида, мегуфтанд: "Ин Сион аст, ки касе аҳволашро наменурсад".
18. Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман асирони Яъқубро ба хаймаҳошон хоҳам баргардонид, ва ба масканҳои ӯ раҳм хоҳам кард, ва шаҳр бар теппаи худ бино ёфта, маъбад дар макони худ барпо хоҳад шуд.
19. Ва шукргузорӣ ва овози шодкомон аз онҳо берун хоҳад омад; ва онҳоро афзун хоҳам кард, ва кам нахоҳанд шуд, ва онҳоро ҷалол хоҳам дод, ва беқадр нахоҳанд шуд.
20. Ва писарони ӯ мисли пештара хоҳанд буд, ва ҷамоати ӯ дар ҳузури Ман поянда хоҳанд шуд, ва Ман ҳамаи ҷабрпешаҳои ӯро ҷазо хоҳам дод.
21. Ва сарвари ӯ аз худи ӯ хоҳад буд, ва ҳокими ӯ аз даруни ӯ хоҳад баромад, ва Ман вайро муқарраби Худ хоҳам гардонид, то ки вай ба Ман наздик ояд, зеро кист, ки ҷуръат намуда, ба Ман наздик ояд? – мегӯяд Парвардигор.
22. Ва шумо қавми Ман хоҳед буд, ва Ман Худои шумо хоҳам буд».

23. Инак, тундбод бошиддат вазида, хашми Парвардигор берун омадааст, ва тундбод талотум намуда, бар сари шарирон фурӯд хоҳад омад.

24. Оташи ғзаби Парвардигор, то ӯ муродоти дили Худро ба амал наоварад ва иҷро накунад, фурӯ нахоҳад нишаст; дар оянда шумо инро фаҳм хоҳед кард.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Пешгӯӣ дар бораи наҷоти ояндаи Исроил ва Яҳудо ва дар бораи Паймони Навин.

1. «ДАР он замон – мегӯяд Парвардигор, – Ман Худои ҳамаи қабилаҳои Исроил хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд».

2. Парвардигор чунин мегӯяд: «Қавме ки аз шамшер саломат монданд, дар биёбон лутф пайдо карданд; биравам, то Исроилро ором намоям.

3. Аз дурдаст Парвардигор ба ман зоҳир шуд: бо муҳаббати абадӣ туро дӯст доштам, бинобар ин туро бо марҳамат ба Худ чалб намудам.

4. Боз туро, эй бокираи Исроил, бино хоҳам кард, ва ту бино хоҳӣ ёфт; боз бо дафҳои худ зинат ёфта, бо дастаи раққасони шодком берун хоҳӣ омад;

5. Боз бар куҳҳои Сомария тоқҳо хоҳӣ шинонд; тоқдорон тоқ шинонда, худашон меваи онро хоҳанд хӯрд».

6. Зеро рузе фаро хоҳад расид, ки дидбонон бар кӯҳи Эфроим нидо хоҳанд кард: "Бархезед ва назди Парвардигор Худои худ ба Сион бароем!"

7. Зеро Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои Яъқуб бо шодмонӣ тараннум намоед, ва дар сари халқҳо ба ваҷд оед; нидо карда ва ҳамду сано хонда, бигӯед: "Қавми Худоро, эй Парвардигор, бақияи Исроилро наҷот деҳ!"

8. Инак, Ман онҳоро аз замини шимолӣ хоҳам овард, ва онҳоро аз ақсои замин чамъ хоҳам кард; дар миёни онҳо кӯр ва ланг, зани ҳомиладор ва зоянда бо ҳам хоҳанд буд; анбӯҳи бузурге ба ин ҷо хоҳанд баргашт.

9. Онҳо бо гирия хоҳанд омад, ва Ман онҳоро бо марҳамат хоҳам бурд; онҳоро сӯи ҷӯйҳои об бо роҳи рост хоҳам бурд, ки дар он пешпо нахоҳанд хӯрд; зеро ки Ман падари Исроил ҳастам, ва Эфроим нахустзодаи Ман аст.

10. Каломи Парвардигорро бишнавед, эй халқҳо, ва ба қазираҳои дурдаст эълон намоед, ва бигӯед: "Ў, ки Исроилро пароканда намуд, ўро чамъ хоҳад овард, ва ўро нигоҳдорӣ хоҳад кард, чунон ки чўпон рамаи худро нигоҳдорӣ мекунад".

11. Зеро Парвардигор барои Яъқуб фидия хоҳад дод, ва ўро аз дасти касе ки аз ў пурзўртар аст, раҳо хоҳад кард.

12. Ва онҳо омада, бар баландии Сион тараннум хоҳанд кард; ва сўи неъматии Парвардигор: сўи гандум ва шароб ва равғани зайтун, ва сўи барраҳо ва гўсолаҳо равон хоҳанд шуд; ва қони онҳо мисли боғи сероб хоҳад буд, ва онҳо дигар ғамгин нахоҳанд шуд.

13. Он гоҳ бокира дар дастаи раққосон шодӣ хоҳад кард, ва қавонон ва пирон – бо якҷоягӣ; ва Ман мотами онҳоро ба шодмонӣ табдил хоҳам дод, ва онҳоро аз кулфате ки кашидаанд, тасаллӣ дода, шод хоҳам гардонид.

14. Ва қони қоҳиноро аз қарбу ба фаровонӣ ғизо хоҳам дод, ва қавми Ман аз неъматии Ман сер хоҳанд шуд», – мегўяд Парвардигор.

15. Парвардигор чунин мегўяд: «Овозе дар Ромо шунида шуд, садои нола ва гирия талх: Роҳел барои фарзандони худ гирия мекунад; барои фарзандони худ наметавонад тасаллӣ ёбад, зеро ки онҳо нестанд».

16. Парвардигор чунин мегўяд: «Овози худро аз навҳа, ва қашмони худро аз ашк нигоҳ дор, зеро ки барои заҳмати худ подош хоҳӣ гирифт, – мегўяд Парвардигор, – ва онҳо аз замини душман хоҳанд баргашт.

17. Ва барои ояндаи ту умеде ҳаст, – мегўяд Парвардигор, – ва фарзандонат ба ҳудуди худ хоҳанд баргашт.

18. Овози Эфроимро шунидам, ки дар мотами худ сар қунбонда, мегуфт: "Ту маро қазо додӣ, ва ман мисли гўсолаи ноозмуда қазо дидам; маро баргардон, ва ман хоҳам баргашт, зеро ки Ту Парвардигор Худои ман ҳастӣ;

19. Зеро, баъд аз он ки баргаштам, пушаймон шудам, ва баъд аз он ки фаҳм кардам, бар рони худ задам; хичил шудам, ва нангам низ омад, зеро ки расвоии қавонии худро бардошта мегаштам".

20. Оё Эфроим писари азизи Ман аст? Оё ў валади сурурангез аст? Зеро, ҳар бор, ки дар бораи ў сухан меронам, ўро бисёр ёд мекунам; бинобар ин ба ў дидам месўзад, ба ҳар ҳол ба ў раҳм хоҳам кард», – мегўяд Парвардигор.

21. Нишонаҳо барои худ бимон, сутунҳо барои худ барпо бикун, ба чодда ва роҳе ки рафтаӣ, диққат нам; баргард, эй бокираи Исроил, ба ин шаҳрҳои худ баргард!
22. То ба кай рӯ хоҳӣ тофт, эй духтари муртад? Зеро Парвардигор бар замин таомули наведе офаридааст: зан гирди мард хоҳад гашт.
23. Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: «Боз дар замини Яҳудо ва шаҳрҳояш, вақте ки асирони онҳоро баргардонам, ин каломро хоҳанд гуфт: "Эй маскани адолат ва эй кӯҳи пок, Парвардигор туро муборак созад!"
24. Ва Яҳудо бо якҷоягии ҳамаи шаҳрҳояш, зироаткорон ва онҳое ки бо рама мегарданд, дар он сокин хоҳанд шуд.
25. Зеро ки Ман чони ташнаро хоҳам нӯшонид, ва ҳар чони ғамгинро сер хоҳам кард».
26. Дар айни ҳол ман бедор шудам ва ба гирду пешам назар андохтам, ва хобам барои ман хуш буд.
27. «Инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман хонадони Исроил ва хонадони Яҳудоро бо тухми одам ва тухми чорпоён кишт хоҳам кард.
28. Ва воқеъ хоҳад шуд: чунон ки Ман бар онҳо барои аз беҳу бор кандан, ва вожгун сохтан, ва хароб кардан, ва барҳам задан, ва осеб расондан диққат намудаам, ончунон бар онҳо барои бино кардан ва ниҳол шинондан диққат хоҳам намуд, – мегӯяд Парвардигор.
29. Дар он рӯзҳо дигар нахоҳанд гуфт: "Падарон ғӯра хӯрданд, ва дандони писарон кунд шуд",
30. Балки ҳар кас ба гуноҳи худ хоҳад мурд: ҳар одаме ки ғӯра хӯрад, дандонаш кунд хоҳад шуд.
31. Инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман бо хонадони Исроил ва бо хонадони Яҳудо паймони нав хоҳам баст, –
32. На мисли он паймоне ки бо падарони онҳо бастам, дар рӯзе ки дасташонро гирифтаам, то ки онҳоро аз замини Миср берун оварам; онҳо он паймони Маро поймол карданд, гарчанде ки Ман хоҷаи онҳо будам, – мегӯяд Парвардигор.
33. Чунин паймоне Ман бо хонадони Исроил баъд аз он айём хоҳам баст, – мегӯяд Парвардигор: – шариати Худо дар ботини онҳо ҷойгир хоҳам кард, ва онро бар дили онҳо хоҳам навишт, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми ман хоҳанд буд,
34. Ва касе ба ёри худ ва касе ба бародари худ дигар таълим дода нахоҳад гуфт: "Парвардигорро бишносед", зеро ки ҳамашон, аз хурд то калон, Маро хоҳанд шинохт, – мегӯяд Парвардигор, –

чунки Ман маъсияти онҳоро хоҳам омурзид ва гуноҳи онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард».

35. Чунин мегӯяд Парвардигоре ки офтобро барои рӯшноии рӯз, ва қонунҳои моҳ ва ситорагонро барои рӯшноии шаб додааст, ва баҳрро тавре ба шур меоварад, ки мавҷҳояш хурӯш бардорад; номи ӯ Парвардигори лашкарҳост.

36. «Агар ин қонунҳо аз ҳузури Ман барҳам хӯрад, – мегӯяд Парвардигор, – он гоҳ насли Исроил низ дигар дар ҳузури Ман ба таври доимӣ халқ нахоҳанд буд».

37. Парвардигор чунин мегӯяд: «Агар дар боло чен кардани осмон ва дар поён тадқиқ намудани асосҳои замин имконпазир бошад, он гоҳ Ман низ аз тамоми насли Исроил аз боиси ҳар он чи онҳо карданд, безор хоҳам шуд», – мегӯяд Парвардигор.

38. «Инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки ин шаҳр, аз бурчи Ҳананъил то дарвозаи кунҷакӣ барои Парвардигор бино хоҳад ёфт.

39. Ва боз ресмони андоза дар рӯ ба рӯи он то теппаи Қороб берун рафта, сӯи Қӯот давр хоҳад зад.

40. Ва тамоми водии лошаҳо ва хокистар, ва тамоми саҳро то наҳри Қидрӯн, то гӯшаи дарвозаи аспон ба тарафи шарқ, барои Парвардигор пок хоҳад буд; дигар ҳаргиз решакан ва хароб нахоҳад шуд».

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Ирмиё киштзореро ҳамчун аломати баргаштани асирон мехарад.

1. КАЛОМЕ ки бар Ирмиё аз чониби Парвардигор дар соли даҳуми Сидқие подшоҳи Яҳудо нозил шуд, ки ин сол соли ҳаждаҳуми Набукаднесар буд.

2. Ва он вақт лашкари подшоҳи Бобил Ерусалимро муҳосира карда буд, ва Ирмиёи набӣ дар саҳни посгоҳи назди хонаи подшоҳи Яҳудо маҳбус буд,

3. Ки ӯро Сидқие подшоҳи Яҳудо дар он чо ҳабс карда, гуфта буд: «Чаро ту нубувват карда, мегӯӣ: "Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман ин шаҳрро ба дасти подшоҳи Бобил хоҳам супурд, ва ӯ онро мусаххар хоҳад кард;

4. Ва Сидқие подшоҳи Яҳудо аз дасти калдониён раҳо нахоҳад шуд, зеро ки ӯ ҳатман ба дасти подшоҳи Бобил супурда хоҳад шуд, ва

даҳони ӯ бо даҳони вай сухан хоҳад ронд, ва чашмони ӯ чашмони вайро хоҳад дид;

5. Ва Сидқиёро вай ба Бобил хоҳад бурд, ва ӯ то вақте ки Ман ӯро тафаққуд намоям, дар он чо хоҳад буд, – мегӯяд Парвардигор, – зеро ки агар бо калдониён чанг кунед, муваффақият нахоҳед ёфт"».

6. Ва Ирмиё гуфт: «Каломи Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт:

7. Инак Ҳанамъил ибни Шаллуми тағоят назди ту меояд, то бигӯяд: "Киштзори маро, ки дар Анотӯт аст, бихар, зеро ки мувофиқи ҳаққи фидияи хешовандӣ ту бояд бихарӣ".

8. Ва Ҳанамъил писари тағоям бар тибқи каломи Парвардигор назди ман ба саҳни посгоҳ омада, ба ман гуфт: "Лутфан, киштзори маро, ки дар Анотӯт, дар замини Бинёмин аст, бихар, зеро ки ҳаққи меросгирӣ аз они туст ва ҳаққи фидияи хешовандӣ аз они туст, пас онро барои худ бихар". Ва ман дониستم, ки ин каломи Парвардигор аст.

9. Ва киштзорро, ки дар Анотӯт буд, аз Ҳанамъил писари тағоям харидам; ва баҳои онро ба ӯ баркашида додам, ки ҳабдаҳ сикл нуқра буд.

10. Ва васиқа навиштам, ва мӯҳр задам, ва шоҳидонро барои шаҳодат даъват намудам, ва нуқраро бо тарозу баркашидам.

11. Ва васиқаи харидро, ҳам онро, ки бар тибқи аҳком ва фароиз баста мӯҳр зада шуда буд, ва ҳам онро, ки яла буд, гирифтам, –

12. Ва ин васиқаи харидро ба Борух ибни Нерие ибни Маҳсеё дар пеши назари Ҳанамъил писари тағоям ва дар пеши назари шоҳидоне ки васиқаи харидро имзо карда буданд, дар пеши назари ҳамаи яҳудиёне ки дар саҳни посгоҳ нишаста буданд, супурдам.

13. Ва ба Борух дар пеши назари онҳо супориш дода, гуфтам:

14. "Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: ин васиқаҳоро, яъне васиқаи ин харидро: ҳам онро, ки баста мӯҳр зада шудааст, ва ҳам ин васиқаи яларо бигир, ва онҳоро дар зарфи сафолин бимон, то ки рӯзҳои бисёр биистад.

15. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: боз хонаҳо ва киштзорҳо ва токзорҳо дар ин замин харида хоҳад шуд".

Дуои Ирмиё.

16. Ва баъд аз он ки васиқаи харидро ба Борух ибни Нерие супурдам, пеши Парвардигор чунин дуо гуфтам:

17. "Ё Худоё Парвардигоро! Инак, Ту осмон ва заминро бо қуввати бузурги Худ ва бо бозуи тӯлонии Худ ба вучуд овардӣ; барои Ту чизи мушкиле нест.

18. Ту ба ҳазорҳо марҳамат менамоӣ, ва подоши маъсияти падаронро ба оғӯши фарзандонашон баъд аз онҳо мерасонӣ, эй Худои бузурги ҷаббор, ки номи Ту Парвардигори лашкарҳост!

19. Ту дар рой бузург ва дар аъмол қавӣ ҳастӣ; чашмони Ту бар ҳамаи роҳҳои банӣ одам воз аст, то ки ба ҳар кас мувофиқи роҳҳояш ва бар тибқи самараи аъмолаш подош диҳӣ.

20. Ту аломот ва мӯъҷизот дар замини Миср, ва то имрӯз дар Исроил ва дар миёни мардумон ба амал овардӣ, ва барои Худ, чунон ки имрӯз аст, ном пайдо кардӣ.

21. Ту қавми Худ – Исроилро бо аломот ва мӯъҷизот, ва бо дасти қавӣ ва бозуи тӯлонӣ, ва бо ҳайбати азим аз замини Миср берун овардӣ;

22. Ва ин заминро, ки ба падаронашон қасам хӯрдӣ, ки ба онҳо бидиҳӣ, ба онҳо додӣ, – заминест ки шир ва асал дар он ҷорист.

23. Ва онҳо омада, онро ба тасарруфи худ дароварданд, вале овози Туро нашонданд, бар тибқи шарии Ту рафтор накарданд ва он чиро, ки Ту амр фармудӣ, ки ба ҷо оваранд, ба ҷо наоварданд; ба ин сабаб Ту тамоми ин мусибатро бар онҳо овардӣ.

24. Инак, хокрезҳо ба шаҳр расидааст, то ки онро забт кунанд; ва шаҳр ба дасти калдонӣест ки ба зидди он ҷанг мекунанд, аз боиси шамшер ва қатъӣ ва вабо таслим мешавад; ва он чи Ту гуфта будӣ, ба амал меояд, ва инак, Ту инро мебинӣ.

25. Ва Ту, эй Парвардигор Худо, ба ман мегӯӣ: ин киштзорро барои худ ба нуқра бихар ва шоҳидонро барои шаҳодат даъват намо, ва ҳол он ки шаҳр ба дасти калдонӣен супурда мешавад"».

Ҷавоби Парвардигор.

26. Ва каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

27. «Инак, Ман – Парвардигор – Худои тамоми башар ҳастам; оё барои Ман чизи мушкиле ҳаст?

28. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман ин шаҳрро ба дасти калдонӣен ва ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил месупорам, ва ӯ онро хоҳад гирифт.

29. Ва калдонӣест ки ба зидди ин шаҳр ҷанг мекунанд, дохил шуда, ба ин шаҳр оташ хоҳанд зад ва онро бо хонаҳое ки бар бомҳои онҳо

барои Баал бухур месӯзониданд ва ҳадияҳои рехтанӣ барои худоёни бегона рехта, Маро ба ғазаб меоварданд, хоҳанд сӯзонид,
30. Зеро ки банӣ Исроил ва банӣ Яҳудо аз наврасии худ фақат он чиро, ки дар назари Ман бад буд, ба амал меоварданд; зеро ки банӣ Исроил ҳамеша Маро бо амали дастҳои худ ба ғазаб меоварданд, – мегӯяд Парвардигор.

31. Зеро ки ин шаҳр аз рӯзе ки онро бино карданд, то имрӯз сабаби хашм ва ғазаби Ман гардидааст, то ки онро аз ҳузури Худ дур андозам

32. Аз боиси тамоми шарорате ки банӣ Исроил ва банӣ Яҳудо ба амал оварданд, то ки Маро ба ғазаб оваранд, – худи онҳо, подшоҳони онҳо, мирони онҳо, коҳинони онҳо ва анбиёи онҳо, ва мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим.

33. Ва онҳо пушти худро ба Ман гардонданд, на рӯи худро; ва Ман онҳоро таълим додам, ҳар рӯз таълим додам, вале онҳо нашониданд, то панде бипазиранд.

34. Ва дар хонае ки ба номи Ман номида шудааст, чизҳои зишти худро гузоштанд, то ки онро палид созанд.

35. Ва минбарҳои Баалро дар водии Бен-Ҳиннӯм бино карданд, то ки писарон ва духтарони худро барои Мӯлик аз оташ гузаронанд, ки инро Ман нафармудаам ва ин ба ҳаёлам наомадааст, ки чунин кори зиште карда, Яҳудоро гумроҳ созанд.

36. Бинобар ин алҳол Парвардигор, Худои Исроил дар ҳақи ин шаҳр, ки шумо дар бораи он мегӯед: "Он ба дасти подшоҳи Бобил ба василаи шамшер ва қаҳтӣ ва вабо таслим шудааст", чунин мегӯяд:

37. Инак, Ман онҳоро аз ҳамаи заминҳое ки дар ғазаб ва хашм ва қаҳри бузурги Худ онҳоро ба он ҷо бадар ронда будам, ҳам хоҳам овард, ва онҳоро ба ин макон баргардонидам, дар амният сокин хоҳам кард.

38. Ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд.

39. Ва Ман ба онҳо як дил ва як роҳ хоҳам дод, то ки ба манфиати худашон ва фарзандонашон, ки баъд аз онҳо хоҳанд буд, ҳамеша аз Ман битарсанд.

40. Ва паймони ҷовидонӣ бо онҳо хоҳам баст, ки бар тибқи он аз онҳо рӯ нахоҳам гардонид, то ки ба онҳо некӣ кунам; ва тарси Худро дар дили онҳо ҷойгир хоҳам кард, то ки онҳо аз Ман дур нашаванд.

41. Ва аз некӣ кардан ба онҳо шод хоҳам шуд, ва онҳоро ба ростӣ, бо тамоми дили Худ ва бо тамоми қони Худ дар ин замин мисли ниҳоле хоҳам шинонид.

42. Зеро Парвардигор чунин мегӯяд: чунон ки тамоми ин мусибати азимро бар ин қавм овардам, ончунон Ман тамоми некиеро, ки Ман дар бораи онҳо гуфтаам, бар онҳо хоҳам овард.

43. Ва дар ин замин, ки шумо дар бораи он мегӯед: "Ин биёбони бе одам ва бе чорво аст, ки ба дасти калдониён супурда шудааст", киштзорҳо харида хоҳад шуд;

44. Киштзорҳо ба нукра харида, васиқаҳо хоҳанд навишт ва баста мӯҳр хоҳанд зад, ва шоҳидонро барои шаҳодат даъват хоҳанд намуд – дар замини Бинёмин ва дар атрофи Ерусалим, ва дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар шаҳрҳои кӯҳистон, ва дар шаҳрҳои пастӣ ва дар шаҳрҳои чанубӣ; зеро ки асирони онҳоро хоҳам баргардонид», – мегӯяд Парвардигор.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Нубувват дар бораи Подшоҳии Масех, ва иттифоқи ҷовидонӣ бо Худо.

1. ВА Ирмиё ҳанӯз дар саҳни посгоҳ маҳбус буд, ки каломи Парвардигор бори дуюм бар ӯ нозил шуда, гуфт:

2. «Парвардигоре ки ин корро мекунад, Парвардигоре ки инро ба вучуд оварда, мустаҳкам менамояд, ва номи Ӯ Парвардигор аст, чунин мегӯяд:

3. Маро бихон, ва Ман туро иҷобат хоҳам намуд, ва ба ту чизҳои бузург ва ниҳониеро, ки намедонӣ, баён хоҳам кард.

4. Зеро чунин мегӯяд Парвардигор, Худои Исроил дар бораи хонаҳои ин шаҳр ва дар бораи хонаҳои подшоҳони Яҳудо, ки барои хокрезҳо ва барои ҳарбу зарб валангор карда шудааст

5. Ба воситаи онҳое ки омадаанд, то бар зидди калдониён чангида, он хонаҳоро аз лошаҳои одамоне пур кунанд, ки Ман онҳоро дар ҳашм ва ғазаби Худ зарба задаам, ва ба сабаби тамоми шарорати онҳо рӯи Худро аз ин шаҳр пинҳон кардаам:

6. Инак, Ман ба он марҳам ва даво хоҳам бахшид, ва онҳоро шифо хоҳам дод, ва фаровонии осоиштагӣ ва ростиро ба онҳо зоҳир хоҳам сохт.

7. Ва асирони Яҳудо ва асирони Исроилро хоҳам баргардонид, ва онҳоро мисли пештара бино хоҳам кард.

8. Ва онҳоро аз тамоми гуноҳе ки пеши Ман ба амал овардаанд, пок хоҳам кард, ва ҳамаи гуноҳҳои онҳоро, ки пеши Ман ба амал овардаанд, ва ба василаи онҳо бар зидди Ман исён кардаанд, хоҳам омурзид.

9. Ва он барои Ман номи шодмонӣ, ҷалол ва шукӯҳ пеши ҳамаи халқҳои замин хоҳад буд, ки онҳо тамоми некиеро, ки Ман ба он мекунам, хоҳанд шунид, ва аз боиси тамоми он некӣ ва тамоми он озоиштагӣ ки Ман ба он мебахшам, тарсида, ба ларза хоҳанд афтод.

10. Парвардигор чунин мегӯяд: дар ин макон, ки шумо дар бораи он мегӯед: "Он вайрона аст: на одам дорад ва на чорво", яъне дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим, ки валангор гардида, на одаме доранд, на сокине ва на чорвое,

11. Боз садои шодмонӣ ва садои хурсандӣ, овози домод ва овози арӯс шунида хоҳад шуд, овози онҳое ки мегӯянд: "Парвардигори лашкарҳоро ҳамд гӯед, зеро Парвардигор некӯст, ва эҳсони Ӯ то абад аст", овози онҳое ки қурбонии шукрона ба хонаи Парвардигор меоваранд; зеро ки Ман асирони ин заминро мисли пештара хоҳам баргардонид, – мегӯяд Парвардигор.

12. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: дар ин макон, ки вайронаи бе одам ва бе чорво гардидааст, ва дар ҳамаи шаҳрҳои он боз чарогоҳҳои ҷӯпонон хоҳад буд, ки онҳо рамаҳои худро бемалол хоҳанд хобонид.

13. Дар шаҳрҳои кӯҳистон, дар шаҳрҳои пасти ва дар шаҳрҳои чанубӣ, ва дар замини Бинёмин ва дар атрофи Ерусалим ва дар шаҳрҳои Яҳудо боз рамаҳо аз зери дасти шуморандагон хоҳанд гузашт, – мегӯяд Парвардигор.

14. Инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман он каломи некро, ки дар бораи хонадони Исроил ва дар бораи хонадони Яҳудо баён намудаам, ба ҷо хоҳам овард.

15. Дар он айём ва дар он замон Ман Шоҳаи одиле барои Довуд хоҳам рӯёнид, ва Ӯ инсофу адолатро дар замин ба амал хоҳад овард.

16. Дар он айём Яҳудо наҷот хоҳад ёфт, ва Ерусалим дар амният сокин хоҳад шуд; ва ин аст номе ки бо он хонда хоҳад шуд: "Парвардигор – адолати мо".

17. Зеро ки Парвардигор чунин мегӯяд: аз Довуд касе ки бар тахти хонадони Исроил биншинад, кам нахоҳад шуд,

18. Ва аз коҳинони левизода касе ки ҳар рӯз қурбониҳои сӯхтани бароварад ва ҳадияҳои ордӣ бисӯзонад ва забҳҳо ба амал оварад, аз ҳузури Ман кам нахоҳад шуд».

19. Ва каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

20. «Парвардигор чунин мегӯяд: агар шумо тавонед паймони Маро, ки бо рӯз бастаам, ва паймони Маро, ки бо шаб бастаам, ботил намоед, ба тавре ки рӯз ва шаб дар вақти худ фаро нарасад,

21. Он гоҳ паймоне низ, ки бо бандаи Худ Довуд бастаам, ботил хоҳад шуд, ба тавре ки ӯро писаре набошад, ки бар тахти ӯ подшоҳӣ кунад, ҳамчунин паймоне ки бо коҳинони левизода, ки хизматгузори Мананд, бастаам.

22. Чунон ки лашкари осмон сонун шумор надорад, ва реги дарё аз андоза берун аст, ончунон насли бандаи Худ Довуд ва левизодагонро, ки ба Ман хизматгузори менамоянд, афзун хоҳам кард».

23. Ва каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

24. «Оё намебинӣ, ки ин қавм чӣ мегӯянд: "Он ду хонадоне ки Парвардигор баргузида буд, ӯ аз онҳо безор шудааст", ва аз қавми Ман нафрат мекунанд, гӯё ки дигар дар назари онҳо ҳалқе набошанд?

25. Парвардигор чунин мегӯяд: агар паймони Худро бо рӯз ва шаб намебастам, ва қонунҳои осмон ва заминро барқарор намекардам,

26. Он гоҳ аз насли Яъқуб ва бандаи Худ Довуд низ безор мешудам, то ки аз насли ӯ ҳокимонро барои насли Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб нагирам; зеро ки асирони онҳоро хоҳам баргардонид ва бар онҳо раҳм хоҳам кард».

БОБИ СИҶО ЧОРУМ

Ба Сидқие пешгӯӣ карда шуд, ки ба зудӣ ба асирӣ меафтад.

1. КАЛОМЕ ки аз ҷониби Парвардигор дар замоне ки Набукаднесар подшоҳи Бобил ва тамоми лашкари ӯ, ва ҳамаи мамлакатҳои замин, ки зердасти ӯ буданд, ва ҳамаи қавмҳо бар зидди Ерусалим ва бар зидди ҳамаи шаҳрҳои он меҷангиданд, бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

2. «Парвардигор, Худои Исроил чунин мегӯяд: бирав ва Сидқие подшоҳи Яҳудоро хитоб намо ва ба ӯ бигӯӣ: "Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман ин шаҳро ба дасти подшоҳи Бобил месупорам, ва ӯ онро ба оташ хоҳад сӯзонид;

3. Ва Ту аз дасти ӯ раҳо нахоҳӣ шуд, балки дастгир гардида, ба дасти ӯ супурда хоҳӣ шуд, ва чашмони ту чашмони подшоҳи Бобилро хоҳад дид, ва даҳони ӯ бо даҳони ту гуфтугӯ хоҳад кард, ва ту ба Бобил хоҳӣ рафт".
4. Аммо каломи Парвардигорро бишнавар, эй Сидқиё подшоҳи Яҳудо! Парвардигор дар бораи ту чунин мегӯяд: ту ба дами шамшер нахоҳӣ мурд;
5. Ту дар осоиштагӣ хоҳӣ мурд, ва чунон ки барои падарони ту, – барои подшоҳоне ки пеш аз ту буданд, – моддаҳои хушбӯӣ сӯзониданд, ончунон барои ту хоҳанд сӯзонид ва барои ту навҳа карда, хоҳанд гуфт: "Э вой хоча!", зеро ки ин суҳанро Ман гуфтам, – мегӯяд Парвардигор».
6. Ва Ирмиёи набӣ ҳамаи ин суҳанонро ба Сидқиё подшоҳи Яҳудо дар Ерусалим гуфт.
7. Дар ин миён лашкари подшоҳи Бобил бар зидди Ерусалим ва бар зидди ҳамаи шаҳрҳои боқимондаи Яҳудо, яъне бар зидди Локиш ва Азеқо мечангиданд, зеро ки аз шаҳрҳои ҳисордори Яҳудо фақат ҳамин шаҳрҳо боқӣ монда буданд.
8. Каломе ки аз ҷониби Парвардигор бар Ирмиё нозил шуд, баъд аз он ки подшоҳ Сидқиё бо тамоми қавме ки дар Ерусалим буданд, паймон баст, ки озодӣ эълон намоянд,
9. То ки ҳар кас ғуломи ибрии худ ва ҳар кас канизи ибрияи худро ба озодӣ ҷавоб диҳад, ва ҳеч кас барои яҳудии бародари худ ғулом набошад.
10. Ва ҳамаи мирон ва тамоми қавме ки ба ин паймон шарик шуданд, итоат карданд ба он ки ҳар кас ғуломи худ ва ҳар кас канизи худро ба озодӣ ҷавоб диҳад, ва дигар ғуломе надошта бошад, – ва онҳо итоат карданд ва ҷавоб доданд.
11. Валекин баъд аз ин онҳо аз фикри худ гашта, ғуломон ва канизонеро, ки ба озодӣ ҷавоб дода буданд, баргардониданд, зердаст карданд, то ки ғулом ва каниз бошанд.
12. Ва каломи Парвардигор бар Ирмиё аз ҷониби Парвардигор нозил шуда, гуфт:
13. «Парвардигор, Худои Исроил чунин мегӯяд: Ман бо падарони шумо дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овардам, паймон баста, гуфтам:
14. "Дар соли ҳафтум, ки соли охири аст, ҳар яке аз шумо бародари ибрии худро, ки худро ба ту фурӯхта бошад, ҷавоб диҳед: бигзор ӯ назди ту шаш сол ғулом бошад, ва баъд аз он ӯро аз пеши

худ ба озодӣ ҷавоб деҳ"; вале падарони шумо Маро нашниданд, ва гӯши худро ҳам накарданд.

15. Ва алҳол шумо ручӯъ намуда, он чиро, ки дар назари Ман ҳаққонист, ба амал овардед: ҳар кас барои ёри худ озодӣ эълон намуд, ва дар ҳузури Ман, дар хонае ки ба номи Ман номида шудааст, паймон бастед;

16. Вале аз фикри худ гашта, номи Маро хор доштед, ва ҳар кас ғуломи худ ва ҳар кас канизи худро, ки ба дилхоҳи онҳо ба озодӣ ҷавоб дода будед, баргардонида, онҳоро зердаст кардед, то ки барои шумо ғулом ва каниз бошанд.

17. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: шумо Маро нашнидед дар бораи он ки ҳар кас барои бародари худ ва ҳар кас барои ёри худ озодӣ эълон намояд; пас, инак Ман, – мегӯяд Парвардигор, – барои шумо озодиро сӯи шамшер, вабо ва қаҳтӣ эълон хоҳам кард, ва шуморо барои ҳамаи мамлакатҳои замин ба даҳшат табдил хоҳам дод;

18. Ва таслим хоҳам намуд касонеро, ки паймони Маро поймол карданд ва ба ҷо наоварданд суханони паймонеро, ки ба ҳузури Ман ба василаи гӯсолае бастанд, ки онро ду пора карданд ва аз миёни пораҳои он гузаштанд,

19. Яъне мирони Яҳудо ва мирони Ерусалим, хочасароён ва коҳинон ва тамоми қавми заминро, ки аз миёни пораҳои гӯсола гузаштанд, –

20. Онҳоро ба дасти душманонашон ва ба дасти толибони ҷонашон таслим хоҳам намуд, ва ҷасадҳои хӯроки мурғони осмон ва ҳайвоноти замин хоҳад шуд.

21. Ва Сидқие подшоҳи Яҳудо ва мирони ўро ба дасти душманонашон ва толибони ҷонашон, ва ба дасти лашкари подшоҳи Бобил, ки аз назди шумо ақиб нишастаанд, таслим хоҳам намуд.

22. Инак, Ман амр мефармоям, – мегӯяд Парвардигор, – ва онҳоро сӯи ин шаҳр бармегардонам, ва онҳо ба муқобили он ҷангида, онро забт хоҳанд кард, ва онро ба оташ хоҳанд сӯзонид; ва шаҳрҳои Яҳудоро биёбони ғайримаскун хоҳам гардонид».

БОБИ СИЮ ПАНЦУМ

Итоати Рекобиён ҳамчун намунаи ибрат барои яҳудиён оварда мешавад.

1. КАЛОМЕ ки аз чониби Парвардигор дар айёми Ехӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:
2. «Ба хонаи Рекобиён бирав ва бо онҳо гуфтугӯ намо, ва онҳоро ба хонаи Парвардигор, ба яке аз ҳучраҳои он биёр, ва ба онҳо шароб бинӯшон».
3. Ва ман Еазанё ибни Ирмиё ибни Ҳавасинё, ва бародаронаш, ва ҳамаи писаронаш, ва тамоми аҳли хонаводаи Рекобиёро гирифтам,
4. Ва онҳоро ба хонаи Парвардигор, ба ҳучраи писарони Ҳонон ибни Йигдалёи марди Худо овардам, ки он назди ҳучраи мирон, болои ҳучраи Маасеё ибни Шаллуми посбони даромадгоҳ мебошад;
5. Ва пеши писарони хонаводаи Рекобиён кӯзаҳои пур аз шароб ва косахоро монда, ба онҳо гуфтам: «Шароб нӯшед».
6. Вале онҳо гуфтанд: «Мо шароб наменӯшем, зеро ки падарамон Йӯнодоб ибни Рекоб ба мо амр фармуда, гуфтааст: "Шумо ва писарони шумо то абад шароб нанӯшед,
7. Ва хонаҳо бино накунед, ва тухм кишт нанамоед, ва ток нашинонед, ва соҳиби он чизҳо набошед, балки тамоми айёми худ хайманишин шавед, то бар рӯи замин ки шумо дар он мусофират менамоед, рӯзҳои бисёр зиндагӣ кунед".
8. Ва мо ба овози падарамон Йӯнодоб ибни Рекоб, дар ҳар чи ба мо амр фармудааст, итоат намуда, тамоми айёми худ шароб нанӯшидем, – худамон, занонамон, писаронамон ва духтаронамон,
9. Ва хонаҳо барои иқомати худ бино накардем, ва мо тоқзор ва киштгоҳ ва зироат надорем,
10. Ва дар хаймаҳо сукунат дорем, ва ҳар он чи падарамон Йӯнодоб ба мо амр фармудааст, ба он итоат менамоем ва мувофиқи он амал мекунем.
11. Ва ҳангоме ки Набукаднесар подшоҳи Бобил ба ин замин омад, мо ба худ гуфтем: "Биёед, аз дасти лашкари калдониён ва аз дасти лашкари арамиён ба Ерусалим биравем", – ва инак мо дар Ерусалим сокин шудаем».
12. Ва каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:
13. «Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: бирав ва ба мардони Яҳудо ва ба сокинони Ерусалим бигӯй: оё шумо сабақ намегиред, то ки ба суханони Ман гӯш диҳед? – мегӯяд Парвардигор.
14. Суханони Йӯнодоб ибни Рекоб, ки ба писаронаш амр фармуд, ки шароб нанӯшанд, ба ҷо оварда мешавад, ва онҳо то имрӯз наменӯшанд, зеро ки ба амри падари худ гӯш мекунанд; вале Ман

ба шумо гуфтам, ҳар рӯз аз субҳидам сухан рондам, ва шумо ба Ман гӯш надодед.

15. Ва ҳамаи бандагони Худ – анбиёро назди шумо фиристодам, ҳар рӯз аз субҳидам фиристода, гуфтам: "Лутфан, ҳар яке аз шумо аз роҳи бади худ гашта, аъмоли худро ислоҳ намоед, ва аз пайи худоёни бегона рафта, онҳоро ибодат накунед, то бар замине ки ба шумо ва падаронатон додаам, сукунат кунед", вале шумо гӯши худро ҳам накардед ва Маро нашнидед.

16. Зеро писарони Йӯнодоб ибни Рекоб амри падари худро, ки ба онҳо фармудааст, ба ҷо меоваранд, вале ин қавм ба Ман гӯш намедиханд.

17. Бинобар ин Парвардигор, Худои лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман бар Яҳудо ва бар ҳамаи сокинони Ерусалим тамоми он мусибатро, ки дар ҳаққи онҳо баён намудаам, хоҳам овард, чунки Ман ба онҳо гуфтам, вале онҳо нашниданд, ва Ман онҳоро хондам, вале онҳо ҷавоб надоданд».

18. Ва Ирмиё ба аҳли хонаводаи Рекобиён гуфт: «Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: азбаски шумо ба амри падари худ Йӯнодоб гӯш додед ва тамоми аҳкоми ӯро риоя кардед, ва ҳар он чи ӯ фармудааст, ба ҷо овардед,

19. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: аз Йӯнодоб ибни Рекоб касе ки ҳамеша ба ҳузури Ман меистода бошад, кам нахоҳад шуд».

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Тӯмор бо суханони Ирмиё ба ҳузури подшоҳ, Еҳӯёқим нобуд карда шуд.

1. ВА дар соли чоруми Еҳӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо воқеъ шуд, ки ин калом аз ҷониби Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

2. «Тӯмори китобат барои худ бигир ва ҳамаи суханонero, ки Ман дар бораи Исроил ва дар бораи ҳамаи халқҳо ба ту гуфтаам, аз рӯзе ки ба ту сухан рондаам, яъне аз айёми Йӯшиё то имрӯз, дар он бинавис.

3. Шояд, хонадони Яҳудо тамоми мусибатеро, ки Ман мехоҳам бар онҳо оварам, бишнаванд, то ки ҳар яке аз роҳи бади худ баргарданд, ва Ман маъсият ва гуноҳи онҳоро биомурзам».

4. Ва Ирмиё Борух ибни Нериёро даъват намуд, ва Борух аз забони Ирмиё ҳамаи суханони Парвардигорро, ки ба ӯ гуфта буд, дар тӯмори китобат бинавишт.
5. Ва Ирмиё ба Борух амр фармуда, гуфт: «Ман маҳбус ҳастам ва наметавонам ба хонаи Парвардигор биёям;
6. Пас, ту бирав ва суханони Парвардигорро, ки аз забони ман дар тӯмор навиштаӣ, дар хонаи Парвардигор дар рӯзи рӯзадорӣ дар гӯши тамоми қавм бихон, ҳамчунин дар гӯши ҳамаи яҳудиёне ки аз шаҳрҳои худ омаданд, онҳоро бихон;
7. Шояд, онҳо ба ҳузури Парвардигор истиғоса баранд ва ҳар яке аз роҳи бади худ баргарданд, зеро хашму ғазабе ки Парвардигор дар бораи ин қавм баён намудааст, бузург аст».
8. Ва Борух ибни Нериё ҳар он чиро, ки Ирмиёи набӣ ба ӯ фармуда буд, то ки суханони Парвардигорро аз он тӯмор дар хонаи Парвардигор бихонад, ба ҷо овард.
9. Ва дар соли панҷуми Ехӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо воқеъ шуд, ки дар моҳи нӯҳум тамоми қавме ки дар Ерусалим буданд, ва тамоми қавме ки аз шаҳрҳои Яҳудо ба Ерусалим омаданд, ба ҳузури Парвардигор рӯза эълон карданд.
10. Ва Борух суханони Ирмиёро аз он тӯмор дар хонаи Парвардигор, дар ҳучраи Ҷамарё ибни Шофони котиб, дар саҳни боло, дар даҳани дарвозаи нави хонаи Парвардигор, дар гӯши тамоми қавм хонд.
11. Ва Михой ибни Ҷамарё ибни Шофон ҳамаи суханони Парвардигорро аз он тӯмор шунид,
12. Ва ба хонаи подшоҳ, ба ҳучраи котиб фурӯд омад, ва инак, дар он ҷо ҳамаи мирон нишаста буданд: Элишомои котиб, ва Далоё ибни Шамаё, ва Элнотон ибни Ахбӯр, ва Ҷамарё ибни Шофон, ва Сидқие ибни Ҳананё, ва ҳамаи мирон;
13. Ва Михой ҳамаи суханонро, ки шунда буд, вақте ки Борух тӯморро дар гӯши қавм хонд, ба онҳо ҳикоят кард.
14. Ва ҳамаи мирон Яҳудӣ ибни Натанё ибни Шамаё ибни Ҳабаширо назди Борух фиристоданд, ки бигӯяд: «Он тӯморро, ки дар гӯши қавм хондӣ, ба дасти худ гирифта, биё». Ва Борух ибни Нериё он тӯморро ба дасти худ гирифта, назди онҳо омад.
15. Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Бинишин ва онро дар гӯши мо бихон». Ва Борух дар гӯши онҳо хонд.
16. Ва ҳангоме ки онҳо ҳамаи он суханонро шунданд, бо ҳарос ба ҳамдигар нигаристанд, ва ба Борух гуфтанд: «Мо ҳамаи ин суханонро албатта ба подшоҳ нақл хоҷем намуд».

17. Ва ба Борух савол дода, гуфтанд: «Ба мо бигӯй, ки ҳамаи ин суҳанонро чӣ гуна аз забони ӯ навиштӣ?»
18. Ва Борух ба онҳо гуфт: «Ӯ аз забони худ ба ман ҳамаи ин суҳанонро хонд, ва ман бо сиёҳӣ дар тӯмор навиштам».
19. Ва мирон ба Борух гуфтанд: «Рафта, ту ва Ирмиё пинҳон шавед, то касе надонад, ки шумо кучод».
20. Ва тӯморро дар ҳучраи Элишомои котиб гузошта, ба қасри подшоҳ рафтанд ва ҳамаи он суҳанонро дар гӯши подшоҳ нақл карданд.
21. Ва подшоҳ Яҳудиरो фиристод, ки тӯморро биёрад, ва ӯ онро аз ҳучраи Элишомои котиб овард, ва онро Яҳудӣ дар гӯши подшоҳ ва дар гӯши ҳамаи мироне ки назди подшоҳ истода буданд, хонд.
22. Ва подшоҳ дар моҳи нӯҳум дар хонаи зимистонӣ нишаста буд, ва дар пеши ӯ манқали оташ месӯхт.
23. Ва чун Яҳудӣ се-чор сутунро хонда тамои мекард, подшоҳ бо кордчаи китобат онро бурида мегирифту дар оташи манқал меандоخت, то даме ки тамои он тӯмор дар оташи манқал сӯзонид шуд.
24. Вале подшоҳ ва ҳамаи бандагонаш, ки ҳамаи ин суҳанонро шуниданд, натарсиданд ва чомаҳои худро чок назаданд,
25. Ва ҳарчанд Элнотон ва Далоё ва Чамарё аз подшоҳ илтимос карданд, ки тӯморро насӯзонад, ӯ ба онҳо гӯш надод.
26. Ва подшоҳ ба Ерахмеили шоҳзода ва Сароё ибни Азриил ва Шелем ё ибни Абдаил амр фармуд, ки Борухи котиб ва Ирмиёи набиро дастгир кунанд, вале Парвардигор онҳоро пинҳон кард.

Тӯмор аз нав навишта шуд.

27. Ва баъд аз он ки подшоҳ тӯмор ва суҳанонро, ки Борух аз забони Ирмиё навишта буд, сӯзонид, каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:
28. «Барои худ аз нав тӯмори дигаре бигир ва ҳамаи суҳанони пештараро, ки дар тӯмори яқум буд, ва онро Еҳӯёқим подшоҳи Яҳудо сӯзонид, дар он бинавис.
29. Ва ба Еҳӯёқим подшоҳи Яҳудо бигӯй: Парвардигор чунин мегӯяд: ту ин тӯморро сӯзонид, гуфтӣ: чаро ту дар он чунин навиштӣ: "Подшоҳи Бобил ҳатман хоҳад омад ва ин заминро валангор карда, одамон ва ҳайвонотро аз он барҳам хоҳад зад" ?

30. Бинобар ин Парвардигор дар бораи Ехӯёқим подшоҳи Яҳудо чунин мегӯяд: ўро касе нахоҳад буд, ки бар тахти Довуд биншинад, ва часади ў дар гармои рӯз ва сармои шаб партофта хоҳад шуд.

31. Ва ў ва насли ў ва бандағони ўро Ман барои гуноҳашон чазо хоҳам дод, ва бар онҳо ва бар сокиноки Ерусалим ва бар мардони Яҳудо тамоми он мусибатро, ки дар ҳаққи онҳо баён намудаам, хоҳам овард, чунки онҳо гӯш надоданд».

32. Ва Ирмиё тӯмори дигаре гирифта, ба Борух ибни Нериёи котиб дод, ва ў ҳамаи суханони тӯмореро, ки Ехӯёқим подшоҳи Яҳудо ба оташ сӯзонида буд, аз забони Ирмиё дар он бинавишт, ва боз бар онҳо суханони бисёре монанди онҳо илова карда шуд.

БОБИ СИЮ ҲАФТУМ

Ирмиё дар замони подшоҳ Сидқие дар бандихона андохта шуд.

1. ВА ба ҷои Конё ибни Ехӯёқим подшоҳ Сидқие ибни Йўшиё, ки ўро Набукаднесар подшоҳи Бобил бар замини Яҳудо ба подшоҳӣ бардошта буд, подшоҳӣ кард.

2. Ва ў ва бандағони ў ва қавми замин ба суханони Парвардигор, ки ба воситаи Ирмиёи набӣ гуфта буд, гӯш надоданд.

3. Ва подшоҳ Сидқие Еҳукал ибни Шелемё ва Сафанё ибни Маасёеи коҳинро назди Ирмиёи набӣ фиристод, ки бигӯянд: «Лутфан, барои мо пеши Парвардигор Худои мо дуо бигӯй».

4. Ва Ирмиё дар миёни қавм даробаро дошт, чунки ўро ҳанӯз дар зиндон наандохта буданд.

5. Ва лашкари фиръавн аз Миср берун омаданд, ва калдониёне ки Ерусалимро мусаххар карда буданд, овозаи омад-омади онҳоро шунида, аз Ерусалим ақиб нишастанд.

6. Ва каломи Парвардигор бар Ирмиёи набӣ нозил шуда, гуфт:

7. «Парвардигор, Худои Исроил чунин мегӯяд: ба подшоҳи Яҳудо, ки шуморо назди ман фиристодааст, то аз ман илтимос кунед, чунин бигӯед: инак, лашкари фиръавн, ки ба ёрман дии шумо берун омадаанд, ба замини худ, ба Миср хоҳанд баргашт.

8. Ва калдониён бозгашта, бар зидди ин шаҳр ҷанг хоҳанд кард, ва онро забт намуда, ба оташ хоҳанд сӯзонид.

9. Парвардигор чунин мегӯяд: худро фирефта карда, нагӯед, ки "калдониён аз пеши мо ҳатман хоҳанд рафт", зеро ки онҳо нахоҳанд рафт.

10. Агар шумо ҳатто тамоми лашкари калдониёнро, ки бар зидди шумо мечанганд, торумор мекардед, ба тавре ки аз онҳо фақат маҷрӯҳон боқӣ мемонданд, дар он сурат ҳам онҳо ҳар яке аз хаймаҳои худ бархоста, ин шаҳрро ба оташ месӯзониданд».

11. Ва воқеъ шуд вақте ки лашкари калдониён аз боиси лашкари фиръавн ақиб менишастанд,

12. Ирмиё аз Ерусалим берун омад, то ки ба замини Бин ёмин биравад ва дар он ҷо ҳиссаи худро аз миёни қавм бигирад.

13. Ва ҳангоме ки ӯ ба дарвозаи Бинёмин расид, дар он ҷо сардори посбонон, ки Ирмиё ибни Шелем ё ном дошт, Ирмиёи набиरो дастгир карда, гуфт: «Ту мехоҳӣ ба калдониён таслим шавӣ!»

14. Ва Ирмиё гуфт: «Дурӯғ мегӯӣ! Ман намехоҳам ба калдониён таслим шавам!» Вале вай ба ӯ гӯш надод; ва Ирмиё Ирмиёро дастгир карда, назди мирон овард.

15. Ва мирон бар Ирмиё хашм гирифта, ӯро заданд; ва ӯро дар хонаи Еҳўнотони котиб ба бандихона андохтанд, зеро ки онро ба ҳабсхона табдил дода буданд.

16. Ва Ирмиё дар зиндони зеризаминӣ ба яке аз ҳучраҳо дохил шуд, ва дар он ҷо Ирмиё рӯзҳои бисёр нишаст.

17. Ва подшоҳ Сидқие кас фиристода, ӯро овард, ва подшоҳ дар хонаи худ ба таври ниҳонӣ аз ӯ пурсида, гуфт: «Оё каломе аз ҷониби Парвардигор ҳаст?» Ва Ирмиё гуфт: «Ҳаст», ва гуфт: «Ту ба дасти подшоҳи Бобил супурда хоҳӣ шуд».

18. Ва Ирмиё ба подшоҳ Сидқие гуфт: «Ман пеши ту, ва пеши бандағони ту, ва пеши ин қавм чӣ гуноҳ кардам, ки маро дар зиндон андохтед?»

19. Ва анбиёи шумо кучоянд, ки ба шумо нубувват намуда гуфта буданд: "Подшоҳи Бобил ба муқобили шумо ва ба муқобили ин замин нахоҳад омад"?

20. Ва акнун, эй хоҷаам подшоҳ, бишнав: бигзор истифосаи ман пеши ту мақбул афтад, ва ту маро ба хонаи Еҳўнотони котиб барнагардон, то ки ман дар он ҷо намирам».

21. Ва подшоҳ Сидқие амр фармуд, ва Ирмиёро дар саҳни посгоҳ бандӣ карданд, ва ҳар рӯз ба ӯ аз растаи нонвоён якто нон медоданд, то вақте ки тамоми нон аз шаҳр тамош шуд. Ва Ирмиё дар саҳни посгоҳ монд.

БОБИ СИЮ ҲАШТУМ

Ирмиё дар чоҳ. ӯ ба подшоҳ машварат медиҳад, ки ба душман муқобилият накунад.

1. Ва Шафат ё ибни Матгон ва Чадал ё ибни Пашхур ва Юхал ибни Шелем ё ва Пашхур ибни Малкиё суханони Ирмиёро шуниданд, ки ба тамоми қавм рӯ оварда, мегуфт:
2. «Парвардигор чунин мегӯяд: касе ки дар ин шаҳр бимонад, аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо хоҳад мурд; ва ҳар кӣ назди калдониён биравад, хоҳад зист, ва ҷонаш барои вай ғанимат гардида, зинда хоҳад монд.
3. Парвардигор чунин мегӯяд: ин шаҳр ҳатман ба дасти лашкари подшоҳи Бобил супурда хоҳад шуд, ва ӯ онро забт хоҳад кард».
4. Ва мирон ба подшоҳ гуфтанд: «Бигзор ин шахс ба қатл расонида шавад, зеро дастҳои чанговаронеро, ки дар ин шаҳр боқӣ мондаанд, ва дастҳои тамоми қавмро суст мекунад, чунки чунин суханро ба онҳо мегӯяд; зеро ин шахс барои ин қавм осоиштагиро не, балки мусибатро металабад».
5. Ва подшоҳ Сидкиё гуфт: «Инак, ӯ дар дасти шумост, зеро ки подшоҳ бар хилофи шумо наметавонад коре кунад».
6. Ва Ирмиёро гирифта, дар чоҳи Малкиёи писари подшоҳ, ки дар саҳни посгоҳ буд, андохтанд, ва Ирмиёро бо таноб фурӯд оварданд, ва дар чоҳ об набуд, балки лӯш буд, ва Ирмиё дар лӯш ғӯтид.
7. Ва Абдумалики Ҳабашӣ, ки дар хонаи подшоҳ хочасарой буд, шунид, ки Ирмиёро дар чоҳ андохтаанд; ва подшоҳ назди дарвозаи Бинёмин нишаста буд.
8. Ва Абдумалик аз хонаи подшоҳ берун омад ва ба подшоҳ рӯ оварда, гуфт:
9. «Эй хоҷаам подшоҳ! Ин одамон бо ҳар чи дар ҳаққи Ирмиёи набӣ карда, ӯро дар чоҳ андохтаанд, шарирона амал намудаанд, ва ӯ он ҷо аз гуруснагӣ хоҳад мурд, зеро ки дар шаҳр дигар нон нест».
10. Ва подшоҳ ба Абдумалики Ҳабашӣ амр фармуда, гуфт: «Сӣ нафар аз ин ҷо ҳамроҳи худ бигир ва Ирмиёи набиро, пеш аз он ки бимирад, аз чоҳ берун овар».
11. Ва Абдумалик одамонро ҳамроҳи худ гирифт, ва дар хонаи подшоҳ ба таҳхонаи хазина даромад, ва аз он ҷо латтапораҳо ва либосҳои кӯҳнаро гирифт, ва бо таноб онҳоро назди Ирмиё дар чоҳ фурӯд овард.

12. Ва Абдумалики Ҳабашӣ ба Ирмиё гуфт: «Ин латтапораҳо ва либоси кӯҳнаро зери кӯлтуқат аз таги таноб бимон». Ва Ирмиё ҳамин тавр кард.
13. Ва Ирмиёро бо таноб кашиданд, ва ўро аз чоҳ берун оварданд, ва Ирмиё дар саҳни постоҳ монд.
14. Ва подшоҳ Сидқиё кас фиристода, Ирмиёи набиरो ба воситаи даромадгоҳи сеюме ки дар хонаи Худо буд, назди худ оваронид; ва подшоҳ ба Ирмиё гуфт: «Ман аз ту чизе мепурсам, аз ман ҳеҷ чизро пинҳон надор».
15. Ва Ирмиё ба Сидқиё гуфт: «Агар ба ту бигӯям, ту, охир, маро хоҳӣ кушт, ва агар машварате ба ту бидиҳам, ту, охир, маро нахоҳӣ шунид!»
16. Ва подшоҳ Сидқиё ба таври ниҳонӣ ба Ирмиё қасам хӯрда, гуфт: «Ба ҳаёти Парвардигоре ки барои мо ин ҷонро офаридааст, қасам ки ман туро нахоҳам кушт ва ба дасти ин одамоне ки толиби ҷони ту ҳастанд, нахоҳам супурд».
17. Ва Ирмиё ба Сидқиё гуфт: «Парвардигор, Худои лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: агар ту назди мирони подшоҳи Бобил берун оӣ, ҷони ту зинда хоҳад монд, ва ин шаҳр ба оташ сӯзонида нахоҳад шуд, ва ту ва аҳли хонаи ту хоҳед зист;
18. Ва агар назди мирони подшоҳи Бобил берун наоӣ, ин шаҳр ба дасти калдониён супурда хоҳад шуд, ва онҳо онро ба оташ хоҳанд сӯзонид, ва ту аз дасти онҳо раҳо нахоҳӣ шуд».
19. Ва подшоҳ Сидқиё ба Ирмиё гуфт: «Ман аз яҳудиёне ки назди калдониён гурехтаанд, метарсам: мабодо маро ба дасти онҳо супоранд, ва онҳо маро таҳқир намоянд».
20. Ва Ирмиё гуфт: «Нахоҳанд супурд; дар он чи ман ба ту мегӯям, овози Парвардигорро бишна, ва барои ту некӯ хоҳад буд, ва ҷонат зинда хоҳад монд.
21. Вале агар ту аз берун омадан сар тобӣ, ин аст каломе ки Парвардигор ба ман зоҳир намуд:
22. "Инак, ҳамаи заноне ки дар хонаи подшоҳи Яхудо боқӣ мондаанд, назди мирони подшоҳи Бобил бурда хоҳанд шуд, ва онҳо хоҳанд гуфт: дӯстонат туро иғво андохта, бар ту ғолиб омаданд; пойҳои ту дар ботлоқ ғӯтидааст, онҳо ақиб рафтаанд.
23. Ва ҳамаи занонат ва фарзандонатро назди калдониён хоҳанд баровард, ва ту аз дасти онҳо халосӣ нахоҳӣ ёфт, зеро ки ба дасти подшоҳи Бобил хоҳӣ афтод, ва ин шаҳр ба оташ сӯзонида хоҳад шуд"».

24. Ва Сидқиё ба Ирмиё гуфт: «Бигзор ҳеч кас аз ин суханон воқиф нашавад, ва он гоҳ ту нахоҳӣ мурд;
25. Вале агар мирон бишнаванд, ки бо ту гуфтугӯ кардаам, ва назди ту омада, ба ту бигӯянд: "Лутфан, он чиро, ки ба подшоҳ гуфтӣ, ва он чиро, ки подшоҳ ба ту гуфт, ба мо бигӯй, онро аз мо пинҳон надор, то ки туро ба қатл нарасонем", –
26. Пас ба онҳо бигӯй: "Ман истиғосаи худро ба ҳузури подшоҳ баён намудам, то ки маро ба хонаи Еҳўнотон бар нагардонад, ки дар он ҷо бимирам"».
27. Ва ҳамаи мирон назди Ирмиё омада, аз ӯ пурсиданд, ва ӯ бар тибқи ҳамаи ин суханоне ки подшоҳ амр фармуда буд, ба онҳо гуфт, ва онҳо дигар чизе нагуфта, ӯро ба ҳоли худ гузоштанд, чунки аз мусоҳибаи ӯ вукуф наёфтанд.
28. Ва Ирмиё то рӯзи забт гардидани Ерусалим дар саҳни посгоҳ монд. Ва Ерусалим забт гардид.

БОБИ СИЮ НҲУМ

Ба таври қатъӣ ба асирӣ рафтани Яҳудо.

Сидқиё кӯр карда, ба асирӣ бурда шуд.

1. ДАР соли нӯхуми Сидқиё подшоҳи Яҳудо, дар моҳи даҳум, Набукаднесар подшоҳи Бобил ва тамоми лашкари ӯ назди Ерусалим омада, онро муҳосира карданд.
2. Дар соли ёздаҳуми Сидқиё, дар моҳи чорум, дар рӯзи нӯхуми моҳ, ҳисори шаҳр раҳна карда шуд.
3. Ва ҳамаи мирони подшоҳи Бобил омада, дар дарвозаи миёна ҷойгир шуданд, чунончи: Нерчал Саръэсер, Самҷар-Небу, сардори хочасароён Сарсеким, сардори маҷусиён Нерчал Саръэсер ва ҳамаи мирони дигари подшоҳи Бобил.
4. Ва ҳангоме ки Сидқиё подшоҳи Яҳудо ва ҳамаи ҷанговарон онҳоро диданд, гурехта, бо роҳи боғи подшоҳ аз дарвозае ки дар миёни ду ҳисор буд, шабона аз шаҳр берун рафтанд; ва ӯ ба роҳи биёбон баромад.
5. Ва лашкари калдониён онҳоро таъқиб карданд; ва дар ҷӯли Ерихӯ ба Сидқиё расида гирифтанд; ва ӯро дастгир намуда, назди Набукаднесар подшоҳи Бобил ба Рибло, ки дар замини Ҳамот аст, оварданд; ва дар ҳаққи ӯ ҳукми худро эълон кард.

6. Ва подшоҳи Бобил писарони Сидқиёро дар Рибло дар пеши назари ӯ қатл кард; ва ҳамаи мирони Яҳудоро подшоҳи Бобил ба қатл расонид;
7. Ва чашмони Сидқиёро кӯр кард; ва ӯро занҷирбанд намуд, то ки ӯро ба Бобил барад.
8. Ва хонаи подшоҳ ва хонаҳои қавмро калдониён ба оташ сӯзониданд, ва ҳисорҳои Ерусалимро хароб карданд.
9. Ва бақияи қавмро, ки дар шаҳр монда буданд, ва гурезпоёнро, ки ба тарафи ӯ гузашта буданд, ва бақияи қавмро, ки монда буданд, сардори посбонони шахсии ӯ – Набузаръадон – ба Бобил ба асирий бурд.
10. Вале бенавоёни қавмро, ки ҳеҷ чиз надоштанд, сардори посбонон Набузаръадон дар замини Яҳудо вогузошт, ва ҳамон рӯз ба онҳо тоқзорҳо ва киштзорҳо дод.
11. Ва дар бораи Ирмиё Набукаднесар подшоҳи Бобил ба сардори посбонон Набузаръадон амр фармуда, гуфт:
12. «Ҷӯро бигир, ва бар ӯ назари некӯ бикун, ва ба ӯ ҳеҷ осебе нарасон, балки ҳар чи ба ту бигӯяд, барояш ба амал овар».
13. Ва сардори посбонон Набузаръадон, ва сардори ҳочасароён Набушазбон, ва сардори маҷусиён Нерчал Саръэсер, ва тамоми ақобири подшоҳи Бобил кас фиристоданд,
14. Ва фиристода, Ирмиёро аз саҳни посгоҳ гирифтанд, ва ӯро ба Чадалё ибни Аҳиқом ибни Шофон супурданд, то ки ба хонааш барад; ва ӯ дар миёни қавм сокин шуд.
15. Ва бар Ирмиё, ҳангоме ки ӯ дар саҳни посгоҳ маҳбус буд, каломи Парвардигор нозил шуда, гуфт:
16. «Бирав ва ба Абдумалики Ҳабашӣ бигӯй: "Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман суҳанони Худро дар бораи ин шаҳр ба бадӣ иҷро менамоям ва на ба некӣ; ва онҳо дар он рӯз дар пеши назари ту ба амал хоҳад омад;
17. Вале туро дар он рӯз раҳо хоҳам кард, – мегӯяд Парвардигор, – ва ба дасти касоне ки ту аз онҳо метарсӣ, супурда нахоҳӣ шуд,
18. Зеро ки туро ҳатман халосӣ хоҳам дод, ва ту ба дами шамшер нахоҳӣ афтод, ва қонат барои ту ғанимат хоҳад гардид, чунки ту ба Ман таваккал кардӣ, – мегӯяд Парвардигор"».

БОБИ ЧИЛУМ

Ирмиё дар Яҳудо назди Чадалёи воли мемонад.

1. КАЛОМЕ ки бар Ирмиё аз чониби Парвардигор нозил шуд, баъд аз он ки сардори посбонон Набузаръадон ўро аз Ромо озод кард, ҳангоме ки ўро дар ҳолате гирифт, ки дар миёни ҳамаи асирони Ерусалим ва Яҳудо, ки ба Бобил ронда мешуданд, бо занҷирҳо бафта шуда буд.
2. Ва сардори посбонон Ирмиёро гирифта, ба ў гуфт: «Парвардигор Худои ту ин мусибатро дар бораи ин макон баён намудааст,
3. Ва Парвардигор онро оварда, гуфтаи Худо иҷро кардааст, чунки шумо ба ҳузури Парвардигор гуноҳ кардаед ва ба овози Ў гӯш надодаед, ба ин сабаб ин мусибат бар шумо омадааст.
4. Пас инак, ман туро имрӯз аз занҷирҳое ки бар дастҳои туст, озод мекунам: агар хоҳӣ, ки бо ман ба Бобил биёӣ, – биё, ва ман дар ҳақиқи ту ғамхорӣ хоҳам кард; ва агар нахоҳӣ, ки бо ман ба Бобил биёӣ, ин ҷо бимон. Инак, тамоми замин пеши туст: ҳар кучо, ки бихоҳӣ, ва ҳар кучо, ки ба ту маъқул бошад биравӣ, – ба он ҷо бирав».
5. Ва ҳанӯз ў ҷавобе нагардонда буд, ки вай гуфт: «Назди Чадалё ибни Аҳиқом ибни Шофон, ки ўро подшоҳи Бобил бар шаҳрҳои Яҳудо воли таъин намудааст, баргард ва бо ў дар миёни қавм сокин шав, ё ҳар кучо, ки ба ту маъқул бошад биравӣ, – бирав». Ва сардори посбонон ба ў хӯрокворӣ ва инъом дода, ўро ҷавоб дод.
6. Ва Ирмиё назди Чадал ё ибни Аҳиқом ба Мисфо омада, бо ў дар миёни қавме ки дар мамлакат боқӣ монда буданд, сокин шуд.
7. Ва чун ҳамаи лашкарбошиҳое ки дар саҳро буданд, – худашон ва одамонашон, – шуниданд, ки подшоҳи Бобил Чадалё ибни Аҳиқомро дар мамлакат воли таъин намудааст, ва мардону занону кӯдакон, яъне бенавоёни мамлакатро аз байни онҳое ки ба Бобил бурда нашудаанд, ба ў супурдааст, –
8. Онҳо назди Чадал ё ба Мисфо омаданд, чунончи: Исмоил ибни Натанё, ва Йӯҳонон ва Йӯнотон писарони Қореаҳ, ва Сароё ибни Танҳумет, ва писарони Эйфои Натӯфотӣ, ва Езанё ибни Маахотӣ, – худашон ва одамонашон.
9. Ва Чадал ё ибни Аҳиқом ибни Шофон ба онҳо ва одамонашон қасам хӯрда гуфт: «Аз бандагӣ кардан ба калдониён натарсед, дар замин сокин шавед, ва ба подшоҳи Бобил бандагӣ намоед, ва барои шумо хуб хоҳад шуд;
10. Ва ман инак дар Мисфо хоҳам буд, то ба ҳузури калдониёне ки назди мо меоянд, биистам; вале шумо шароб ва мевачот ва равған

чамъ оварда, дар зарфҳои худ захира кунед, ва дар шаҳрҳои худ, ки онҳоро ишғол намудаед, сокин шавед».

11. Ва чун ҳамаи яҳудиёне ки дар Мӯоб ва дар миёни банӣ Аммуън ва дар Адӯм ва дар ҳамаи кишварҳо буданд, шуниданд, ки подшоҳи Бобил як қисми Яҳудоро вогузоштааст ва бар онҳо Чадал ё ибни Аҳиқом ибни Шофонро волӣ таъин намудааст,

12. Ҳамаи яҳудиён аз ҳамаи маконҳои ки пароканда шуда буданд, баргаштанд ва ба замини Яҳудо назди Чадал ё ба Мисфо омаданд, ва шароб ва мевачоти бағоят зиёде чамъ оварданд.

13. Ва Йӯҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи лашкарбошиҳои ки дар саҳро буданд, назди Чадал ё ба Мисфо омаданд,

14. Ва ба ӯ гуфтанд: «Оё ту медонӣ, ки Баалис подшоҳи банӣ Аммуън Исмоил ибни Натан ёро фиристодааст, то ки туро бикушад?» Вале Чадал ё ибни Аҳиқом ба гапи онҳо бовар накард.

15. Ва Йӯҳонон ибни Қореаҳ ба Чадал ё дар Мисфо ба таври ниҳонӣ сухан ронда, гуфт: «Лутфан, маро бигзор, ки рафта, Исмоил ибни Натан ёро бикушам, ва касе хабардор нахоҳад шуд; чаро ӯ туро бикушад, ва ҳамаи яҳудиёне ки назди ту чамъ омадаанд, пароканда шаванд, ва бақияи Яҳудо талаф гардад?»

16. Валекин Чадалё ибни Аҳиқом ба Йӯҳонон ибни Қореаҳ гуфт: «Ин корро накун, зеро ки ту дар бораи Исмоил дурӯғ мегӯӣ».

БОБИ ЧИЛУ ЯКУМ

Нубуввати Ирмиё барои онҳое ки дар Яҳудо монда буданд.

1. Ва дар моҳи ҳафтум воқеъ шуд, ки Исмоил ибни Натанё ибни Элишомоъ, ки аз насли шоҳон ва аз ақобири подшоҳ буд, ва ҳамроҳаш даҳ одам назди Чадалё ибни Аҳиқом ба Мисфо омаданд, ва дар ин ҷо дар Мисфо бо ҳам нон хӯрданд.

2. Ва Исмоил ибни Натанё бархост, ва он даҳ нафар, ки ҳамроҳаш буданд, Чадал ё ибни Аҳиқом ибни Шофонро бо шамшер заданд; ва ӯро, ки подшоҳи Бобил бар мамлакат волӣ таъин карда буд, кушт.

3. Ва Исмоил ҳамаи яҳудиёнеро, ки бо ӯ, яъне бо Чадалё, дар Мисфо буданд, ва ҷанговарони калдониро, ки дар он ҷо ёфт шуданд, кушт.

4. Ва дар рӯзи дуюм, баъд аз он ки Чадалё кушта шуда буд, ва ҳеҷ кас аз ин хабар надошт,

5. Ҳаштод нафар одамони ришхошон тарошида, либосҳо шон чокзада ва баданхошон харошида аз Шакем, Шилӯ ва Сомария

омаданд, ва дар дасташон ҳадияҳо ва лебӯно буд, ки онро мехостанд ба хонаи Парвардигор биёранд.

6. Ва Исмоил ибни Натан ё аз Мисфо ба пешвози онҳо баромад, дар ҳолате ки роҳ мерафт ва мегирист; ва ҳангоме ки бо онҳо вохӯрд, ба онҳо гуфт: «Назди Чадалё ибни Аҳиқом биравед».

7. Ва ҳамин ки онҳо андаруни шаҳр дохил шуданд, Исмоил ибни Натанё ва одамоне ки ҳамроҳи ӯ буданд, онҳоро кушта, ба даруни чоҳ андохтанд.

8. Вале дар миёни онҳо даҳ нафар ёфт шуданд, ки ба Исмоил гуфтанд: «Моро накуш, зеро ки мо дар саҳро захираҳои ниҳони гандум, ва ҷав, ва равған, ва асал дорем», Ва ӯ онҳоро вогузошта, дар миёни бародаронашон накушт.

9. Ва чоҳе ки Исмоил ҳамаи ҷасадҳои одамони аз барои Чадалё куштаи худро дар он андохт, ҳамон буд, ки подшоҳ Осо аз тарси Баъшо подшоҳи Исроил сохта буд; онро Исмоил ибни Натан ё аз кушташудагон пур кард.

10. Ва Исмоил тамоми бақияи қавро, ки дар Мисфо буданд: духтарони подшоҳ ва тамоми қавро, ки дар Мисфо боқӣ монда буданд, ва сардори посбонон Набузаръадон онҳоро ба Чадал ё ибни Аҳиқом супурда буд, ба асирӣ гирифт, ва Исмоил ибни Натанё онҳоро ба асирӣ гирифта, равона шуд, то ки ба тарафи банӣ Аммуън бигзарад.

11. Валекин Йӯҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи лашкарбошиҳое ки бо ӯ буданд, аз тамоми шарорате ки Исмоил ибни Натанё ба амал оварда буд, хабар ёфтанд,

12. Ва ҳамаи одамони худро гирифта, равона шуданд, то ки ба муқобили Исмоил ибни Натанё ҷанг кунанд; ва ӯро назди обанбори бузурге ки дар Цибуън аст, ёфтанд.

13. Ва чун тамоми қавме ки бо Исмоил буданд, Йӯҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи лашкарбошиҳои бо ӯ бударо диданд, шод шуданд;

14. Ва тамоми қавме ки Исмоил аз Мисфо ба асирӣ гирифта буд, аз вай рӯй гардонда баргаштанд ва назди Йӯҳонон ибни Қореаҳ омаданд.

15. Ва Исмоил ибни Натанё бо ҳашт нафар аз дасти Йӯҳонон ибни Қореаҳ гурехта, назди банӣ Аммуън рафт.

16. Ва Йӯҳонон ибни Қореаҳ бо ҳамаи лашкарбошиҳое ки бо ӯ буданд, тамоми бақияи қавро, ки аз дасти Исмоил ибни Натанё аз Мисфо баъд аз қатли Чадалё ибни Аҳиқом озод карда буд, гирифт,

яъне мардон, чанговарон ва занон ва кӯдакон ва хочасароёнро, ки дар Чибъӯн озод карда буд,

17. Ва онҳо рафта, дар деҳаи Кимҳом, ки дар наздикии Байт-Лаҳм аст, манзил гирифтанд, то ки ба Миср бираванд

18. Аз дасти калдониён, чунки аз онҳо метарсиданд, зеро Исмоил ибни Натан ё Чадалё ибни Аҳиқомро, ки подшоҳи Бобил ўро бар мамлакат волӣ таъин намуда буд, кушта буд.

БОБИ ЧИЛУ ДУЮМ

Ирмиё ба Йӯҳонон ва дигарон ба Миср рафтавро манъ мекунад.

1. Ва ҳамаи лашкарбошиҳо, ва Йӯҳонон ибни Қореаҳ, ва Езанё ибни Хӯшаъё, ва тамоми қавм аз хурд то калон пеш омаданд

2. Ва ба Ирмиёи набӣ гуфтанд: «Бигзор истиғосаи мо ба ҳузури ту мақбул афтад, ва ту барои мо, барои тамоми ин бақия назди Парвардигор Худои худ дуо гӯй, зеро ки мо каме аз бис ёр боқӣ мондаем, чунон ки чашмонат моро мебинад;

3. Ва бигзор Парвардигор Худои ту роҳеро, ки бояд бо он биравем, ва кореро, ки бояд бикунем, ба мо нишон диҳад».

4. Ва Ирмиёи набӣ ба онҳо гуфт: «Шунидам; инак, ман назди Парвардигор Худои шумо бар тибқи гуфтори шумо дуо хоҳам гуфт, ва ҳар чи Парвардигор дар ҷавоби шумо бигӯяд, ба шумо эълон хоҳам намуд, ва ҳеч чизе аз шумо пинҳон нахоҳам дошт».

5. Ва онҳо ба Ирмиё гуфтанд: «Бигзор Парвардигор дар миёни мо шоҳиди рост ва амин бошад, ки мо бар тибқи ҳар он чи Парвардигор Худои ту ба воситаи ту назди мо бифиристад, амал хоҳем кард:

6. Хоҳ некӯ бошад ва хоҳ бад, лекин ба овози Парвардигор Худои мо, ки мо туро назди Ў мефириستم, гӯш хоҳем дод, то ки барои мо некӯ бишавад, вақте ки ба овози Парвардигор Худои мо гӯш диҳем».

7. Ва пас аз даҳ рӯз воқеъ шуд, ки каломи Парвардигор бар Ирмиё нозил шуд.

8. Ва ў Йӯҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи лашкарбошиҳое ки бо ў буданд, ва тамоми қавмро аз хурд то калон даъват намуд,

9. Ва ба онҳо гуфт: «Парвардигор, Худои Исроил, ки маро назди Ў фиристодед, то истиғосаи шуморо ба Ў бирасонам, чунин мегӯяд:

10. Агар шумо дар ин замин бимонед, Ман шуморо бино намуда, хароб нахоҳам кард, ва шуморо мисли ниҳоле шинонда, решакан

нахоҳам кард, зеро аз мусибате ки бар шумо овардам, таассуф менамоям.

11. Аз подшоҳи Бобил, ки аз ӯ бим доред, натарсед; аз ӯ нахаросед, – мегӯяд Парвардигор, – зеро ки Ман бо шумо ҳастам, то ки шуморо начот диҳам ва шуморо аз дасти ӯ раҳо намоям.

12. Ва Ман ба шумо раҳм хоҳам кард, то ки ӯ ба шумо марҳамат намояд, ва шуморо ба заминатон баргардонад.

13. Вале агар шумо гӯед: "Дар ин замин нахоҳем монд", ва ба овози Парвардигор Худои худ гӯш надода,

14. Бигӯед: "Не, мо ба замини Миср хоҳем рафт, ки дар он ҷо рӯи ҷангро нахоҳем дид, ва садои шохро нахоҳем шунид, ва аз қаҳтии нон азоб нахоҳем кашид, ва дар он ҷо хоҳем зист", –

15. Пас бинобар ин акнун, эй бақияи Яхудо, каломи Парвардигорро бишнавед: Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: агар шумо ба рафтан ба Миср азм дошта бошед, ва рафта дар он ҷо сокин мешуда бошед,

16. Пас шамшере ки шумо аз он метарсед, он ҷо, дар замини Миср, шуморо хоҳад ёфт, ва қаҳтие ки шумо аз он хавотир доред, он ҷо, дар Миср, шуморо таъқиб хоҳад кард, ва дар он ҷо хоҳед мурд.

17. Ва ҳамаи одамоне ки ба рафтан ба Миср азм доранд, то ки дар он ҷо сокин шаванд, аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо хоҳанд мурд, ва ҳеҷ яке аз онҳо аз мусибате ки Ман бар онҳо хоҳам овард, боқӣ нахоҳад монд ва раҳо нахоҳад шуд.

18. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: чунон ки хашми Ман ва ғазоби Ман бар сокинони Ерусалим фурӯ рехтааст, ончунон хашми Ман бар шумо, вақте ки ба Миср оед, фурӯ хоҳад рехт, ва шумо мавриди лаънат ва даҳшат ва нафрин ва нанг хоҳед шуд, ва ин маконро дигар нахоҳед дид.

19. Парвардигор дар бораи шумо, эй бақияи Яхудо, гуфт: "Ба Миср наравед! Яқин бидонед, ки Ман имрӯз шуморо таъқид намудам".

20. Зеро шумо ҷонҳои худро дар иштибоҳ андохтед: шумо маро назди Парвардигор Худои худ фиристода, гуфтед: "Барои мо назди Парвардигор Худои мо дуо гӯй, ва ҳар ҷи Парвардигор Худои мо бигӯяд, ба мо эълон намо, ва мо бар тибқи он амал хоҳем кард".

21. Ва ман имрӯз ба шумо эълон намудам, вале шумо ба овози Парвардигор Худои худ ва ба ҳар ҷи Ӯ ба воситаи ман ба шумо фиристод, гӯш надодед.

22. Пас акнун бидонед, ки шумо дар маконе ки мехоҳед биравед ва дар он ҷо сокин шавед, аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо хоҳед мурд».

БОБИ ЧИЛУ СЕЮМ

Ирмиё бо зӯрӣ ба Миср бурда шуд.

1. ВА чун Ирмиё ба тамоми қавм гуфтани ҳамаи суханони Парвардигор Худои онҳоро, ки ба воситаи ӯ Парвардигор Худои онҳо ба онҳо фиристода буд, яъне гуфтани ҳамаи он суханонро ба анҷом расонид,
2. Он гоҳ Азар ё ибни Хӯшаъё, ва Йӯҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи одамони густох ба Ирмиё гуфтанд: «Ту дурӯғ мегӯӣ; Парвардигор Худои мо туро нафиристодааст, ки бигӯӣ: "Ба Миср наравед, то ки дар он ҷо сокин шавед";
3. Балки Борух ибни Нериё туро ба муқобили мо иғво андохтааст, то ки моро ба дасти калдонӣен таслим намой, ва онҳо моро бикушанд, ва моро ба Бобил ба асирӣ бибаранд».
4. Пас Йӯҳонон ибни Қореаҳ, ва ҳамаи лашкарбошиҳо, ва тамоми қавм ба овози Парвардигор гӯш надоданд, то ки дар замини Яҳудо бимонанд,
5. Балки Йӯҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи лашкарбошиҳо тамоми бақияи Яҳудоро, ки аз миёни ҳамаи халқҳое ки дар байнашон пароканда шуда буданд, баргашта, дар замини Яҳудо сокин шуда буданд,
6. Яъне мардон ва занон ва кӯдакон ва духтарони подшоҳ ва ҳамаи онҳоеро, ки сардори посбонон Набузаръадон назди Чадал ё ибни Аҳиқом ибни Шофон боқӣ гузошта буд, ва Ирмиёи набӣ ва Борух ибни Нериёро гирифтанд,
7. Ва ба замини Миср рафтанд, зеро ки ба овози Парвардигор гӯш надоданд; ва ба Таҳфанҳес расиданд.

Масал дар бораи санғҳои пинҳон.

8. Ва каломии Парвардигор дар Таҳфанҳес бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:
9. «Ба дасти худ санғҳои калоне бигир, ва онҳоро дар гили хиштрзӣ, ки назди дарвозаи хонаи фиръавн дар Таҳфанҳес аст, дар пеши назари мардуми яҳудӣ пинҳон кун,
10. Ва ба онҳо бигӯӣ: Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман фиристода, бандаи Худ Набукаднесар подшоҳи Бобилро хоҳам гирифт, ва тахти ӯро бар ин санғҳое ки

Ман пинҳон кардам, хоҳам гузошт, ва у саропардаи худро бар онҳо хоҳад барафрошт;

11. Ва омада, замини Мисро зарба хоҳад зад: он ки маҳкум ба марг аст – ба марг, ва он ки маҳкум ба асирӣ – ба асирӣ, ва он ки маҳкум ба шамшер аст – ба шамшер дучор хоҳад шуд.

12. Ва дар хонаҳои худоёни Миср оташ хоҳам зад, ва ӯ онҳоро хоҳад сӯзонид ва ба асирӣ хоҳад бурд, ва ғанимати замини Мисро дар бар хоҳад кард, чунон ки ҷӯпон либоси худро дар бар мекунад, ва аз он ҷо ба саломатӣ берун хоҳад рафт.

13. Ва сутунҳои Байт-Шамсо, ки дар замини Миср аст, хароб хоҳад кард, ва хонаҳои худоёни Мисро ба оташ хоҳад сӯзонид».

БОБИ ЧИЛУ ЧОРУМ

Муроҷиат ба онҳое ки дар Миср сокин шудаанд.

1. КАЛОМЕ ки дар бораи ҳамаи яҳудиёне ки дар замини Миср сукунат доштанд, яъне дар Мичдӯл ва Таҳфанҳес ва Нӯф ва замини Патрӯс сокин буданд, бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

2. «Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: шумо тамоми мусибатеро, ки Ман бар Ерусалим ва бар ҳамаи шахрҳои Яҳудо овардам, дидед; ва инак, имрӯз хароб шудааст, ва сокине дар онҳо нест,

3. Аз сабаби шарорате ки онҳо ба амал оварданд, то Маро ба ғазаб оваранд, яъне рафта, барои худоёни дигар бухур сӯзониданд ва ибодат карданд, ки онҳоро на худашон мешинохтанд, на шумо ва на падарони шумо.

4. Ва Ман ҳамаи бандагони Худ – анбиёро назди шумо фиристодам, ҳар рӯз аз субҳидам фиристода, гуфтам: "Ин кори зиштро, ки Ман аз он нафрат дорам, накунад".

5. Вале онҳо нашонданд ва гӯши худро ҳам накарданд, то ки аз шарорати худ баргарданд ва барои худоёни дигар бухур насӯзонанд.

6. Ва хашми Ман ва ғазаби Ман фурӯ рехта, дар шахрҳои Яҳудо ва кӯчаҳои Ерусалим аланга зад, ва онҳо вайрону валангор гардид, чунон ки имрӯз аст.

7. Ва акнун Парвардигор, Худои лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: чаро шумо шарорати азиме бар ҷонҳои худ ба амал меоваред, то ки дар миёни худ мард ва зан, кӯдак ва ширмакро аз Яҳудо талаф намоед, ва аз худ бақияе боқӣ нагузоред,

8. Дар ҳолате ки Маро бо аъмоли дастҳои худ ба ғазаб оварда, дар замини Миср, ки барои сукунат ба он ҷо омадаед, барои худоёни дигар бухур месӯзонед, то ки худро талаф намоед ва дар миёни ҳамаи халқҳои замин мавриди лаънат ва нанг гардед?

9. Оё шароратҳои падарони худ ва шароратҳои подшоҳони Яҳудо ва шароратҳои занони онҳо ва шароратҳои худ ва шароратҳои занони худро, ки дар замини Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим ба амал оварданд, фаромӯш кардаед?

10. Онҳо то имрӯз гардан нафуровардаанд, ва натарсидаанд, ва бар тибқи шариати Ман ва фароизи Ман, ки пеши шумо ва пеши падарони шумо ниҳодаам, рафтор намекунанд.

11. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман рӯи Худо ба муқобили шумо барои ҳалокат мегардонам, то ки тамоми Яҳудоро талаф намоям;

12. Ва бақияи Яҳудоро, ки аз ҷаҳон доранд ба замини Миср омада, дар он ҷо сокин шаванд, хоҳам гирифт, ва ҳамаи онҳо ба ҳалокат хоҳанд расид, дар замини Миср фурӯ хоҳанд ғалтид, аз шамшер ва қатл талаф хоҳанд шуд, аз хурд то калон аз шамшер ва қатл хоҳанд мурд, ва мавриди лаънат ва даҳшат ва нафрин ва нанг хоҳанд гардид.

13. Ва чунон ки Ерусалимро ҷазо додам, ончунон онҳоеро, ки дар замини Миср сокин шудаанд, бо шамшер, қатл ва вабо ҷазо хоҳам дод.

14. Ва аз бақияи Яҳудо, ки ба замини Миср меоянд, то дар он ҷо сокин шаванд, ҳеҷ яке боқӣ нахоҳад монд ва раҳо нахоҳад шуд, то ба замини Яҳудо баргардад, ба заминест ки қонашон орзуманди баргаштан ва дар он ҷо сокин шудан аст; зеро ҳеҷ яке нахоҳад баргашт, ғайр аз онҳое ки хоҳанд гурехт».

15. Ва ҳамаи мардоне ки медонистанд, ки занҳои барои худоёни дигар бухур месӯзонанд, ва ҳамаи заноне ки бо издиҳомии бузурге истода буданд, ва тамоми қавме ки дар замини Миср, дар Патрус сокин буданд, ба Ирмиё ҷавоб дода, гуфтанд:

16. «Каломеро, ки ту ба номи Парвардигор ба мо гуфтӣ, аз ту нахоҳем шунид,

17. Балки ҳар чиро, ки аз даҳони мо баромадааст, ҳатман ба ҷо хоҳем овард: барои маликаи осмон бухур хоҳем сӯзонид ва ҳадияҳои рехтани барои вай хоҳем рехт, чунон ки мо ва падарони мо, подшоҳони мо ва мирони мо дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои

Ерусалим мекардем; ва мо серона нон мехӯрдем, ва хушбахт будем, ва мусибате надидаем.

18. Вале аз замоне ки аз бухур сӯзонидан барои маликаи осмон ва аз рехтани ҳадияҳои рехтанӣ барои вай даст кашидем, мӯхточи ҳама чиз гаштем, ва аз шамшер ва қаҳтӣ талаф мешавем.

19. Ва ҳангоме ки мо барои маликаи осмон бухур месӯзонидем ва ҳадияҳои рехтанӣ барои вай мерехтем, оё бе розигии шавҳарони худ мо барои вай санбӯсаҳо бо тасвири вай мепухтем ва ҳадияҳои рехтанӣ барои вай мерехтем?»

20. Ва Ирмиё ба тамоми қавм, ба мардон ва занон ва тамоми қавме ки ба ӯ чунин ҷавоб гардонданд, гуфт:

21. «Оё ҳамон бухуре набуд, ки шумо дар шаҳрҳои Яхудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим сӯзондед, – шумо ва падарони шумо, подшоҳони шумо ва мирони шумо ва қавми мамлакат? Онро Парвардигор ба ёд овард ва ба дили худ гирифт.

22. Ва Парвардигор дигар натавонист ба аъмоли бади шумо ва ба корҳои зиште ки кардед, тоқат оварад; ва замини шумо харобазор шуда, мавриди даҳшат ва лаънат ва ғайримаскун гардид, чунон ки имрӯз аст.

23. Азбаски шумо бухур сӯзондед ва пеши Парвардигор гуноҳ кардед, ва ба овози Парвардигор гӯш надодед, ва бар тибқи шариати Ҷ ва фароизи Ҷ ва шаҳодоти Ҷ рафтор накардед, бинобар ин бар шумо ин мусибат омад, чунон ки имрӯз аст».

24. Ва Ирмиё ба тамоми қавм ва ба ҳамаи занон гуфт: «Каломи Парвардигорро бишнавед, эй тамоми Яхудо, ки дар замини Миср мебошед!

25. Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: шумо ва занони шумо он чи бо даҳони худ гуфтаед, бо дастҳои худ ба ҷо меоваред ва мегӯед: "Назрҳоеро, ки кардаем, албатта ба ҷо оварда, барои маликаи осмон бухур хоҳем сӯзонид ва ҳадияҳои рехтанӣ барои вай хоҳем рехт"; шумо назрҳои худро албатта иҷро хоҳед кард, ва ба назрҳои худ вафо хоҳед намуд.

26. Бинобар ин каломи Парвардигорро бишнавед, эй тамоми Яхудо, ки дар замини Миср сокин ҳастед: инак, Ман ба номи бузурги Худ қасам хӯрдаам, – мегӯяд Парвардигор, – ки номи Ман дигар ба даҳони ҳеҷ як марди Яхудо дар тамоми замини Миср оварда нахоҳад шуд ва нахоҳанд гуфт: "Қасам ба ҳаёти Парвардигор Худо!"

27. Инак, Ман бар онҳо ба бадӣ назар хоҳам кард, ва на ба некӣ; ва ҳамаи мардони Яҳудо, ки дар замини Миср мебошанд, аз шамшер ва қаҳтӣ нобуд хоҳанд шуд, то даме ки тамоман талаф гарданд.

28. Фақат адади каме аз шамшер раҳо шуда, аз замини Миср ба замини Яҳудо хоҳанд баргашт, ва тамоми бақияи Яҳудо, ки ба замини Миср омадаанд, то дар он ҷо сокин шаванд, хоҳанд донист, ки каломи кӣ ба амал хоҳад омад: аз они Ман ё аз они онҳо.

29. Ва ин аст аломат барои шумо, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман шуморо дар ин макон ҷазо хоҳам дод, то бидонед, ки суханони Ман дар ҳаққи шумо ба бадӣ ба амал хоҳад омад.

30. Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман фиръавн Ҳофраъ – подшоҳи Мисрро ба дасти душманони ӯ ва ба дасти толибони ҷони ӯ хоҳам супурд, чунон ки Сидқие подшоҳи Яҳудоро ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил, ки душмани ӯ ва толиби ҷони ӯ буд, супурдаам».

БОБИ ЧИЛУ ПАНЦУМ

Ирмиё Борухро тасаллӣ медиҳад.

1. КАЛОМЕ ки Ирмиёи набӣ ба Борух ибни Нерие гуфт, вақте ки ӯ ин суханонро аз даҳони Ирмиё дар соли чоруми Еҳӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо дар тӯмори китобат менавишт:

2. «Парвардигор, Худои Исроил дар ҳаққи ту, эй Борух, чунин мегӯяд:

3. Ту гуфтай: "Вой бар ман! Зеро ки Парвардигор бар дарди ман андӯхе зам кардааст; аз оҳу воҳи худ лакот шудаам, ва оромӣ наёфтаам".

4. Ба ӯ чунин бигӯй: Парвардигор чунин мегӯяд: инак, он чи бино кардаам, Ман хароб менамоям, ва он чи мисли ниҳол шинондаам, Ман решакан мекунам, – ва тамоми замин чунин хоҳад шуд.

5. Ва оё ту барои худ чизҳои бузург талаб мекунӣ? Талаб накун; зеро инак, Ман бар тамоми башар мусибат хоҳам овард, – мегӯяд Парвардигор, – вале ҷони туро дар ҳар маконе ки биравӣ, барои ту ғанимат хоҳам гузошт».

БОБИ ЧИЛУ ШАШУМ

Нубуввати Ирмиё дар бораи халқҳои бутпараст.

1. КАЛОМИ Парвардигор, ки бар Ирмиёи набӣ дар бораи халқҳо нозил шуд:

1. *Дар бораи Миср.*

2. Дар бораи Миср, дар бораи лашкари фиръавн Накӯҳ – подшоҳи Миср, ки назди наҳри Фурот дар Каркамиш буданд, ва Набукаднесар подшоҳи Бобил дар соли чоруми Ехӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо онҳоро шикаст дод.

3. «Сипар ва зирехро муҳайё намуда, барои ҷанг пеш оед,

4. Аспонро зин карда, савор шавед, эй саворон! Ва дар хӯдҳо ҳозир бошед, найзаҳоро тез кунед, ҷавшанҳоро бипӯшед.

5. Чаро онҳоро мебинам, ки ба ҳарос афтада, қафо мегарданд? Ва баҳодурони онҳо ба шикаст дучор мешаванд ва ба ақиб нигоҳ накарда мегурезанд: даҳшат аз ҳар тараф пайдост, – мегӯяд Парвардигор.

6. Тезрав нахоҳад гурехт, ва баҳодур раҳо нахоҳад шуд: дар шимол, назди наҳри Фурот пешпо хӯрда, фуру хоҳанд ғалтид.

7. Ин кист, ки мисли дар ё обхез мешавад, ва обхояш мисли наҳрҳо талотум мекунад?

8. Миср мисли дар ё обхез мешавад, ва обхояш мисли наҳрҳо талотум мекунад, ва мегӯяд: "Ман обхез шуда, заминро зер хоҳам кард, шаҳр ва сокинонашро ба ҳалокат хоҳам расонид".

9. Ҷастухез намоед, эй аспон! Ва тунд бидавед, эй аробаҳо! Ва берун биравед, эй баҳодурон, эй Ҳабаш ва Фут, ки сипардоронед, ва эй лудиён, ки камондоронед!

10. Вале он рӯз барои Парвардигор Худои лашкарҳо рӯзи интиқом хоҳад буд, то ки аз душманони Худ интиқом гирад; ва шамшер онҳоро хӯрда сер хоҳад шуд ва аз хунашон маст хоҳад гардид, зеро ки барои Парвардигор Худои лашкарҳо дар замини шимолӣ, назди наҳри Фурот қурбонӣ оварда мешавад.

11. Ба Ҷильод баромада, баласон бигир, эй духтари бокираи Миср! Давоҳоро беҳуда зиёд мекунӣ: шифое барои ту нест.

12. Халқҳо расвоии туро шунидаанд, ва замин аз ғиғони ту пур шудааст; зеро ки баҳодур ба баҳодур дучор омадааст, ва ҳар ду якҷоя фуру ғалтидаанд».

13. Каломе ки Парвардигор дар бораи омадани Набукаднесар подшоҳи Бобил барои мағлуб кардани замини Миср ба Ирмиёи набӣ гуфт:

14. «Дар Миср эълон намоед ва ар Мичдӯл хабар диҳед, ва дар Нӯф ва Таҳфанҳес хабар диҳед; бигӯед: "Бархез ва омода шав, зеро ки шамшер он чиро, ки дар гирду пеши туст, хӯрдааст".
15. Чаро неруманди ту вожгун шудааст ва натавонист истодагӣ намояд? Зеро ки Парвардигор вайро тела додааст.
16. Ӯ бис ёр касонро бемаҷол гардонидааст, ба тавре ки онҳо бар ҳамдигар меафтанд ва мегӯянд: "Бархезед, то ки аз шамшери ҳалокатовар назди қавми худ ва ба замини зодгоҳи худ баргардем".
17. Дар он ҷо дод мезананд: "Фиръавн подшоҳи Миср ҳарзагӯӣ аст, фурсатро аз даст додааст".
18. Ба ҳаёти Худам қасам ки, – мегӯяд Подшоҳе ки номаш Парвардигори лашкарҳост, – он ки хоҳад омад, мисли Тобӯр дар миёни кӯҳҳо ва мисли Кармил дар назди баҳр хоҳад буд.
19. Асбоби муҳочират барои худ муҳайё намо, эй духтари сокинаи Миср, зеро ки Нӯф валангор гардида, бодияи ғайрмаскуне хоҳад шуд.
20. Миср ғуночини хушлиқост, аммо хармагас аз шимол меояд.
21. Сарбозони зархариди дар миёни он буда низ мисли гӯсолаҳои охурӣ мебошанд, лекин онҳо низ якҷоя қафо гашта гурехтанд ва натавонистанд истодагӣ намоянд, зеро ки рӯзи ҳалокаташон, замони ҷазояшон бар онҳо омадааст.
22. Овози он мисли фишшоси мор ба гӯш мерасад; зеро ки онҳо бо қуввате меоянд, мисли дарахтбурҳо бо табарҳо бар он меоянд;
23. Ҷангали онро хоҳанд бурид, – мегӯяд Парвардигор, – агарчи дарахтонаш беҳадду ҳисобанд, агарчи онҳо аз малах бештаранд, ва сонун шумор надоранд.
24. Духтари Миср шармсор шудааст, ба дасти қавми шимолӣ таслим гардидааст».
25. Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: «Инак, Ман Омӯнро, ки худои Нӯ мебошад, ва фиръавн ва Мисро, ва худоёни он ва подшоҳони онро, ва фиръавн ва онҳоеро, ки ба ӯ таваккал менамоянд, гирифтори ҷазо хоҳам кард;
26. Ва онҳоро ба дасти толибони ҷонашон, ва ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил, ва ба дасти ғуломони вай таслим хоҳам кард; ва баъд аз он мисли айёми пеш маскун хоҳад шуд, – мегӯяд Парвардигор.
27. Вале ту, эй бандаи Ман Яъқуб, натарс, ва эй Исроил, ҳаросон нашав, зеро инак, Ман туро аз ҷои дурдаст, ва насли туро аз замини

асирии онҳо наҷот хоҳам дод; ва Яъқуб баргашта, дар амният ва осоиштагӣ хоҳад зист, ва касе ӯро нахоҳад тарсонид.

28. Ту, эй бандаи Ман Яъқуб, натарс, – мегӯяд Парвардигор, – зеро Ман бо ту ҳастам; зеро Ман ҳамаи халқҳоро, ки дар миёнашон туро пароканда намудаам, талаф хоҳам кард, аммо туро талаф нахоҳам кард, балки туро аз рӯи инсоф ҷазо хоҳам дод, вале туро тамоман бечазо нахоҳам монанд».

БОБИ ЧИЛУ ҲАФТУМ

2. Дар бораи замини Фалишти ва Сӯр.

1. КАЛОМИ Парвардигор дар бораи фалиштиён, ки бар Ирмиён набӣ нозил шуд, пеш аз он ки фиръавн Ғаззаро мағлуб намояд.

2. Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, обҳо аз шимол баланд шуда, мисли наҳре обхез мешавад, ва заминро бо ҳар чизе ки дар он аст, ва шаҳр ва сокинони онро зер мекунад, ва одамон фар ёд мезананд, ва ҳамаи сокинони замин навҳа мекунанд.

3. Аз садои сумҳои аспони пурзӯраш, аз тараққо-туруқи аробаҳояш ва ғулғулаи чархҳояш падарон ба фарзандони худ назар намекунанд, чунки дастҳои онҳо суст шудааст,

4. Ба сабаби рӯзе ки фаро мерасад, то ҳамаи фалиштиён ба толону тороч дучор гардида, Сӯр ва Сидӯн аз ҳар гуна ёрмандӣ маҳрум шаванд, зеро Парвардигор фалиштиёнро, ки бақияи ҷазираи Кафтӯр мебошанд, хонавайрон хоҳад кард.

5. Мардуми Ғазза мӯйсар тарошида мотам гирифтаанд, Ашқалӯн ва бақияи водии онҳо талаф шудаанд; то ба кай бадани худро харошида мачрӯҳ хоҳӣ кард?

6. Эй шамшери Парвардигор, то ба кай ором нахоҳӣ шуд? Ба ғилофи худ баргашта, бозист ва ором шав.

7. Аммо чӣ гуна вай ором шавад, дар сурате ки Парвардигор ба вай бар зидди Ашқалӯн ва бар зидди соҳили баҳр амр фармудааст? Вайро Ӯ ба он ҷо равона кардааст».

БОБИ ЧИЛУ ҲАШТУМ

3. Дар бораи Мӯоб.

1. ДАР бораи Мӯоб Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: «Эй вой бар Набӯ! Зеро ки он валангор шудааст; Қирётаим расво шуда, забт гардидааст; қалъа расво шуда, шикаст хӯрдааст.

2. Чалоли Мӯоб дигар вучуд надорад; дар Ҳешбӯн дар ҳаққи он бадиҳо андешидаанд: "Биравем ва онро нобуд намоем, то ки дигар халқ набошад". Ту низ, эй Мадмен, мотам хоҳӣ гирифт: шамшер туро таъқиб хоҳад кард.
3. Садои нола аз Ҳӯрӯнаим ба гӯш мерасад: "Тороҷ ва шикасти азиме рӯй додааст".
4. Мӯоб ба шикаст дучор шудааст; ҷавонони он доду фарёд мекунанд.
5. Ба фарози Луҳит гириякунон мебароянд, ва дар фуромадгоҳи Ҳӯрӯнаим душманон ғиғони шикастро мешунаванд.
6. Бигрезед, ҷонҳои худро халос кунед, то ки онҳо мисли дарахти аръар дар бодия бошанд.
7. Азбаски ту ба аъмоли худ ва ба ганҷҳои худ таваккал кардӣ, ту низ забт хоҳӣ шуд, ва Камӯш бо якҷоягии коҳинон ва мирони худ ба асирӣ хоҳад рафт.
8. Ва тороҷгар ба ҳар шаҳр хоҳад омад, ва ҳеҷ шаҳр раҳо нахоҳад шуд; ва водӣ ба ҳалокат хоҳад расид, ва дашт валангор хоҳад шуд, чунон ки Парвардигор гуфтааст.
9. Болҳо ба Мӯоб диҳед, то ки парида равад; шаҳрҳои он ба биёбон мубаддал хоҳад шуд, ва касе набошад, ки дар онҳо сокин шавад.
10. Малъун бод касе ки кори Парвардигорро мусоҳилакорона ба ҷо оварад, ва малъун бод касе ки шамшери худро аз хунрезӣ нигоҳ дорад!
11. Мӯоб аз ҷавонии худ осудаҳол буд, ва бар дурди худ менишаст, ва аз зарфе ба зарфе рехта нашудааст, ва ба асирӣ нарафтааст; бинобар ин таъмаш дар он мондааст, ва накҳаташ тағйир наёфтааст.
12. Бинобар ин инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ва Ман резандагонро мефиристам, ки ўро бирезанд, ва онҳо зарфҳои ўро холӣ карда, машқҳои пора-пора хоҳанд намуд.
13. Ва Мӯоб аз боиси Камӯш хичил хоҳад шуд, чунон ки хонадони Исроил аз боиси Байт-Ил, ки пушту паноҳашон буд, хичил шудаанд.
14. Чӣ гуна шумо мегӯед: "Мо баҳодурон ва ҷанговарон барои корзор ҳастем"?
15. Мӯоб гирифтори тороҷ гардида, ба шаҳрҳои душман баромадааст, ва гузини ҷавононаш ба қатлгоҳ фуромадаанд, – мегӯяд Подшоҳ, ки номаш Парвардигори лашкархост.
16. Фаро расидани ҳалокати Мӯоб наздик аст, ва мусибаташ бағоят мешитобад.

17. Ба ҳоли ӯ таассуф намоед, эй ҳамаи ҳамсояғони ӯ ва ҳамаи онҳое ки номи ӯро медонед! Бигӯед: "Асои қудрат ва чӯбдасти шавкат чӣ гуна шикаст хӯрдааст!"
18. Аз курсии кибриёи худ фурӯд омада, дар сахрои хушк бинишин, эй духтари сокинаи Дибӯн! Зеро ки торочғари Мӯоб бар зидди ту бархостааст ва қалъаҳои туро хароб мекунад.
19. Дар сари роҳ биист ва бингар, эй сокинаи Арӯэр! Аз онҳое ки барои наҷот ёфтани рӯ ба гурез овардаанд, пурсучӯ намо ва бигӯй: "Чӣ воқеае рӯй додааст?"
20. Мӯоб шармсор шудааст, зеро ки торумор гардидааст; навҳа кунед ва фиғон кашед, дар Арнӯн эълон намоед, ки Мӯоб толону тороч шудааст.
21. Ва доварӣ бар замини даштрӯя расидааст, бар Хӯлӯн ва Яҳсо ва Мефоат,
22. Ва бар Дибӯн ва Набӯ ва Байт-Диблотаим,
23. Ва бар Қирётаим ва Байт-Чомул ва Байт-Меӯн,
24. Ва бар Қрийӯт ва Басра, ва бар ҳамаи шаҳрҳои дур ва наздики замини Мӯоб.
25. Шоҳи Мӯоб бурида шудааст, ва бозуи он шикастааст, – мегӯяд Парвардигор.
26. ӯро маст кунед, зеро ки ӯ пеши Парвардигор такаббур намудааст, ва бигзор Мӯоб дар қайи худ ғӯта занад, ва ӯ низ хандазор шавад.
27. Оё Исроил барои ту хандазор нашуда буд? Оё вай дар миёни дуздон ёфт шуда буд, ки ҳар бор ту дар бораи вай сухан мерондӣ, бо нафрат калла мечунбондӣ?
28. Шаҳрҳоро тарк карда, дар сахра сокин шавед, эй сокинони Мӯоб, ва мисли кабӯтаре бошед, ки дар лаби ҷар лона месозад.
29. Мо дар бораи ғурури Мӯоб, ки бисёр мағрур аст, дар бораи кибри ӯ ва ғурури ӯ ва калонигарии ӯ ва ҳавобаландии ӯ шунидаем.
30. Ман густоҳии ӯро медонам, – мегӯяд Парвардигор, – ва суханони ӯ нодуруст аст: онҳо нодуруст амал кардаанд.
31. Бинобар ин дар ҳаққи Мӯоб навҳа хоҳам кард, ва барои тамоми Мӯоб фиғон хоҳам кашид; барои мардони Қир-Ҳерес оҳу воҳ хоҳанд кард.
32. Барои ту, эй токи Сибмо, бештар аз гиряи Яъзир хоҳам гирифт; шоҳаҳои ту то баҳр паҳн шуда, ба кӯли Яъзир расида буд; торочғар бар меваҳои тобистонӣ ва бар ҳосили ангури ту ҳучум овардааст.

33. Шодӣ ва хурсандӣ аз боғистон ва аз замини Мӯоб барҳам хӯрдааст; ва Ман шаробро аз чархуштҳо нест кардаам; касе ангурро бо гулбонги сурур пахш нахоҳад кард: гулбонге ки барояд, гулбонги сурур нахоҳад буд.
34. Аз фиғони Ҳешбӯн, ки то Эльола мерасад, овози худро то Яҳас баланд хоҳанд кард, ва аз Сӯар то Ҳӯрӯнаим, ки Эглат Шлишиё мебошад, зеро ки обҳои Нимрим низ хушк хоҳад шуд.
35. Ва Ман дар Мӯоб, – мегӯяд Парвардигор, – ҳар киро, ки бар минбарҳо қурбонӣ меоварад ва барои худоёни худ бухур месӯзонад, нест хоҳам кард.
36. Бинобар ин дили ман барои Мӯоб мисли най оҳу воҳ мекунад, ва дили ман барои мардони Қир-Ҳерес мисли най оҳу воҳ мекунад, чунки сарвате ки онҳо андӯхта буданд, талаф шудааст.
37. Зеро ки ҳар калла бемӯй ва ҳар риш тарошида шудааст, ва ҳамаи дастҳо харошида ва бар камарҳо палос баста шудааст.
38. Бар ҳамаи бомҳои Мӯоб ва дар кӯчаҳои он саросар навҳахонист, зеро ки Ман Мӯобро мисли зарфи нодаркоре шикастаам, – мегӯяд Парвардигор.
39. Чӣ гуна вай торумор шудааст! Барои вай навҳа кунед! Чӣ сон Мӯоб пушт гардонда, шармсор шудааст! Ва Мӯоб барои ҳамаи атрофиёнаш хандахариш ва даҳшат гардидааст».
40. Зеро Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, ӯ мисли уқоб ҳамла оварда, болҳои худро бар Мӯоб паҳн хоҳад кард.
41. Шаҳрҳо забт ва қалъаҳо мусаххар карда хоҳад шуд, ва дили баҳодурони Мӯоб дар он рӯз мисли дили зане ки азоби зоиш дошта бошад, хоҳад шуд.
42. Ва Мӯоб барҳам хӯрда, дигар қавм нахоҳад буд, зеро ки пеши Парвардигор такаббур намудааст.
43. Тарс ва чоҳ ва дом барои туст, эй сокини Мӯоб, – мегӯяд Парвардигор.
44. Он ки аз тарс бигрезад, дар чоҳ хоҳад афтод, ва он ки аз чоҳ барояд, гирифтори дом хоҳад шуд, зеро Ман бар вай, бар Мӯоб соли ҷазои онҳоро хоҳам овард, – мегӯяд Парвардигор.
45. Гурезаҳои бемаҷол дар сояи Ҳешбӯн бозистодаанд, зеро ки оташ аз Ҳешбӯн, ва аланга аз миёни Сихӯн берун омадааст, ва чаккаи Мӯоб ва фарқи сари ғавғокунандагонро хоҳад хӯрд.
46. Вой бар ту, эй Муоб! Қавми Камӯш талаф шудаанд, зеро ки писарони ту ба асирӣ гирифта шудаанд, ва духтарони ту гирифтори асорат гардидаанд.

47. Вале дар рӯзҳои охир Ман асирони Мӯобро хоҳам баргардонид, – мегӯяд Парвардигор». – Доварӣ дар бораи Мӯоб то ин ҷост.

БОБИ ЧИЛУ НҶУМ

4. Дар бораи банӣ Аммуно ва шаҳрҳои онҳо.

1. ДАР бораи банӣ Аммуно Парвардигор чунин мегӯяд: «Оё Исроил писарон надорад? Оё вайро ворисе нест? Чаро Малком Қодро тасарруф намудааст, ва қавми ӯ дар шаҳрҳои он сокин шудаанд?

2. Бинобар ин инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ва Ман бонги қангро дар Раббаи банӣ Аммуно хоҳам шунавонид, ва он ба тали вайронае табдил хоҳад ёфт, ва қасабаҳояш ба оташ сӯзонида хоҳад шуд, ва Исроил тасарруфкунандагони худро тасарруф хоҳад кард, – мегӯяд Парвардигор.

3. Навҳа намо, эй Ҳешбун, зеро ки Ай толону тороч шудааст; фар ёд кунед, эй қасабаҳои Рабба, палос ба камар баста, мотам гиред ва дар миёни қӯраҳо овора шуда гардед, зеро ки Малком бо якҷоягии коҳинон ва мирони худ ба асирӣ меравад.

4. Чаро аз водии худ, ки водии баруманд аст, фахр менамоӣ, эй духтари муртад, ки ба ганҷҳои худ умед баста, мегӯӣ: "Кист, ки назди ман ояд?"

5. Инак, Мак бар ту аз ҷониби ҳамаи атрофиёнат тарсу бим хоҳам овард, – мегӯяд Парвардигор Худои лашкарҳо, – ва ҳар яке ба ҳар тараф пароканда хоҳад шуд, ва касе нахоҳад буд, ки парокандашудагонро чамъ оварад.

6. Вале баъд аз он Ман асирони банӣ Аммуноро хоҳам баргардонид, мегӯяд Парвардигор».

5. Дар бораи Адум.

7. Дар бораи Адум Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Оё дигар дар Темон ҳикмат нест? Оё машварат аз соҳибфаҳмон нест шуда, ҳикматашон барҳам хӯрдааст?

8. Бигрезед, пушт гардонед, дар мағораҳо пинҳон шавед, эй сокинони Дадон, зеро ҳалокати Эсовро бар он хоҳам овард, ҳангоме ки онро ба ҷазо мустаҳик намоям.

9. Агар ангурчинон назди ту оянд, оё баъзе шингилҳоро боқӣ намегузоранд? Агар дуздон шабона биёянд, оё фақат он қадар, ки ба онҳо лозим бошад, намедузданд?

10. Лекин Ман Эсовро тамоман луч кардаам, чойҳои ниҳокии ўро ошкор намудаам, ва ў наметавонад пинҳон шавад; насли ў, ва бародарони ў, ва ҳамсояғони ў торумор гардидаанд, ва ў нест шудааст.

11. Ятимони худро тарк намо, Ман онҳоро зинда нигоҳ хоҳам дошт, ва бевазанони ту бигзор ба Ман таваккал кунанд».

12. Зеро Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, агар онҳое ҳам, ки нӯшидани чом насибашон нашудааст, онро ҳатман менӯшида бошанд, оё ту бечазо хоҳӣ монд? Не, бечазо нахоҳӣ монд, балки ҳатман хоҳӣ нӯшид.

13. Зеро ба Зоти Худ қасам мехӯрам, – мегӯяд Парвардигор, – ки Басра мавриди даҳшат ва нанг ва харобӣ ва лаънат хоҳад шуд, ва ҳамаи шаҳрҳояш ба харобазори абадӣ табдил хоҳад ёфт».

14. Хабаре аз чониби Парвардигор шунидам, ки қосиде назди халқҳо фиристода шудааст, ки мегӯяд: "Чамъ шавед, ва бар вай тохт оваред, ва барои ҷанг бархезед".

15. «Зеро инак, Ман туро дар миёни халқҳо аз ҳама хурд, дар миёни одамон манфур гардонидаам.

16. Эй, ки дар шикофҳои саҳра сокин ҳастӣ ва қуллаи теппаро ишғол намудай, ҳайбати ту ва шарорати дили ту туро фирефта кардааст, лекин агарчи ту лонаи худро мисли уқобе баланд сохтай, Ман туро аз он ҷо фурӯд хоҳам овард, – мегӯяд Парвардигор.

17. Ва Адӯм мавриди даҳшат хоҳад шуд, ва ҳар кӣ аз он гузар кунад, аз дидани ҳамаи ҷароҳатҳои он мутаҳайир шуда, хуштак хоҳад зад.

18. Чунон ки Садӯм ва Амӯро ва ҳамсояғонон вожгун гардида буданд, – мегӯяд Парвардигор, – ончунон касе дар он ҷо сокин нахоҳад шуд, ва писари одам дар он зиндагӣ нахоҳад кард.

19. Инак, ў мисли шер аз ҷангалистони анбӯҳи Ёрдун ба иқоматгоҳи мустаҳкам мебарояд, зеро ки Ман дар лаҳзае ўро аз он ҷо хоҳам гурезонид, ва ҳар кӣ баргузида шуда бошад, Ман ўро бар он таъин хоҳам кард. Зеро кист, ки мисли Ман бошад, ва кист, ки барои Ман мӯҳлате муқаррар намояд? Ва кист он ҷӯпоне ки бар зидди Ман тавонад истодагӣ кунад?

20. Бинобар ин қарори Парвардигорро, ки дар бораи Адӯм қабул кардааст, ва тадбирҳои Ёро, ки дар бораи сокинони Темон андешидааст, бишнавед: ба ростӣ, хурдтарини рамабонон онҳоро хоҳанд рабуд; ба ростӣ, ў масканҳои онҳоро бар онҳо валангор хоҳад кард.

21. Аз садои афтодани онҳо замин ба ларза хоҳад омад; овози фарёдашон дар баҳри Қулзум шунида хоҳад шуд.
22. Инак, ӯ мисли уқоб парвоз намуда, ҳамла хоҳад овард ва болҳои худро бар Басра паҳн хоҳад кард; ва дили баҳодурони Адӯм дар он рӯз мисли дили зане ки азоби зоиш дошта бошад, хоҳад шуд».

6. Дар бораи Димишқ.

23. Дар бораи Димишқ. – Ҳамот ва Арпод хичил шудаанд, зеро ки хабари бадро шунида, маъюс гардидаанд: «Баҳр ба изтироб омадааст, наметавонад сокит шавад.
24. Димишқ аз рӯҳ афтодааст, рӯ ба гурез овардааст, ва онро ларза гирифтааст; азобу дардҳо онро, мисли зане ки мезояд, дар бар гирифтааст.
25. Чӣ гуна ин шаҳри номдор, ин пойтахти шодмонӣ тарк карда шудааст!
26. Ба яқин ҷавонони он дар кӯчаҳои он хоҳанд афтод, ва ҳамаи ҷанговарон дар он рӯз талаф хоҳанд шуд, – мегӯяд Парвардигори лашкарҳо.
27. Ва Ман дар ҳисори Димишқ оташ хоҳам зад, ва қасрҳои Бин-Ҳададро нест хоҳам кард».

7. Дар бораи Қедор ва мамлакатҳои Ҳосӯр.

28. Дар бораи Қедор ва дар бораи мамлакатҳои Ҳосӯр, ки Набукаднесар подшоҳи Бобил онҳоро зарба задааст, Парвардигор чунин мегӯяд: «Бархезед, ба Қедор ҳучум оваред ва писарони шарқро тороч кунед!
29. Хаймаҳои онҳо ва рамаҳои онҳоро хоҳанд гирифт; пардаҳои онҳо ва тамоми асбобу анҷоми онҳо ва шутурони онҳоро барои худ хоҳанд бурд, ва онҳоро аз ҳар ҷониб ба тарсу ҳарос хоҳанд андохт.
30. Бигрезед, дуртар биравед, дар мағораҳо пинҳон шавед, эй сокинони Ҳосӯр, – мегӯяд Парвардигор, – зеро ки Набукаднесар подшоҳи Бобил дар ҳаққи шумо қароре қабул кардааст ва бар зидди шумо тадбире андешидааст.
31. Бархезед, ба ҳалқе ки дар осоиштагӣ ва амният зиндагӣ мекунанд, ҳучум оваред, – мегӯяд Парвардигор. – Онҳо на дар доранд, на ғалақа; дар танҳои сукунат доранд.

32. Ва шутурони онҳо толону тороч карда ва анбӯҳи чорвои онҳо ба ганимат гирифта хоҳад шуд; ва онҳоро, ки мӯи чаккаи худро метарошанд, ба ҳар боде ки мевазад, пароканда хоҳам кард, ва ҳалокати онҳоро аз ҳар ҷониби онҳо хоҳам овард, – мегӯяд Парвардигор.

33. Ва Ҳосӯр маскани шағолон, харобазори абадӣ хоҳад гардид; касе дар он ҷо сокин нахоҳад шуд, ва писари одам дар он ҷо зиндагӣ нахоҳад кард».

8. Дар бораи Элом.

34. Каломи Парвардигор дар бораи Элом, ки бар Ирмиёи набӣ дар ибтидои подшоҳии Сидқӣё подшоҳи Яҳудо нозил шуда, гуфт:

35. «Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: инак, Ман камони Эломро, ки қуввати асосии онҳост, хоҳам шикаст;

36. Ва чор бодро аз чор канори осмон бар Элом хоҳам овард, ва онҳоро бо ҳамаи ин бодҳо пароканда хоҳам кард, ва халқе нахоҳад буд, ки рондашудагони Элом ба он ҷо наоянд;

37. Ва онҳоро пеши душманонашон ва пеши толибони ҷонашон ба шикаст дучор хоҳам кард, ва бар онҳо мусибат, яъне оташи ғзаби Худро хоҳам овард, – мегӯяд Парвардигор, – ва шамшерро аз пайи онҳо хоҳам фиристод, то даме ки онҳоро тамоман талаф намоям;

38. Ва тахти Худро дар Элом барқарор хоҳам намуд, ва подшоҳ ва миронро аз он ҷо нест хоҳам кард, – мегӯяд Парвардигор.

39. Вале дар рӯзҳои охир асирони Эломро хоҳам баргардонид, – мегӯяд Парвардигор».

БОБИ ПАНЧОҲУМ

9. Дар бораи Бобил ва замини калдониён.

1. КАЛОМЕ ки Парвардигор дар бораи Бобил, дар бораи замини калдониён ба воситаи Ирмиёи набӣ гуфт:

2. «Дар миёни халқҳо баён намоед ва эълон кунед, ва ливое бардошта, эълон кунед, пинҳон надоред, бигӯед: "Бобил забт гардидааст, Бил шармсор шудааст, Мерӯдах шикаст хӯрдааст, санамҳояш расво шудааст, бутҳояш ба шикаст дучор омадааст".

3. Зеро ки халқе аз шимол бар зидди он бархостаанд, ки замини онро биёбон хоҳанд гардонид, ва касе дар он сокин нахоҳад шуд: аз инсон то ҳайвон онро тарк карда, хоҳанд рафт.

4. Дар он айём ва дар он замон, – мегӯяд Парвардигор, – банӣ Исроил хоҳанд омад, онҳо бо якҷоягии банӣ Яхудо гирякунон равона хоҳанд шуд ва Парвардигор Худои худро ҷустуҷӯ хоҳанд кард.
5. Дар бораи Сион пурсуҷӯ хоҳанд намуд, рӯи худро сӯи роҳи он ниҳода, хоҳанд гуфт: "Биёед, бо паймони ҷовидонӣ, ки фаромӯш нахоҳад шуд, ба Парвардигор пайванд шавем".
6. Қавми Ман рамаи гумроҳе буданд: ҷӯпононашон онҳоро гумроҳ карда, бар кӯҳҳо бурданд; онҳо аз кӯҳ ба теппа овора шуда гашта, ҷои фароғати худро фаромӯш карданд.
7. Ҳар кӣ онҳоро меёфт, онҳоро меҳӯрд, ва душманонашон мегуфтанд: "Мо гуноҳкор нестем; зеро ки онҳо пеши Парвардигор, ки маскани адолат аст, ва пеши Парвардигор, ки умеди падарони онҳо буд, гуноҳ кардаанд".
8. Аз даруни Бобил бигрезед, ва аз замини калдониён берун оед, ва мисли такаҳо пешопеши рама қадамгузор бошед.
9. Зеро ки инак, Ман анбӯҳи халқҳои бузургро аз замини шимолӣ барангехта, бар Бобил меоварам, ва онҳо бар зидди вай саф хоҳанд баст, ва аз он ҷо вай забт хоҳад шуд; тирҳои онҳо, мисли тирҳои баҳодури нишонгир, ҳолӣ нахоҳад баргашт.
10. Ва калдониён толону тороч хоҳанд гардид, ва ҳар кӣ онҳоро тороч кунад, сер хоҳад шуд, – мегӯяд Парвардигор.
11. Зеро ки шумо, эй ғораткунандагони мероси Ман, шодӣ ва хурсандӣ кардед, мисли ғуноҷине ки хирманро поймол кунад, рақсидед, ва мисли аспони зӯровар шеҳа кашидед.
12. Модари шумо бағоят хичил хоҳад гардид, волидаи шумо расво хоҳад шуд; инак оқибати халқҳо: биёбон, саҳрои хушк ва ҷӯли бедолу дарахт.
13. Аз ғазаби Парвардигор он ғайримаскун хоҳад шуд, ва саросар ба харобазор табдил хоҳад ёфт; ҳар кӣ аз Бобил гузар кунад, аз ҳамаи чароҳатҳои он дар ҳайрат афтада, ҳуштак хоҳад зад.
14. Гирдогирди Бобил саф бандед, эй ҳамаи камонкашон! Бар вай тирандозӣ кунед, тирҳоро дарег надоред, зеро ки вай пеши Парвардигор гуноҳ кардааст.
15. Аз ҳар тараф бар вай бонг занед; вай сари таслим ниҳодааст; бун ёдҳои вай фурӯ ғалтидааст, ҳисорҳои вай хароб шудааст, зеро ки ин интиқоми Парвардигор аст; аз вай интиқом гиред; ҷӣ тавре ки вай амал карда буд, ҳамон тавр бо вай амал кунед.

16. Аз Бобил коранда ва касеро, ки дар мавсими дарав бо дос кор мекунад, нобуд намоед; аз тарси шамшери ҳалокатовар бигзор ҳар кас ба қавми худ рӯ оварад, ва ҳар кас ба замини худ бигрезад.

17. Исроил рамаи пароканда шудаест; шерон онро ронданд; аввал подшоҳи Ашшур онро ба коми худ кашид, ва сонӣ ин Набукаднесар подшоҳи Бобил устухонҳои онро шикаст.

18. Бинобар ин Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман подшоҳи Бобил ва замини ӯро чазо хоҳам дод, чунон ки подшоҳи Ашшурро чазо додаам.

19. Ва Исроилро ба чарогоҳи худаш хоҳаад баргардонид, ва ӯ дар Кармил ва Бошон хоҳад чарид, ва чони ӯ бар кӯҳи Чильод ва Эфроим сер хоҳад шуд.

20. Дар он айём ва дар он замон, – мегӯяд Парвардигор, – маъсияти Исроилро чувтучӯ хоҳанд кард, вале нахоҳад буд, ва гуноҳҳои Яхудоро хоҳанд чувт, ва ёфт нахоҳад шуд; зеро онҳоеро, ки боқӣ мегузoram, хоҳам омурзид.

21. Бар замини Меротаим ва бар сокинони Пекӯд ҳучум овар, онҳоро қатл намо ва ҳар чиро, ки пас аз онҳо боқӣ монад, несту нобуд соз, – мегӯяд Парвардигор, – ва он чи ба ту амр фармудаам, ба амал овар.

22. Садои корзор бар замин аст, ва шикасти бузурге ҳувайдост.

23. Путки тамоми замин чӣ гуна вожгун ва торумор шудааст, ва Бобил дар миёни халқҳо мавриди даҳшат гардидааст!

24. Ман барои ту дом ниҳодам, ва ту ба он гирифтӣ шудӣ, эй Бобил, дар ҳолате ки беҳабар мондӣ; ту ёфт шудӣ ва ба даст афтодӣ, зеро ки бар зидди Парвардигор ис ён кардӣ.

25. Парвардигор қӯрхонаи Худро кушода, аслиҳаи ғзаби Худро берун овардааст, зеро ки Парвардигор Худои лашкарҳо бо замини калдониён коре дорад.

26. Аз ҳар тараф ба сари он биёед, анборҳои онро бикшоед, онро мисли ғарамҳо поймол кунед ва онро тамоман талаф намоед, то ки бақияе аз он намонад.

27. Ҳамаи барзаговони онро қатл кунед, бигзор гирифтори куштор шаванд; вой бар онҳо! Зеро ки рӯзи онҳо, замони чазои онҳо расидааст.

28. Овози гурезагон ва наҷот ёфтагон аз замини Бобил ба гӯш мерасад, то ки дар Сион аз интиқоми Парвардигор Худои мо, аз интиқоми маъбади Ҷ оғохӣ диҳад.

29. Тирандозонро бар зидди Бобил чамъ оваред! Эй ҳамаи камонкашон, гирдогирди он ўрду занед, то ки начоте барои он намонад; ба он мувофиқи аъмолаш подош диҳед; чӣ тавре ки рафтор карда буд, ҳамон тавр нисбат ба он рафтор намоед, зеро ки ба зидди Парвардигор, ба зидди Поки Исроил густохӣ намудааст.
30. Бинобар ин ҷавонони он дар кӯчаҳои он хоҳанд афтод, ва ҳамаи ҷанговаронаш дар он рӯз талаф хоҳанд шуд, – мегӯяд Парвардигор.
31. Инак, Ман зидди ту ҳастам, эй густох, – мегӯяд Парвардигор Худои лашкарҳо, – зеро ки рӯзи ту, замоне ки туро ба ҷазо мустаҳиқ намоям, расидааст.
32. Ва густох пешпо хӯрда, фурӯ хоҳад ғалтид, ва касе набошад, ки ўро бархезонад; ва оташ дар шаҳрҳои ў хоҳам зад, ва он тамоми гирду пеши ўро хоҳад сӯзонид.
33. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: банӣ Исроил ва банӣ Яхудо якҷоя мазлум ҳастанд, ва ҳамаи касоне ки онҳоро ба асирий бурданд, онҳоро маҳкам нигоҳ доштаанд ва намехоҳанд онҳоро ҷавоб диҳанд.
34. Лекин Раҳокунандаи онҳо, ки номаш Парвардигори лашкарҳост, пуриқтидор аст; Ў доди онҳоро хоҳад ситонид, то ки заминро ором созад ва сокинони Бобилро ба ларза андозад.
35. Шамшере бар калдониён аст, – мегӯяд Парвардигор, – ва бар сокинони Бобил, ва бар мирон ва ҳақимони он;
36. Шамшере бар козибон аст, ва беақлии онҳо зоҳир хоҳад шуд; шамшере бар баҳодурони ўст, ва онҳо ба изтироб хоҳанд афтод;
37. Шамшере бар аспони ўст ва бар аробаҳои ўст, ва бар тамоми мардumi гуногунқабиле ки андаруни ў ҳастанд, ва онҳо мисли занон хоҳанд буд; шамшере бар ҳазоини ўст, ва онҳо толону тороч хоҳанд шуд;
38. Хушкӣ бар обҳои ўст, ва онҳо хушк хоҳад шуд; зеро ки он замини санамҳост, ва аз бими бутҳо девона хоҳанд шуд.
39. Бинобар ин дар он ҷо гурбаҳои ваҳшӣ бо рӯбоҳон сокин хоҳанд шуд, ва шутурмурғон маскан хоҳанд гирифт; ва он дигар то абад маскун нахоҳад гардид, ва то абадуддаҳр обод нахоҳад шуд.
40. Чунон ки Худо Садӯм ва Амӯро ва ҳамсояхшонро вожгун намуд, – мегӯяд Парвардигор, – ончунон касе дар он ҷо сокин нахоҳад шуд, ва писари одам дар он зиндагӣ нахоҳад кард.
41. Инак, қавме аз шимол меоянд, ва халқи бузурге ва подшоҳони бис ёр аз ақсои замин бармехезанд;

42. Онҳо камон ва мизроқ дар дасташон доранд; сангдил ҳастанд ва раҳм намекунанд; овозашон мисли баҳр мехурӯшад, ва бар аспон савор мешаванд; чун як тан барои ҷанг ба зидди ту, эй духтари Бобил, саф бастаанд.

43. Подшоҳи Бобил овозаи онҳоро шунид, ва дастҳояш суфт шуд; азоб ва дард ӯро мисли зане ки мезояд, дар бар гирифт.

44. Инак, ӯ мисли шер аз ҷангалистони анбӯҳи Урдун ба иқоматгоҳи мустаҳкам мебарояд, зеро ки Ман дар лаҳзае онҳоро аз он ҷо хоҳам гурезонид, ва ҳар кӣ баргузида шуда бошад, Ман ӯро бар он таъин хоҳам кард. Зеро кист, ки мисли Ман бошад, ва кист, ки барои Ман мӯҳлате муқаррар намояд? Ва кист он ҷӯпоне ки бар зидди Ман тавонад истодагӣ кунад?

45. Бинобар ин қарори Парвардигорро, ки дар бораи Бобил қабул кардааст, ва тадбирҳои ӯро, ки дар бораи замини калдониён андешидааст, бишнавед: ба ростӣ, хурдтарини рамабонон онҳоро хоҳанд рабуд; ба ростӣ, ӯ маскани онҳоро бар онҳо валангор хоҳад кард.

46. Аз садои забти Бобил замин ба ларза хоҳад омад, ва фарёде дар миёни халқҳо шунда хоҳад шуд».

БОБИ ПАНЧОҲУ ЯКУМ

Давоми нубувват дар бораи Бобил ва дар бораи баргардонидани яҳудиён аз асирий.

1. ПАРВАРДИГОР чунин мегӯяд: «Инак, Ман бар Бобил ва бар сокинони Лев-Қомой боди ҳалокатоваре бармехезонам,

2. Ва бар Бобил барбоддиҳандагонро мефиристам, ва онро барбод хоҳанд дод, ва замини онро холи хоҳанд кард, зеро ки онҳо дар рӯзи мусибат онро аз ҳар тараф ихота хоҳанд намуд.

3. Бигзор камонкаш камонашро зеҳ накунад, ва аз зиреҳаш фаҳр нанамояд; ва бар ҷавонони он раҳм накунад, тамоми лашкари онро нобуд намоед.

4. Бигзор мақтулон бар замини калдониён ва маҷрӯҳон бар кӯчаҳои он биафтанд».

5. Зеро ки Исроил ва Яҳудо аз Худои худ, аз Парвардигори лашкарҳо матрук нашудаанд, ва ҳол он ки замини онҳо аз маъсият бар зидди Поки Исроил пур шудааст.

6. Аз даруни Бобил бигрезед, ва бигзор ҳар кас чони худро халос кунад, то ки аз боиси гуноҳи он талаф нашавед; зеро ки ин замони интиқоми Парвардигор аст: Ҷ подоши онро хоҳад дод.
7. Бобил косаи тилло дар дасти Парвардигор буд, ки тамоми дун ёро маст мекард: халқҳо аз шароби он нӯшиданд, бинобар ин халқҳо девонагӣ карданд.
8. Ногаҳон Бобил фурӯ ғалтида, шикаст хӯрдааст; барои он навҳа намоед, баласон барои чароҳати он бигиред: шояд шифо ёбад.
9. Бобилро табобат кардем, вале шифо наёфт; онро тарк кунед, ва ҳар яке аз мо ба замини худ биравем; зеро ки довари он то ба афлок расидааст ва то абрҳо баланд шудааст.
10. Парвардигор адолати моро ба рӯи об баровард; биёед, аъмоли Парвардигор Худои моро дар Сион эълон намоем.
11. Тирхоро тез кунед, сипархоро ба даст гиред! Парвардигор рӯҳи подшоҳони Модайро барангехтааст, чунки Ҷ қасде бар зидди Бобил дорад, то ки онро талаф намояд, зеро ин интиқоми Парвардигор аст, интиқоми маъбади Ҷст.
12. Бар зидди ҳисорҳои Бобил байрақ бардоред, нигоҳбониро пурзӯр намоед, посбононро таъин кунед, каминҳоро муҳайё созед! Зеро он чи Парвардигор қасд намудааст, ва он чи дар бораи сокинони Бобил гуфтааст, ба амал хоҳад овард.
13. Эй, ки назди обҳои фаровон сокин ҳастӣ ва ганҷҳои зиёде дорӣ! Фарҷоми ту, анҷоми тамаъкори ту фаро расидааст.
14. Парвардигори лашкарҳо ба Зоти Худ қасам хӯрдааст: ба ростӣ, туро аз одамон мисли малах пур хоҳам кард, ва онҳо бар ту гулбонг хоҳанд зад.
15. Ҷ заминро бо қуввати Худ офарид, дун ёро бо ҳикмати Худ барқарор намуд, ва осмонро бо хиради Худ густаронид.
16. Ҳамин ки Ҷ овоз диҳад, обҳо дар осмон ғулғула меандозанд, ва Ҷ абрҳоро аз ақсои замин боло мебардорад, барқҳоро барои борон ба вучуд меоварад, ва бодро аз маҳзанҳои Худ берун меоварад.
17. Ҳар одам аз ақл бегона ва ҳар заргар аз санаме ки сохтааст, шармсор хоҳад шуд, зеро ки бутҳои вай чизи дурӯғ аст, ва ҳеч нафасе дар онҳо нест.
18. Онҳо ҳечу пуч аст, амали фиребгарист; чун ба доварӣ дучор ояд, нест хоҳад шуд.
19. Ҷ, ки насибаи Яъқуб аст, мисли онҳо нест, зеро ки Ҷ Офаринандаи тамоми мавҷудот аст, ва (Исроил) сибти мероси Ҷст; номи Ҷ Парвардигори лашкарҳост.

20. «Ту барои Ман путк, аслиҳаи чанг будӣ; ва Ман ба воситаи ту халқҳоро торумор кардам, ва ба воситаи ту мамлакатҳоро талаф намудам;
21. Ва ба воситаи ту асп ва саворашро торумор кардам, ва ба воситаи ту ароба ва саворашро торумор кардам;
22. Ва ба воситаи ту мард ва занро торумор кардам, ва ба воситаи ту пир ва кӯдакро торумор кардам, ва ба воситаи ту чавон ва дӯшизаро торумор кардам;
23. Ва ба воситаи ту чӯпон ва рамаашро торумор кардам, ва ба воситаи ту зироаткор ва чуфти барзаговонашро торумор кардам, ва ба воситаи ту волиён ва ҳокимонро торумор кардам.
24. Ва ба Бобил ва ҳамаи сокинони кишвари калдониён барои тамоми шарорате ки дар Сион ба амал овардаанд, дар пеши назари шумо подош хоҳам дод, – мегӯяд Парвардигор.
25. Инак, Ман, – мегӯяд Парвардигор, – зидди ту ҳастам, эй кӯҳи ҳалокатовар, ки тамоми дун ёро ба ҳалокат расондай! Ва Ман дасти Худро бар ту дароз хоҳам кард, ва туро аз болои сахраҳо фурӯ хоҳам ғалтонид, ва туро ба кӯҳи сӯхтае табдил хоҳам дод.
26. Ва аз ту санге барои сари гӯша ва санге барои таҳкурсей нахоҳанд гирифт, зеро ки ту харобазори абадӣ хоҳӣ шуд», – мегӯяд Парвардигор.
27. Байраке бар замин бардоред, шохе дар миёни халқҳо бинавозед, халқҳоро бар зидди он даъват намоед, мамлакатҳои Аророт, Минӣ ва Ашканазро бар зидди он чамъ оваред, сипаҳсолоре бар зидди он таъин кунед, аспонро мисли малахи сихдоре бархезонед.
28. Халқҳоро бар зидди он даъват намоед: подшоҳони Модай, волиёнаш ва ҳамаи ҳокимонаш, ва тамоми замини қаламравашро.
29. Ва замин ба изтироб омада, меларзад, зеро тадбирҳои Парвардигор дар ҳақиқи Бобил ба амал меояд, то ки замини Бобилро харобазори ғайримаскун гардонад.
30. Баҳодурони Бобил аз ҳарбу зарб даст кашида, дар истехкомҳои худ нишастаанд; қуввати онҳо адо шуда, мисли занон гардидаанд; масканҳои он сӯзонида, ғалақаҳои он шикаста шудааст.
31. Қосид ба пешвози қосид медавад, ва хабарбар ба пешвози хабарбар, то ба подшоҳи Бобил хабар диҳад, ки шаҳри ӯ аз ҳар тарафаш забт гардидааст,
32. Ва гузаргоҳҳо гирифта шудааст, ва қамишзорҳо ба оташ сӯхтааст, ва чанговарон ба ҳарос афтадаанд.

33. Зеро ки Парвардигори лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: духтари Бобил мисли хирмангоҳест дар вақти поймол шудани он; баъд аз андак замон мавсими дарави он фаро хоҳад расид.
34. «Набукаднесар подшоҳи Бобил маро хӯрдааст, маро дарҳамбарҳам намудааст, маро зарфи холие гардонидааст, мисли тимсоҳе маро фурӯ бурдааст, шиками худро аз неъматҳои ман пур кардааст, маро бадар рондааст.
35. Осебе ки ба ман ва ба ҷисми ман расидааст, бар гардани Бобил бод!» – хоҳад гуфт сокинаи Сион. «Ва хуни ман бар гардани сокинони кишвари калдонийн бод!» – хоҳад гуфт Ерусалим.
36. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: «Инак, Ман доди туро хоҳам ситонид, ва интиқоми туро хоҳам гирифт: баҳри ўро хоҳам хушконид, ва чашмаашро хушк хоҳам кард.
37. Ва Бобил ба сангтӯдаҳо, ба маъвои шағолон, ба мавриди даҳшат ва масхара табдил ёфта, ғайримаскун хоҳад шуд.
38. Мисли шерон якҷоя наъра мезананд, мисли шербачаҳо ғурриш мекунанд.
39. Ҳамин ки гарм шаванд, барояшон базме барпо намуда, онҳоро маст хоҳам кард, то ки дилхушӣ намоянд, ва ба хоби абадӣ бираванд, ва бедор нашаванд, – мегӯяд Парвардигор.
40. Онҳоро мисли мешони парворӣ, мисли кӯчқорон ва такаҳо барои куштан фурӯд хоҳам овард.
41. Чӣ сон Шешак мусаххар, ва ҷалоли тамоми дун ё зердаст карда шудааст! Чӣ сон Бобил дар миёни халқҳо мавриди даҳшат гардидааст!
42. Баҳр бар Бобил туғён намуда, бо анбӯҳи мавҷҳояш вай пӯшида шудааст.
43. Шаҳрҳои он хароб гардида, ба замини хушк ва чӯл табдил ёфтааст, ба заmine ки ҳеҷ кас дар он сокин нест, ва писари одам аз он гузар намекунад.
44. Ва Билро дар Бобил ҷазо хоҳам дод, ва он чи фурӯ бурдааст, аз даҳонаш берун хоҳам овард, ва халқҳо ба сӯи он дигар равон нахоҳанд шуд; ҳисори Бобил низ фурӯ хоҳад ғалтид.
45. Аз даруни он берун оед, эй қавми Ман, ва ҳар яке ҷони худро аз оташи ғзаби Парвардигор халос кунед!
46. Ва бигзор дили шумо суст нашавад, ва шумо аз овозае ки дар замин шунида хоҳад шуд, натарсед; он овоза дар як сол ба гӯш хоҳад расид, ва дар соли баъд аз он овозаи дигаре; ва зулм дар

замин ҳукмфармо гардида, ҳокиме ба муқобили ҳокиме қиём хоҳад кард.

47. Бинобар ин инак, айёме фаро мерасад, ки Ман бар санамҳои Бобил доварӣ хоҳам намуд, ва тамоми замини он расво хоҳад шуд, ва ҳамаи мақтулони он андаруни он хоҳанд афтод.

48. Ва осмону замин ва ҳар чи дар онҳост, бар Бобил тараннум хоҳанд кард, зеро ки аз шимол торочгарон бар он хоҳанд омад», – мегӯяд Парвардигор.

49. Бобил низ ба сабаби мақтулони Исроил фурӯ хоҳад ғалтид, дар Бобил низ мақтулони тамоми замин фурӯ хоҳанд ғалтид.

50. Эй онҳое ки аз шамшер раҳо шудаед, биравед, наистед! Парвардигорро аз дурдаст ба хотир оваред, ва бигзор Ерусалим дар дили шумо бошад.

51. Мо хичил шудем, ҳангоме ки ҳақорат шунидем; нанг рӯи моро пӯшонид, ҳангоме ки аҷнабиён ба қудсҳои хонаи Парвардигор дохил шуданд.

52. «Бинобар ин инак, айёме фаро мерасад, – мегӯяд Парвардигор, – ки Ман бар санамҳои он доварӣ хоҳам намуд, ва дар тамоми замини он маҷрӯҳон оҳу нола хоҳанд кард.

53. Ҳатто агар Бобил то ба афлок барояд, ва ҳатто агар иқтидори худро дар истехкоми баланд пурзӯр созад, аз ҷониби Ман торочгарон бар он хоҳанд омад», – мегӯяд Парвардигор.

54. Садои нола аз Бобил ба гӯш мерасад, ва овози шикасти азиме аз замини калдониён,

55. Зеро Парвардигор Бобилро гирифтори тороч мегардонад ва садои бузургро аз даруни он нест мекунад; ва мавҷҳои онҳо мисли обҳои фаровон мехурӯшанд, ва садои ғулғулаи онҳо ба гӯш мерасад.

56. Зеро ки бар он, бар Бобил торочгар меояд, ва баҳодурони он ба даст афтода, камонхошон мешиканад, зеро ки Парвардигор Худои мукофотхост, ва ҳатман подош хоҳад дод.

57. «Ва Ман мирони он ва ҳақимони онро, волиёни он ва ҳокимони он ва баҳодурони онро маст хоҳам кард, ва онҳо ба хоби абадӣ хоҳанд рафт ва бедор нахоҳанд шуд», – мегӯяд Подшоҳе ки номаш Парвардигори лашкархост.

58. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: «Ҳисорҳои фароҳи Бобил тамоман хароб хоҳад шуд, ва дарвозаҳои баландаш ба оташ хоҳад сӯхт: қавмҳо бар абас меҳнат кардаанд, ва қабилаҳо аз барои оташ хаста шудаанд».

59. Каломе ки Ирмиёи набӣ ба Сароё ибни Нериё ибни Маҳсеё амр фармуд, ҳангоме ки вай бо Сидқиё подшоҳи Яҳудо дар соли чоруми подшоҳии ӯ ба Бобил мерафт; ва Сароё мири бор буд.

60. Ва Ирмиё тамоми мусибатеро, ки бояд бар Бобил биёяд, дар як тӯмори китобат бинавишт, яъне ҳамаи ин суҳанонро, ки дар бораи Бобил навишта шудааст.

61. Ва Ирмиё ба Сароё гуфт: «Ҳангоме ки ба Бобил дохил шавӣ, бубин ва ҳамаи ин суҳанонро бихон,

62. Ва бигӯй: "Парвардигоро! Ту дар бораи ин макон гуфтаӣ, ки онро тавре талаф хоҳӣ кард, ки дар он на одаме ва на чорпое сокин нашавад, ва он ба биёбони абадӣ табдил ёбад".

63. Ва ҳангоме ки хондани ин тӯморро ба анҷом расонӣ, санге ба он бибанд, ва онро андаруни Фурот биандоз,

64. Ва бигӯй: "Бобил аз боиси мусибате ки Ман бар он хоҳам овард, ҳамин тавр ғарқ хоҳад шуд, ва онҳо хаста хоҳанд гардид"». То ин ҷост суҳанони Ирмиё.

БОБИ ПАНЧОҲУ ДУЮМ

Шарҳи мухтасари воқеаҳо.

1. СИДҚИЁ бисту яксола буд, ки ба подшоҳӣ шурӯъ намуд, ва ёздаҳ сол подшоҳӣ кард; ва номи модари ӯ Ҳамутал бинти Ирмиё аз Либно буд.

2. Ва ӯ он чи дар назари Парвардигор бад буд, ба амал овард, мисли ҳар он чи Еҳӯёким ба амал оварда буд.

3. Зеро ба сабаби ғзаби Парвардигор ин дар Ерусалим ва Яҳудо воқеъ шуд, ба тавре ки ӯ онҳоро аз ҳузури Худ рад кард; ва Сидқиё ба подшоҳи Бобил осӣ шуд.

4. Ва дар соли нӯҳуми подшоҳии ӯ, дар моҳи даҳум, дар рӯзи даҳуми моҳ воқеъ шуд, ки Набукаднесар подшоҳи Бобил, ҳудаш ва тамоми лашкараш, назди Ерусалим омад, ва бар зидди он ӯрду заданд, ва девори муҳосира гирдогирди он бино карданд.

5. Ва шаҳр то соли ёздаҳуми подшоҳ Сидқиё дар муҳосира буд.

6. Дар моҳи чорум, дар рӯзи нӯҳуми моҳ, қаҳтӣ дар шаҳр пурзӯр шуд, ва барои қавми замин нон набуд.

7. Ва шаҳр раҳна карда шуд, ва ҳамаи ҷанговарон гурехтанд, ва шабона ба воситаи дарвозае ки дар миёни ду ҳисор, дар наздикии боғи подшоҳ буд, аз шаҳр бароманданд, ва дар сурате ки калдониён гирдогирди шаҳр буданд, бо роҳи ҷӯл равона шуданд.

8. Ва лашкари калдониён подшоҳро таъқиб карданд, ва дар чӯли Ерихӯ ба Сидқиё расида гирифтанд, ва тамоми лашкараш аз пеши ӯ пароканда шуда рафтанд.
9. Ва подшоҳро дастгир карданд, ва ӯро назди подшоҳи Бобил ба Рибло, ки дар замини Ҳамот аст, оварданд; ва дар ҳаққи ӯ ҳукми худро эълон кард.
10. Ва подшоҳи Бобил писарони Сидқиёро дар пеши назари ӯ қатл кард; ва ҳамаи мирони Яҳудоро низ дар Рибло ба қатл расонид.
11. Ва чашмони Сидқиёро кӯр кард; ва ӯро занҷирбанд намуд; ва подшоҳи Бобил ӯро ба Бобил овард, ва ӯро то рӯзи вафоташ дар зиндон андохт.
12. Ва дар моҳи панҷум дар рӯзи даҳуми моҳ, ки соли нуздаҳуми подшоҳии Набукаднесар подшоҳи Бобил буд, сардори посбонон Набузаръадон, ки ба ҳузури подшоҳи Бобил меистод, ба Ерусалим омад.
13. Ва хонаи Парвардигор ва хонаи подшоҳро сӯзонид; ва ҳамаи хонаҳои Ерусалим ва ҳар хонаи бузургонро ба оташ сӯзонид.
14. Ва тамоми лашкари калдониён, ки ҳамроҳи сардори посбонон буданд, ҳамаи ҳисорҳои гирдогирди Ерусалимро хароб карданд.
15. Ва сардори посбонон Набузаръадон баъзе аз бенавоёни қавм ва бақияи қавмро, ки дар шаҳр монда буданд, ва гурезпоёнро, ки ба тарафи подшоҳи Бобил гузашта буданд, ва бақияи оммаро ба асирӣ бурд.
16. Вале сардори посбонон Набузаръадон баъзе аз бенавоёни заминро барои тоқдорӣ ва зироаткорӣ воғузошт.
17. Ва калдониён сутунҳои мисро, ки дар хонаи Парвардигор буд, ва пояҳо ва обанбори мисро, ки дар хонаи Парвардигор буд, шикастанд, ва тамоми миси онҳоро ба Бобил бурданд.
18. Ва дегҳо, ва хокандозҳо, ва кордҳо, ва косаҳо, ва қошукҳо, ва тамоми асбоби мисро, ки дар вақти ибодат кор мефармуданд, гирифта бурданд.
19. Ва сардори посбонон пиёлаҳо, ва маҷмарҳо, ва косаҳо, ва дегҳо, ва чароғҳо, ва қошукҳо, ва дӯлчаҳоро, – хоҳ аз тилло буд, хоҳ аз нуқра, – гирифта бурд.
20. Сутунҳо дуто, обанбор якто ва барзаговҳои мисин дувоздаҳто буд, ки зери пояҳо буд, ва подшоҳ Сулаймон онҳоро барои хонаи Парвардигор сохта буд, – вазни миси тамоми ин асбоб аз ҳад зиёд буд.

21. Ва ин сутунҳо, яъне ҳар як сутун ҳаждах зироъ баландӣ дошт, ва риштае ба дарозии дувоздах зироъ онро дар бар мегирифт, ва он дарунҳоли буда, ғафсии деворҳояш чор ангушт буд.
22. Ва тоҷе бар он аз мис буд; ва баландии як тоҷ панҷ зироъ буд; ва бар тоҷ гирдогирд шабака ва анорҳо буд, – ҳамааш аз мис; айна ҳамин чизҳо ва анорҳо бар сутуни дуҷум буд.
23. Ва наваду шаш анор рӯй ба берун буда, ҳамаи анорҳо гирдогирди шабака садто буд.
24. Ва сардори посбонон Сароёи саркоҳин ва Сафанёи коҳини дуҷум ва се посбони даромадгоҳро гирифт;
25. Ва аз шаҳр як хочасаройро, ки сардори ҷанговарон буд, ва ҳафт нафар муқаррабони подшоҳро, ки дар шаҳр буданд, ва мирзои сарлашкарро, ки бо сафарбарии қавми мамлакат машғул буд, ва шаст нафарро, ки аз қавми мамлакат дар шаҳр буданд, гирифт;
26. Ва сардори посбонон Набузаръадон онҳоро гирифта, назди подшоҳи Бобил ба Рибло бурд.
27. Ва подшоҳи Бобил онҳоро дар Рибло, ки дар замини Ҳамот аст, зада ба қатл расонид; ва аҳли Яҳудо аз замини худ ба асирӣ рафтанд.
28. Ин аст адади қавме ки Набукаднесар ба асирӣ бурд: дар соли ҳафтум се ҳазору бисту се нафар яҳудиён;
29. Дар соли ҳаждахуми Набукаднесар аз Ерусалим ҳаштсаду сию ду нафар;
30. Дар соли бисту сеюми Набукаднесар сардори посбонон Набузаръадон ҳафтсаду чилу панҷ нафар яҳудиёнро ба асирӣ бурд; чамъ чор ҳазору шашсад нафар.

Рӯзҳои охири Еҳӯёкин.

31. Ва дар соли сию ҳафтуми асирии Еҳӯёкин подшоҳи Яҳудо, дар моҳи дувоздахум, дар рӯзи бисту панҷуми моҳ воқеъ шуд, ки Эвил-Мерӯдах подшоҳи Бобил дар соли аввали подшоҳии худ Еҳӯёкин подшоҳи Яҳудоро сарафроз кард ва ӯро аз зиндон баровард.
32. Ва ба ӯ суханони нек гуфт, ва тахти ӯро аз тахти подшоҳоне ки бо вай дар Бобил буданд, болотар гузошт.
33. Ва либоси зиндонии ӯро иваз намуд, ва ӯ ҳамеша, тамоми айёми умраш, ба ҳузури вай нон меҳӯрд.
34. Ва хӯроки ӯ, хӯроки доимӣ, ба ӯ аз ҷониби подшоҳи Бобил рӯз ба рӯз, то рӯзи вафоти ӯ, тамоми айёми умри ӯ дода мешуд.